

Ruh ve Madde

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.
İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma
(BİLYAY) Vakfı'nın Kuruluşudur.©

Cilt: 38 • Sayı: 453 • EKİM 1997
(KDV DAHİL) 200.000 TL. YURTDIŞI: 5 DM.

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Ergün ARIKDAL

Teknik Sorumlular:
Genel Yayın Sorumlusu:
Halûk HACALOĞLU

Basım-Yayım Uygulama Yönetmeni:
Levent KOSOVA

Dizgi ve Mizanpaj Sorumlusu:
Neslihan PARLAK

Çeviri ve Redaksiyon Sorumluları:
Yasemin TOKATLI - Ayhan TOLAYBENK

Yönetim Merkezi:
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmaızı
No:4 D:6 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 - 249 34 45 • Fax: 252 07 18

Dizgi
Ruh ve Madde Yayınları
Tel: 243 18 14 - 249 34 45

Kapak ve İç Baskı
Meta Basım Yayım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: 284 11 55 - 56 • Fax: 284 12 39

Renk Ayrımı
Degrade Grafik Tasarımı ve
Reprodüksiyon Ltd. Şti.
Tel: 246 26 26 - 240 59 40 - 248 25 18

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi
RUH ve MADDE YAYINLARI P.K.9
80072 Beyoğlu / İstanbul

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 2.400.000 TL.
(Öğrenciler: 1.900.000 TL.)
Yurtdışı: 60.-DM
Posta Çeki No: 655294
Ayda bir yayınlanır.
E-mail: bilyay@ibm.net

İÇİNDEKİLER

- SEVGİLİ OKUYUCULAR 1
- REALİTE: HARİKA ÇOCUKLAR 2
- NEDENSELLİK İLKESİ KARŞISINDA GÖRGÜ
ve DENEYİMİN ROLÜ 5
- EĞİTİM 8
- ZAMAN OKTAVLARI 9
- YARDIMLAŞMA ve DAYANIŞMA 12
- KURTARICI 13
- DEĞİŞEN DÜNYADA ACIDAN HUZURA 17
- ÜÇÜNCÜ TÜR BULUNDU 20
- VİCDAN ÜZERİNE 21
- KİTAPLAR 23
- DOĞRU ve HATASIZ KAVRAMLARA DOĞRU 24
- BİRLEŞTİRİCİ AHLAK 29
- GENETİK HASAT 31
- ZİHNSEL İLETİŞİM: TELEPATİ 35
- FAUST 37
- SEVGİLİ OKUYUCULARIMIZA DUYURU:
SONBAHAR GRUP ÇALIŞMALARI 40
- SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER:
İSTIRABIN TEKÂMÜLDEKİ ROLÜ 41
- KENDİ KENDİNİ ORGANİZE EDEBİLEN VARLIK 42
- PHOENIX'IN DÖNÜŞÜ:
NASA SETİ PROJESİ YENİDEN DOĞDU 43
- PSİ AKTÜALİTE: SOFYA TELKİNBİLİM ENSTİTÜSÜ... 45
- RUHSAL AKTÜALİTE: TEKRARDOĞUŞ OLAYI 46
- ETKİNLİKLERİMİZ 47
- KİTAPLAR ARASINDA: ZAMAN ENERJİSİ 48

Sevgili Okuyucular

Ergün ARIKDAL

Ruhçuluğun insanlığa ilettiği, daha doğrusu hakikî gerçeklik olarak tekrar tekrar belirterek ön plâna aldığı "Tekâmül etmek" süreci, varlığın var olma mücadelesinin tek sebebidir.

İnsanî yapı altında, kozmik yasalara ve ilâhî maksadın dokunduğu varlık plânında ruhun gösterdiği gayret tek bir istikamette sonuç vermektedir: Varlığın fizik kâinatlar üzerindeki hâkimiyet derecesini artıran kudrete sahip olmak... Kısaca tekâmül etmektir.

Bu öyle bir gayret ve şuurlanma süreci ve öyle bir kudret sahibi olmaktır ki, sonuçları varlığı varlık hiyerarşisi içinde sonsuza doğru yükselip giden ruhsal organizasyonlara, ruhsal idarî sorumluluklar ve İlâhî Murad'ın gerçekleşmesinde vazifeli müessir, tam irade ve istek kudretine sahip (tam tanrı suretinde) olmaya götürür. Melekî cevhere sahip olanların anlayamayıp Rab'bin bildiği akibetin ne olduğunu tekrar söyleyelim: Rabbin halifesi olmaktır, kudretli tekâmüldür.

Nedir Rabbin halifesi olmak? Tekâmül sonucu Rab'bin yönetim ve denetim plânına dahil olarak tümlenmiş vazife şuurunun içinde erimektir. Ruhsal Yasaların kendisi olmaktır.

Bir varlık organizasyonunun tekâmülünü bir üst organizasyonun tekâmülünü doğurur. Alttaki yükseltmedikçe üstteki yükselemez. Üsttekinin gayreti alttakinin gelişmesi ve yerine yetişmesi içindir. Böylece ruhsal idare fizik idareye, fizik idare ruhsal idareye karşılıklı olarak muhtaçtır. İşte bu sebepten tekâmül adına ve tekâmül için yapılan mücadelenin adına "cihad'ı ekber" denmiştir. Kısaca canı ile bedeni diri tutan ruhun asıl işi her hâl ve durumda şuurlu olarak vazifesini eksiksiz yerine getirmektir. En tabii bir şekil ve akış içinde her varlık kendi gelişimi için en uygun ve en gerekli olan tatbikatları yaparak tekâmül vazifesini yerine getirirse -ki zaten sonunda istenen oluyor-tepesi kapanmayan ilâhî hiyerarşi kademelerindeki hak ettiği yeri ve görevi alır. Bu yerin eski sahibi bir üst kademelinin rabbi olur.

Ruhsal Varlık Plânları mekanik, hissî ve zeki varlık plânları -beşeriyet- ile, onların tekâmülü için çok yakından ilgilidir. Ruhsal Varlık Plânları insanlara açık ve gizli olarak sürekli yardım, irşad ve bilgi kapılarını açık tutar. Bütün öğretilerin temeli Ruhsal Varlık Plânları'nın verdikleri Tebligat'a dayanır.

Ruhsal Varlık Plânları, Tebligat ve Tekâmül bir bütündür. Varlığın sırrı buradadır.

Selâm ve Sevgiler

HARİKA ÇOCUKLAR

HARİKA çocuklar, bilinen üstünlüklerini iki ana kaynaktan almaktadırlar: Beyinlerinin daha fazla bir yüzdesinin devrede olması ve eski hayatlardan aktarılan bilgiler. Beynimizin daha fazla bir yüzdesinin devrede olmasını biz kendimiz ayarlayamıyoruz. Yani bu, insanların elinde olan bir husus değildir. Genetik kanunlar, Mekanik İdare Sistemi'ne bağlı olmak üzere bunu kendiliğinden ayarlar. Yani bu bizim şuurlu faaliyetlerimizle, irademizle, ana baba olarak çocuğumuzun üzerine fazla düşmekle, yetiştirmekle olacak iş değildir. Benzer şekilde, "...işte dedesi de şöyledir, uzak akrabası ressamdır, dayısı da fizikçidir de, işte bu çocuk da harika bir fizikçi olacaktır..." gibi bir akıl yürütme de gerek yoktur. Bu, tamamen genetik bir gelişmeden ibarettir. Yani, beyinle alakalı,

sık görülmeyen, biraz da olsa "olağanüstülük" gösteren her türlü vasıf Mekanik İdare Sistemi'ne bağlıdır.

MEKANİK İDARE MEKANİZMASI

Mekanik İdare Sistemi, tüm fiziksel plânla ilgili olan (ister taş parçası, ister vücut gibi yüksek bir organizma olsun) her şey bu sisteme bağlıdır. Bu sistem insan tekâmülüyle ilgili fiziksel plânları düzenler. Bu plânlardan bir tanesi, örneğin bedenlerimiz ve ya yaşadığımız yeryüzü, denizler, bitkilerin durumu vs. tüm ekolojik sistem Mekanik İdare Sistemi'nin yönetimi altındadır; düzenler ve idare eder.

İşte bununla ilişkili olarak insanların beyinlerinin de (bir elektronik devreye benzetirsek) daha fazla devreye girmiş olan birtakım yönleri bulunabilir. Böylece de Mekanik İdare Sistemi'yle ilgili birtakım problemlerin çözümünde üs-

tünlük gösterebilir. Zaten "harika çocuk" dediğimiz insan nedir ki? Ne yapıyor bu harika çocuk? Üç buçuk yaşında piyano çalıyor. Yani yüksek seviyeli bir mekanizasyon olayı. Başka ne yapıyor? Yedi yaşına geldiği zaman, Picasso'yu imrendirecek kadar resim yapıyor. Aynı şekilde Mekanik İdare'ye bağlı olmak üzere insanın mekanik sistemiyle ilgili bir olay meydana geliyor. İster şiir yazsın, isterse fevkalâde teorik bir fizikçi olsun... Beyni ile ilgili ve dünya bilimiyle yaptığı tüm işler hep buna girer. Burada bir harikalık yoktur. Harika olan, zaten insanın kendisidir. Dışarıdan harika aramaya gerek yoktur. Nadir olarak görebildiğimiz şeyler bizim için harika oluyor. Ama bunları çoğaltırsanız, tüm bu niteliklerde olan insanları biraraya getirirseniz, onlar kendi aralarında birbirlerine "üstün" derler mi?

Amerika'da bunun bir örneği var. Massachusetts Üniversitesi'nde özel bir laboratu-

ar hâlinde yüz dönümlük bir arazi üzerine kurulmuş.

ABD’de ne kadar üstün zekâlı çocuk ve delikanlı varsa, hepsini oraya toplamışlar. Bunlar görünüşleri gayet normal çocuklar. Yiyorlar, içiyorlar, müzik dinliyorlar, kendi aralarında oynuyorlar. Fakat hepsinde gerçekten zekâ fazlalığı var. Zekâ fıskıran insan yavruları bunlar ve hepsi birarada. Onlar birbirlerini, “sen harika çocuksun, sen zeki ağabeysin...” görmüyorlar. Hatta bir tehlike doğmuş: Bunlar bir klan hâline gelmişler ve dışarıda yaşayamaz olmuşlar. Et-rafalarında kendileri gibi insanlar arar olmuşlar.

Şimdi ne oluyor? Dışarısı onlar için “harikulâde” oluyor. Daha doğrusu, fevkalâde sıradan bir hayat oluyor. Yani bunlar, görüşe göre, bakış açısına göre değişen konulardır aslında. Harika diye bir şey yoktur.

GEÇMİŞ HAYAT BİLGİLERİ

Tekrardoğuş da öyledir. Bazı varlıklar geçmiş hayatlara ait bilgi ve deneyimlerini gene insanlara bir kıyas, bir görgü, bir bilgi olsun diye, düşünce sınırlarını biraz daha genişletmelerini teşvik etmek üzere

Geçmiş yaşam bilgilerini ortaya dökse, çok şaşırırsınız.

yetenek ve bilgilerinin (%60-70’ini) doğarlarken dağarcıklarında beraber getirirler. Ve bakarsınız üç buçuk yaşında başlar Mozart’tan çalmaya. Daha evvel zaten çalışıyordu. Onun için öğrenmek diye bir şey yok. O öğrenmiş olarak doğmuş. Dolayısıyla burada materyalist psikolojiyle taban tabana zıt bir durumdayız. Biz, psikoloji kitaplarında yazdığı gibi, dümdüz bir tahta olarak doğmuyoruz yeryüzüne. Burada hiçbir şey olmuyor. Şahsiyetimiz yeryüzündeki de-

neyimlerle, izlenimlerle teşekkül ediyor değil. Zaten insan dünyaya bir şahsiyete sahip olarak gelir. İkinci, üçüncü belki de elinci, yüzüncü, “n”inci tecrübe olarak geliyoruz dünyaya, dünyalara. Bu geçmiş hayat bilgisi aslında hepimizde var. Ama bazılarında daha belirgin olarak ortaya; bir kıyas, bir örnek olsun diye... İnsanlar düşünce sınırlarını biraz daha zorlasınlar diye, kısır hâllerinin dışına biraz daha çıkabilsinler diye. Eski hayatlarında elde ettiği bilgileri bu hayatında açık seçik hatırlayanlar da bunun şuruna açık seçik olarak sahip değildir. Çok çok azı, belki de milyonda bir kişi, aşağı yukarı kendi yeteneklerinin, marifetinin, bilgisinin neye dayandığını hatırlayarak gelebilir. Der ki,

“Ben falan zamanda şu şu işleri yapmıştım, bu mahareti orada almıştım. Şimdi gördüğünüz gibi, hiçbir hocaya vs. ihtiyacım olmadan bunu becerebiliyorum. Bunun nedeni budur...” Literatürde bunun örnekleri vardır.

ÇOCUĞU BİR RUHSAL VARLIK YÖNLENDİREBİLİR

Bu “harika çocuk” fenomenine bir üçüncü hususu ek

lememizde yarar var. Söz konusu harika çocuklar genellikle bir tür tekinsiz varlıklardır. Tekinsizlik olaylarında bilinen fizik yasaların, psikolojik tepkilerin dışında birtakım olaylar oluşur. Bunları normal insan ruhiyatıyla, normal fizik, kimya, biyolojik, meteorolojik vs. ile açıklayamayız. Kendi bilgimize bağlı kaldığımız sürece, belli bir açıdan açıklamak zorunda kaldığımız sürece bu olaylara

akıl erdirmemize olanak yoktur. Bunun iki nedeni bulunuyor. Oradaki o olaylara sebep olan ya harika çocuk ya da tekinsiz ev vakasında olduğu gibi bir ruhsal varlık müdahalesi vardır. Bir ruhsal varlık o çocuğu belli bir tekâmül yönünde yetiştirmek ve başkalarına bilgi vermek bakımından yönlendirir. Yani üç buçuk yaşındaki bir çocuğun otomatik faaliyeti, şuuraltı faaliyeti bir bedensiz varlık tarafından tanzim edilir ve yönlendirilir. Görünmeden, hissedilmeden, tezahüratı olmadan. Bu bir spirit açıklamadır. Böylece karşınızdaki gerçekten de harikulâde bir adamdır. Ama onun arkasında bir başkası vardır. Fakat o iş hiçbir zaman yapılması gereken olayın dışında bir fazlalık göstermez. Şunu belirtmek istiyorum: Bu çocuğun harikalık hâli ne durumda? Neye örnek olacaktı? Matematikte mi? Yedi yaşında sayfalar dolusu integraller mi çözecekti? Ya da beş yaşında, Mozart örneğinde olduğu gibi, sayfalar dolusu partiyon-

Bize ibret olsun diye geçmiş yaşamlarını hatırlıyorlar.

lar mı yazacaktı? Koskoca insanlar 10-12 yıl okulda okuyorlar da yine kolay kolay baş edemiyorlar. Burada muhakkak ki, ne olursa olsun (her şeyde var ama, burada özellikle bu şekildeki fevkalâdeliklerin arkasında) bir ruhsal himayeyi, bir ruhsal yönlendirmeyi muhakkak göz önüne almak gerekir. Bu, gayet yüksek bir seviyededir. Burada obsesyonel karakterde hiçbir şey düşünemezsiniz. Nefsanî hiçbir şey yoktur. Sadece o konunun işlenmesi söz konusudur.

BİR ÜST SİSTEMİN YASALARI KULLANILIYOR OLABİLİR

Başka bir özellik de şudur: Bazen vazifeyle gelmiş olanlar hariç, vazifeli olmadığı hâlde, gene görgü ve tecrübe için, şuurların biraz olsun aydınlanabilmesi için; belli periyotlar içerisinde bazı insanlar farkında olmadan, bizim kul-

landığımız kanunların dışında ve üstünde başka kanunlara tâbi olarak varlığını sürdüren sistemlere ait birtakım güçleri farkında olmadan kullanabilmektedirler.

Bunun en modern örneklerinden bir tanesi Uri Geller'dir. Uri Geller aynı zamanda psişik süjedir. Ayrıca kendine göre medyomluğu da vardır. Kendi irade ve isteğine bağlı olmadan başka bir sisteme ait

yasaları kullanmaktadır. O yasaları kullandığı zaman, başka bir yerin yasasını burada kullandığı zaman, burada meydana getirdiği iş mucize kabilinden harikulâde bir iş olmaktadır. Elbette ki acz içerisinde kalırsınız, çünkü açıklayabilecek durumunuz yoktur. Oramın yasalarını bilmiyorsunuz ki. Ama o yasalar bazen bura ya yansıyor. Yansıdığı zaman, burada olaylar meydana geliyor. Bunu bilerek kullananlar tarihte çıkmıştır. Genellikle büyük kütlelerin evrimlerini yönlendirmek için kendilerine tebligat verilen resul dediğimiz varlıkların işleri bu "mucize" türüne girer. Onlar bunu kendiliklerinden yapmamışlardır; onların arkasında bulunan ruhsal bir sisteme ait yasaları bir zaman için ve bir ibret için, aşağı indirmek suretiyle aşağıda harikalar meydana getirmişlerdir. Yani mucize dediğimiz olay bir üst kanunun kendine ait olmayan bir mekânda tezahürüyle gerçekleşmektedir. ■

Nedensellik İlkesi Karşısında Görgü ve Deneyimin Rolü

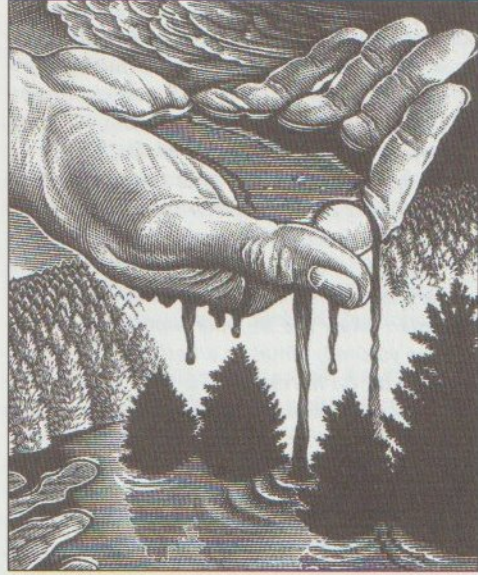
Dr. Bedri RUHSELMAN

BİZ her şeyin sebebinin bilmiyoruz. Bu da kuşkusuz, doğa yasaları hakkındaki görgü ve deneyim eksikliğimizin bir sonucudur. "Tekâmül ilerledikçe, varlıkların yükselme yolundaki yürüyüşlerinin temposu da o oranda hızlanacaktır." sözünün anlamını, bu nokta üzerinde durarak aramak gerekir.

İnsanlar tekâmül ettikçe, onların görgü ve deneyimleri artar. Bu artış ruhta birtakım izlenimlerin derinleşmesini gerektirir. Bu izlenimler de, ruhun bilgi dağarcığına eklenmiş birer içeriktir. Bu içerik, yani bilgi yükü arttıkça idrak genişler, idrak genişledikçe de insanların nedensellik ilkesini daha iyi anlamaları ve yürüdükları tekâmül yollarını daha aydın ve daha açık olarak görmeleri mümkün olur. Özellikle İlahî İrade Yasaları'ndan ne kadar çok faydalandıklarını idrak etmeleri kolaylaşır. Birbirine bağlı olan bu hâllerin sonucu olarak da insanların tekâmül yolundaki yürüyüşlerinin temposu hızlanır.

Yürüdüğü yolu görerek giden bir insan, gözü kapalı, hiçbir şey görmeden yürüyen başka bir insandan kuşkusuz ki daha hızlı ilerler ve hedefine daha büyük bir güven duyarak ulaşır. Demek ki, **tekâmülle artan bilgi, aynı zamanda tekâmülün güzel bir aracı olur.**

Nedensellik ilkesini unutup, yaşam içinde geçen her olayı; şuursuz ve amaçsız olarak, hareketlerin rastlaşarak çarpışmalarından doğan sonuçlarla açıklamaya kalkışan insan zavallı ve bilgisiz bir kişidir. O, bu işteki bilgisini arttırınca kadar, oldukça uzun, sonucu bilinmeyen, yönü belirsiz yorucu ve üzücü yolların, gözü kapalı ve şaşkın yolculuğunu yapacaktır. Bu yolculuğu sırasında o, çevresinde geçen olayların ne-

Kaderler büyük bir nedensellik ilkesinin kapsamı içinde akar gider.

reden çıkıp nerelerde battığını göremez ki; kendisine bu yolculuğu sırasında hız kazandıracak olan araçları, yani nedensellik ilkesinin işleyişiyle sonuçlanan doğa yasalarını kavrayıp, onlardan yararlanmanın çarelerini bulabilsin. O varlık; bütün yaşamı boyunca, nereden gelip nereye gideceğini idrak edemeyen bir koyununkine yakın duyu ve idrak saflığı ve boşluğu içinde, kendisini çeşitli çıkmazlara, hatta tehlikeli uçurumlara iten dış kuvvetlerin çekici ya da korkutucu etkilerine bütünüyle pasif olarak bırakmış bir avaredir. Böyle bir yürüyüş görünürde ne kadar güvenli ve sakin görünürse görünsün; hem çok yavaştır, hem de hedefe gidecek yolu çok uzatacaktır.

O hâlde her akıllı insanın böyle zor ve

uzun hayat yollarına düşmekten korunmasını sağlayıcı imkânların başında bulunan nedensellik ilkesi hakkındaki derin görüşlerini arttırmak ve bilgisini çoğaltmak çabasından onun bir an bile geri kalmamaya çalışacağına inanmamız gerekir. Bu konuyla ilgili büyük dostum Kadri'nin, insanlara sanki bir hayat kuralı olabilecek değerdeki öğretici ve örnek verici bir tebliğini yazıyorum.

Kadri : 8 Mart 1949

"Hayatta karşılaşılan olaylar, birer zorunluluğun sonucudur. Her işte kesinlikle bir sebep aramak gerekir. Bu sebebin aranması, esası etkilememekle beraber, siz ona gerekli kuvveti vermek zorunda olduğunuzu hissedip, bir emek harçayarak bu işi yürütmeniz gerek.

İnsanlar başı boş, yalnız başına bir yerde buldukları zaman çevrelerine bakınarak hiçbir şey düşünmeden bir yön izlerler ve yürümeye başlarlar. O yolda saatlerce yürüdükten sonra karşılarına, yıllardan beri görmedikleri bir arkadaşları çıkar. İşte bu yola sapmak ve düşünmeden yürümüş olmak, o arkadaş ile teması hazırlayıcı bir ön harektir. Bu sebebi görüp düşünen insan, karşılaşıacağı başka olguları daha düzenli izleyebilir.

Büyük ormanlarda, karanlık gecelerde yolunu şaşırmış olan kimse ne bir yıldız, ne bir iz bulamayıp, oradan vahşi hayvanlar tarafından parçalanmak ve ölmek tehlikesiyle karşılaşır. Bunlar, hiçbir ümidin kalmadığı zamanda anlamsız gibi yaptıkları bir yürüyüşle kurtuluş yolunu bulmuş ve hayatlarını kurtarmışlardır. Onların bu yolu buluşları ne bir şanstır ne de rastlantı.."

Kadri'nin buraya kadar olan sözleri spat-yomdan bizi aydınlatıcı tebliğler veren bütün öteki ruh dostlarımızın her an tekrarlayıp durdukları bir gerçektir. Yani bu sözler bilgileri eksik olanlar için **sebepsiz ve amaçsız görünen olayların gerçekte böyle olmayıp, bir evren düzeninin içinde plânlı bir sıra ile meydana geldiğini** göstermektedir. Tebliğin bundan sonraki bölümleri de bu olayların nedenlerine değinmektedir:

"Burada ormanda yolunu kaybedenin erişmek zorunda kaldığı birçok hedeflerin var oluşu ve kendini kurtarmak için azimli çaba göstermiş bulunması esası söz konusudur. İstek ile azim birleşir ve belirlenen yol üzerinde de

bulunursa başarılı olmamak için ortada hiçbir neden kalmaz."

Özellikle bu son cümleler üzerine okuyucularımın dikkatlerini çekmek isterim. Daha önce üzerinde durduğumuz bir konuya burada Kadri de değiniyor. Yani şunu belirtiyor ki, bir çıkmazdan kurtulmak, bir arınma ve tekâmül yolunda ilerlemek için önce çaba ve irade göstermek gerekir, sonra o yolda insanı yürütecek ve selâmete kavuşturacak doğa yasalarından yararlanabilecek yeteneği insanın taşınması, yani yukarıda Kadri'nin dediği gibi belirlenen yol üzerinde bulunmak şarttır. Fakat bunun için de bütün bu hareketlerin nedenlerinin bulunması gerekeceğini bilmek ve o nedenleri belirlemek kuşkusuz görgü ve deneyim ile kolaylaşır.

D insanın başına gelip çatan olayların çoğu zaman nedenlerini, yine o insanın daha önce bilerek ya da bilmeyerek kendisinde beslemiş olduğu bazı şiddetli ve candan istekler oluşturur. Fakat bazen iş, bundan daha gerilere giderek, geçmiş hayatlara kadar dayanır ve bize bugün hoş görülme olayların sebeplerini önceki hayatlarımızda yine kendi irademizle geçirmiş olduğumuz iyi ya da kötü olaylar oluşturabilir. Örneğin, bir insan bir an için bir parmağının eksilmesini isteyebilir ve hatta bilmeden böyle bir istekte bulunabilir. Bu durum onun bugünkü kaprisli bir arzusu ya da anlamsız bir düşüncesi değildir. Geçmiş bir hayatın, geçmiş herhangi bir olayı, birtakım ilâhî irade Yasalarının gerekleriyle bugün belki ilintisiz ve yersiz görünen bu isteği zorunlu kılmış olabilir. İşte bu isteyiş kendisinin uyum sağladığı doğa yasalarından bazılarının gereklerine dayanarak günün birinde gerçekleşme imkânına ulaşır. O zaman, o adamın parmağı görünüşte hiçbir amaca dayanmayan, önemsiz bir nedenin etkisi altında ya kesilir, ya kopar ya da hastalanıp ölür. Burada yakın bir dostumun iznini alarak kendisinin başından geçmiş olan böyle bir olayı arz edeceğim:

Dostum M... henüz 16 yaşında genç bir çocukken ara sıra acıyıp bir sabit fikrin etkisine kapıldığını hissediyordu. Bu etki altında, sapa-sağlam olan sol kolunu sanki hastalanmış ya da kırılmış gibi sargılarla sarıp boynuna asar ve öyle gezerdi. Görenler, kendisinin böyle bir şeye

heves ettiği ve özendiğini sanırlardı. Gerçekte o bu kolunun kendisine sanki yabancı olduğu izlenimini taşır ve ara sıra iki elini karşılaştırarak, sol elinin sağ eline uymadığını ve şeklinin daha güzel olduğunu görürdü. Bir gün yolda giderken, arkadaşlarının büyük bir incir ağacına çıkarak incir toplamakta olduklarını gördü ve kendisi de aynı ağaca tırmandı. Ağacın yüksek dallarından birindeki meyveleri koparıırken, o dal kırıldı ve kendisi o dalla beraber büyük bir yükseklikten aşağı yuvarlandı. Sol eli parçalanmıştı, fakat iş bununla da kalmayarak hastanede yapılan bütün tedaviye karşın, o gün aynı yerde bir kangren başladı ve bir gecede bütün kolu saran bu hastalık yüzünden sol kolunu kestiler.

Bu olayı sıradan bir telkin kuramı ile açıklamaya imkân yoktur. Bu olayda çok önceden geçmiş sebeplere dayanan birtakım olaylar birbiri ardı sıra sıralanmış ve günün birinde bu sonucu doğurmuştur. Bunu günlük hayatla ya da bütün bir hayatın olaylarıyla açıklamak da mümkün değildir. Aslında ezelden ebede doğru akıp giden hayat selinin böyle küçücük bir parçasını ele alarak, onunla nedensellik ilkesi gibi büyük bir konuyu açıklamaya kalkışmak da doğru olmaz.

Nedensellik ilkesi hakkındaki görüş ve idrakimizi genişletmek için hayatın her aşamasına ait olayları ayrı ayrı incelemek ve onların aralarındaki ilişkileri araştırmak ve gelecekte o olayların doğabilecek sonuçlarını düşünmek ve izlemek çok yararlı bir araştırma yöntemi olur. Böylece olayların sebep ve sonuçları hakkında esaslı bir idrake sahip olmak imkân elde edilir. Gözüne batacak kadar kendisine yaklaşan her olayı, adam sende işin mi yok, nene gerek, deyip geçmek alışkanlığında bulunan insanların nedensellik ilkesi hakkında ve onun kendi yaşamlarındaki uygulamaları ile ilgili hiçbir bilgiye ve gerçeğe ulaşamayacakları ve her gelişmeyi rastlantıyla analize ve açıklamaya kalkışarak dövnüp duracakları çok doğaldır ve bilgisizlik sonucu bu durumu yaşarlar. Akıllı insan, evrende birbirini izleyip giden olaylar karşısında, hiçbir zaman adam sende'cilikle bağdaşamaz. Böyle hareket edenler, rastlantı ve şanssızlık hikâyelerini dillerine dolayıp boş

zaman harcayarak; yeniden gelecek şanssızlıklarını kendi ihmalcilikleri ve hareketsizlikleri yüzünden hazırlamaktansa, bir an önce işe başlayıp, karşılaştıkları felâketlerin giderilmesi çarelerini araştırmayı kuşkusuz faaliyetlerinin ön plânına alırlar. Bu da onların gelişmelerini hızlandırıcı bir hareket olur. Görülüyor ki, iş, yine görgü ve deneyimden elde edilen bir idrake dayanmaktadır. İdrak, görgü ve deneyim oranında genişler; düşünce, eylem ve iyi niyet ise, idrak oranında doğru yolda gerçekleşir. Tekâmül de, iyi niyete dayanan eylem ve düşünce ile hızlanır. Bunlar hakikattir.

Spatyomdan büyük dostum Kadri'nin bu konuda çok değerli bir tebliğini zevkle aktarıyorum:

KADRI: 30 Temmuz 1947

"Ne zaman bir çıkmaza rastlar da bunun anlam ve sebebini bulamazsanız, bunun adına siz kader dersiniz. Onun belki açıklanacak sebepleri vardır. Belki kader ya da sizin el emeğinizin ürünüdür. Bu bir yoldur ki, bazılarında kararlık, bazılarında alaca aydınlık, bazılarında günlük güneşliktir.

Geri dönülmez bir yönün içinde yuvarlanan bir varlığın, her an karşılaşmak zorunda olduğu engellerin adı kadedir. Bunların çizilmiş bir çerçevesi olduğunu, her hareketin kesinlikle bir yansımalarının burada var olduğunu bilmek ve anlamak da bazıları için kadedir."

Buradaki derin anlamları şöyle anlamak mümkündür:

Kaderler büyük bir nedensellik ilkesinin kapsamı içinde akar gider. İnsanlar da idraklerini bu kapsam içinde geliştirdikleri oranda, kaderin derin anlamını ve kader saydıkları olayların büyük nedenlerini yavaş yavaş anlamaya ya da duymaya başlarlar. Böyle olmakla beraber, nedensellik ilkesinin bütün halkalarını kimse çözememiştir ve çözemeyecektir. Bu, ilâhî bir konudur.

Her olayın bir hazırlayıcısı ve devam eden bir sonucu vardır. Yani her olaydan önce gelen ve onu hazırlayan bir başka olay olduğu gibi, her olayın da hazırladığı ve onu izleyen başka bir olay vardır. Bütün bu önceki ve sonraki olaylar, birbirine kenetlenmiştir. Fakat Kadri'nin de yukarıda dediği gibi, insanların bu kenetlenmeyi görebilmeleri için, idraklerini ve bilgilerini oldukça genişletmiş olmaları gerekir.

(Devam Edecek)

EĞİTİM

GAPONYA'YA bir dostunu görmeye giden bir Avrupalı anlatıyordu: Arkadaşı onu büyük bir sevinçle karşılamış, bütün gece konuşmuş, misafirin her hâliyle ilgilenmiş, yalnız ayrılırken yavaşça, "Bugün benim hayatımın güneşi söndü, biricik oğlum öldü" demiş. Bu söz eski, derin bir geleneğe dayanır: Kendine ait meselelerle başkasını üzme, gerçekten misafirseven bir ev sahibi ol, başkalarını dinle, çünkü dinlemek konuşmaktan daha akıllıca bir iştir.

Bu gelenek başkalarına karşı dikkatli ve nazik olmak için binayı yapan küçük taşlardan biridir. Bu taşlar aslında aynı temele, büyük dinlerin insanlarda yaratmak istedikleri bir duyguya, tabiatı yenme duygusuna dayanır. Ya da şöyle söyleyelim: İnsanları kendilerini tanıtmak için zorlayan bir kuvvet vardır, hep kendisini anlatmak, her şeyi kendi etrafında döndürmek, bütün dünyayı kendi üzüntü ve şikâyetlerini dinleyecek bir konferans salonuna çevirmek isterler. Buna karşılık başkalarının kaderlerine, felâketlerine karşı sağdırlar, başkaları için hiçbir hak tanımazlar, insan topluluğunda yabancıların hizmet ve fedakârlıkları sırtından geçinen bir parazit gibi yaşamak, bu hizmet ve fedakârlıkları âdeta sömürmek isterler. İşte büyük dinler insanın bu taraflarını yenmeye çalışır.

Doğu Asyalıların aşırı nezaketiyle, tevazularıyla çok defa alay edilir, ama bunların marnaları üzerinde düşünülmez. Aristo'nun dediği gibi "İnsan toplu yaşamaktan hoşlanan bir mahlûk" değildir, tersine topluluğa düşman olan bir mahlûktur. Şüphesiz bir yandan işbirliği için kendini zorluyor, ama öte yandan içindeki anlaşılmasız tabiat yüzünden topluluk hayatını yaşamak kabiliyetini göstermiyor.

Eski medeniyetlerden Avrupa kültürüne geçenler bu kültürde yarım yüzyıldan beri insan tabiatını gemlemenin ihmal edildiğini, hiç önemsenmediğini görürler.

Şimdi, "Günün Eğitim Vazifeleri" başlıklı birçok yazılar yazılıyor, ama bu yazıların hiç biri bugünün ihtiyaçlarından, eksikliğinden bahsetmiyor. Bugünün eğitim vazifesi gayet basit: Eğitim önce başkalarına olan borcumuzu bilmek, ona göre konuşmak, susmak ve gerektiği şekilde davranmaktır. Eğitimin ve kendi kendini terbiyenin en büyük ve esaslı vazifesi bunlara dayanır.

Bu terbiyenin denendiği yüzyıl, insanın vazife, borç anlamlarını şahsi hayatından uzaklaştırdığı, başkalarını kendi menfaatıyla yüklediği bir yüzyıldır.

Meselâ şu sporcuları ele alalım: Ana babalarına ayıracakları boş bir günleri yoktur. Hepsi parazittirler. Yaşamının gayesinden uzaklaşmışlardır, hiçbir şey vermeden daima kendileri almak isterler. Bu korkunç düşüncesizliği her yerde görebilirsiniz. Hastamıza bakan, evimizin işini gören, yükümüzü taşıyan insanları hep aynı düşüncesizlikle, düşünme sorumluluğunu hissetmeden kabul ederiz.

Her yerde başıboş bir egoistlik görüyorsunuz, her şeye isyan ediyor, bütün hesapları ustaca kendi lehine çeviriyor. Ama başkalarına karşı vazifesi ve sorumluluğu olduğunu düşünmek, görmek ve dinlemek için vakit bile bulamıyor. Kibar, tahsilli, görgülü çevrelerin küçük insanlara davranışlarındaki barbarlık, bahşis verirken, ücretlerde pazarlık ederken gösterilen küçüklük kültürümüzün çok düşük olduğunu belirtiyor. Bunlar sokakta açıkça yapılan kabalıklardan daha fenadır. ■

F.W. FOERSTER

ZAMAN OKTAVLARI

Batı Astrolojisinde Spirallenen Zaman Siklusları

Judith A. HILL

HENÜZ hayatımızın 21. günü, daha karyolarımızda bir bebek olarak uzandığımız gün, hayatımızın 21. yılıyla neden benzerlik göstermek zorundadır? Bu, astrologlar tarafından yaygın olarak kabul görmüş olan, "ikincil progresyonlar" ve "solar ark yönleri" olarak bilinen zaman siklus replikasyon sisteminin önerdiği şeydir. Buradaki amacımız, bütün -bir sene için bir gün-zaman replikasyon sistemlerine, daha popüler bir deyiş olan progresyonlar (1) olarak değinmektir. Fakat progresyonlar nasıl ve neden işlemektedir? Zamandan bahsedeceğim için, *zaman* teriminin bu makalede anlatıldığı biçimde tanımını yapmak istiyorum: **Zaman, hareket hâlinde olan maddenin hızıdır.** Her varlık, zamanın madde hızını kendine has bir biçimde deneyimler. Bizim kimyasal-moleküler kâinatımızdaki her şey ritmik zaman sikluslarına göre hareket eder ve değişir. Batı astrologlarının genelde kullandıkları iki çeşit zaman siklus tipini birbirinden ayırt etmek önemlidir.

Ritm; atış (vuruş) ve dönüştür; düzgün vuruş kolaylıkla en basit siklus olan dairesel zaman siklusu (Şekil 1) olarak kabul edilebilir. Örneğin, Jüpiter aynı sidereal (2) pozisyona her 11.86 yılda bir döner, Dünya her bahar gündönümünde (ekinoks) Koç takımyıldızına 0 derece konumuna döner, her sabah kahvaltınızı 7'de yiyebilirsiniz. Bunlar gibi kesin biçimde tekrarlanan sikluslar, piyanoda tekrar ve tekrar aynı ölçeği (oktavları) değiştirir-

meden) çalmaya benzetilebilir. Dairesel zaman siklusları daima aynı zaman çerçevesinde tekrarlanırlar.

Profesyonel siklus analistleri (astrologları da bunlara dahildir), değişen mevsimleri inceleyip grafiklerini (dairesel tipteki zaman siklusunun yüksek ve alçak noktalarını) çizerler. Astrolojik "transitler" (3) çoğunlukla dairesel tipteki zaman sikluslarını açıklarlar. Fakat bu tip dairesel sikluslar astrolojik olarak progres edilmiş olaylardan sorumlu zaman siklus tipinden değildirlir!..

Bir astrolog sizin doğum haritanızı "progres" ederken, sizin yaşamınızı, sanki bu yıllar aslında gökgünlüğündeki (ephemeriz) gezegen hareketin günleri gibiymişçesine hesaplar. Örneğin, 35 yaşında olduğunuzu varsayalım. Doğum gününüz ve yılınızdan başlayarak astrolog, doğum tarih ve saatinizin tam 35 gün ilerisini hesaplar. Böylece astroloğunuz artık 35. yılınız için ikincil progresyonlarınızı inceleyip haritanızı doğum anındaki gezegenlerinizin ekliptik boylamda şu anda uğradığı yere göre yorumlar (Bu "progres" edilmiş pozisyonlar, tabii ki uzay boşluğunda işlemeyiz, fakat doğum şemanız ve gezegenlerin, şu andaki pozisyonları "transitler" diye bilinen zamanda karşılaştırılması gerekir). Astroloğunuz Solar Ark yönlerini tercih ederse, bütün gezegenler 35 günlük hayat için güneşin tam dolayma hızında, ileri progres edilir ve bu bize Solar Ark cinsinden gezegenlerin 35. senedeki pozisyonlarını verir. Çoğu astrologlar her iki sistemi de birleştirip kullanırlar. Çoğunlukla, astrologlar "progres" edilmiş ve "transit" gezegen

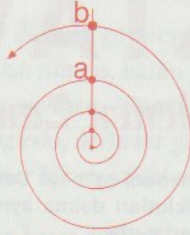

Zamanı enerji olarak ele almadan zaman hakkında söylenen her şey eksik kalacaktır.

yerleştirme kombinasyonları kullanarak müşterinin hayatı süresindeki önemli etkileri ve olayları tespit eder.

Şekil 1. Dairesel bir zaman siklusu
⊗ = başlangıç noktası / bitiş noktası

Şekil 2. Spiral bir zaman siklusu
a = yaşamın bir günü
b = yaşamın bir yılı

Dairesel nitelikli zaman siklusları (yukarıda "transitlerle" ilgili olarak tanımlanmıştır) ve çoğu astrolojik progres edilmiş iş tiplerine temel olan daha kompleks tipteki spiral zaman siklusu arasında büyük fark vardır. Dairesel ve spiral tipteki zaman siklusları için basit bir sayısal örnek verebiliriz. Birden ona kadar saymayı ve sonra tekrar baştan başlamayı deneyin. Bu aynı 10 sayısının tekrarlanması bir daire oluşturur ve böylece buna dairesel siklus denebilir. Şimdi yine on sayısını alalım ve üslü bir şekilde sayarak, 10, 10x10, 10x10x10 şeklinde sonsuza dek genişletelim. Bu çerçevede 10'un her üssü (yaklaşık olarak), buna karşılık gelen bir spiral zaman siklusu içindeki zaman oktavlarıyla karşılaştırılabilir. Rakam, esasen ritm ve vuruştur; vuruşların hızı ve dizilişi ise vibrasyon dediğimiz terimdir. Zaman spiralinin açılan halkalarının vibrasyonu veya ritmi, her zaman seriye başlamak için bilinen en hızlı baz vuruşlarının üssüdür.

Zaman spirallerinin sonsuza doğru çift yönde (daha hızlı veya daha yavaş zaman çerçevelerinde) üslü olarak genişlemesine rağmen insan hayatı dünya türlerinin sürekliliği içinde belli aralıklarla sınırlıdır. Biz hayattaki birinci günümüzden itibaren ancak dışarı genişleyen 2 veya 3 oktav dahilindeki belli siklulara kuvvetlice tepki verebiliriz. Başka bir deyişle, insanoğlu bir böceğin daha hızlı titreşen zaman çerçevesinde veya dev bir sedonya ağacının yavaşta atan zaman spiralinde yaşamaz. İnsanlar gün, ay ve yılın devirsel bağlarını açık tepki verirler fakat hayatlarımızdaki kısa saniyelerimiz ve dakikalarımızla, saatlerimiz, aylarımız ve yıllarımız arasındaki benzerliği sıralamak daha zordur.

Astrolojik progresyonlar zamanın (hare-

ket hâlindeki maddenin hızı) üsleri üzerine kurulmuştur. Bunu 1 dakikayı (60 sn) 1 saatle karşılaştırmak gibi düşünebiliriz. Dolayısıyla saat, dakikanın bir üssüdür. Liliput (küçük) progresyonlarında, yaşamlarımızın 21. saati 21. dakikamızla bağlantılıdır.

Müziyenler veya diğerleri işitsel belli bir modeli daha çekici bulabilir, daha ve daha yüksek oktavlarda bir nota ölçüsünü belki de anlamsızca tekrarlayabilir. Piyanoda *si* ile başlayan daha düşük olan oktavın aynı tonal aralıkları en yüksek oktavda da (fakat daha düşük tizlikte) bulunur. Bizim daha düşük *si* ve daha yüksek *si*'yi aynı nota olarak duymamıza sebep olan nedir? Aslında bunlar hiç de aynı notalar değildir. Fakat bu nota ölçüleri yakın bir vibrasyonel frekansı paylaşırlar. Oktavları değişik olmasına rağmen, iki *si* notası o kadar yakın rezonans hâlinindedir ki, aralarında olan kuvvetli benzerlik veya rezonansı inkâr edilemez bir şekilde duyuruz. Zamana çevirirsek, hızlı hareket eden yüksek oktavın günlere ve yavaşça titreşen düşük oktavın yıllara tekabül ettiğini söyleyebiliriz. Tonal oranlar, oktavlar arasında (yüksek *si* ve düşük *si*) kendilerini duplike ettiklerinde tonal bir rezonans oluşur. Zamanın yüksek ve düşük oktavlarındaki (müzik notaları dışında) iki hassas an arasındaki rezonans, astrolojik progresyonların teorik esasını oluşturur.

Spiralenen zaman siklusları, iki ya da daha fazla üs veya daha doğrusu oktav arasında oluşan vibrasyonel rezonansları içerir. Gün, ay ve yıl astrolojik progresyon hesaplarında en çok kullanılan zaman oktavlarını meydana getirirler. Şekil 2, bu üç favori zaman biriminin üslü doğasını (ilerde açıklanacaktır) göstermektedir. Herhangi bir spiral içinden bir düz doğru çizmek; ilgili zaman üsleri arasında rezonans bağlantıları yaratır. Bağlantıları yaratan düz doğru, kişinin hayatını temsil eder. "A", "B", "C"nin Şekil 2'de düz bir doğru ile bağlandığına dikkat ediniz.

"A" (gün) ve "B" (yıl) bağlantısı piyanodaki düşük ve yüksek *si*'nin rezonansına karşılık gelir. Böylece yaşamımızın 21. yılı, varoluşumuzun 21. günü ile kuvvetli biçimde rezonans hâlinindedir. 21. gününüzle ilgili anınız az olabilir; çünkü bu sizin için hatırlaması çok zor olan, çok hızlı bir zaman çerçevesi içinde oluşmuştur. Fakat hatıraların eksikliği, titreşimsel bir rezonansın hayatınızdaki yılları, hayattaki ilk günlerinize bağladığı gerçeğini engelleyemez.

İnsanoğlu bir gün hayat süresini büyük oranda uzatmayı başarabilseydi, bizim için gün eşit yıl spiralinin 3. bir üssünü tanımlamamız mantıklı olurdu. Uzunluğu 21 sene olan -büyük- progres edilmiş bir siklusu, yaşamımızın hem 21. günümüze, hem de 21. yılına tekabül ettiğinin veya rezonansa olduğunun spekülasyonunu yapabiliydik. Diğer taraftan bir kelebeğininkine kadar kısa bir yaşam siklusuna sahip olsaydık, daha hızlı sonlanan zaman oktavlarının progres edilmiş sikluslarını anlamlı bulabilecektik (Örneğin: Hayatın 21. dakikası).

Peki neden yıla karşılık gün olsun? Dünya kendi yörüngesinde her 24 saatte bir kere dönecektir. 24 saat içinde göksel boylamın tüm 360 derecesini geçip gidecektir ve Dünya'yı merkez kabul edecek bir biçimde izlenirse, Güneş bir kez daha Dünya etrafında hareket edecektir. Dünya kendi ekseninde, ekliptik boylamın 360 derecesinin kendi etrafında bir kez dönmesine izin vererek, günde 1 defa dönmektedir. Bu günlük devir (dönme) astrolojik olarak 1 dünya yılı ile nasıl bağlantılı olabilir? Gayet basit, her yıl Dünya ekliptik boylamın 360 derecesi etrafında bir kez (Güneş etrafındaki yörüngesini) dolaşır. Yani Dünya'nın kendi ekseninde çevresinde yaptığı günlük dönüşü; göksel boylamın 360 derecesinden geçme yoluyla oluşturduğu ekliptik düzlemdeki yıllık yörüngesi ile yakından bağlantılıdır. Basitçe söylersek, Güneş'in Dünya'yı dolanması bir Dünya günü ve bir Dünya yılı alır. Ve her iki yörünge de 360 dereceye denk gelen siklusları kapsar. Bu iki devir (gün ve yıl) arasındaki saat çarkı benzeşimi; astrolojik "ikincil progresyonlar" ve "Solar ark yönleri" için gerekli zaman birimi rezonansını oluştururlar.

Üçüncül progresyonlar diye bilinen Ay'a dayanan üçüncü bir metod da benzer bir kavramı kullanır. Fred Grettings (astroloji sözlüğü yazarı), üçüncü progresyonlarla ilgili iki metoda değinmektedir. Birincisi "bir ay bir yıla denktir" metodudur. Bu tip üçüncül progresyon hayatınızdaki ilk ayı ilk yılınızla vs. karşılaştırır. İkinci metod, 27.3216 gün süren (Ay tam bu süre içinde esas süratine döner) dönencesel Ay ayının 1 yılına denkliği üzerine dayanır.

Bütün bu Ay bazlı üçüncül metotlar, ekliptik boylamın 360 derecelik tamamlanmış yörüngelerini baz alan rezonansın bağlantılı kesimleri içinde spirallenen zaman sikluslarındaki

üslü uzantıları yansıtır. Ufak daire (Ay'ın 360 derecelik ekliptik yörüngesindeki transit veya 1 Ay ayı) Dünya'nın daha büyük yörüngesi ile [ekliptik düzlemin 360 derecesi (yıl) boyunca] rezonans hâlinde bağlıdır. Aramızdaki astronomlar doğal olarak yılın tam olarak 360 gün olmadığını ve lunar ayın 30-31 gün uzunluğunda olmadığını hatırlatmak isteyebilirler. Şüphesiz, büyük bir kesinlik için bu ayarlamaların dikkate alınmalarını gerektirecektir.

Başka bir progres edilmiş tipte metotlar vardır, bazıları oldukça yaratıcı olup, bu makalenin amacı dışındadır. Progres etme teknikleri ile karşılaştırmalı çalışmaları takip etmek isteyen okuyucuların bibliyografyayı incelemeleri tavsiye edilir.

ÖZET

1) Zaman hareket hâlindeki maddenin hızıdır.

2) Zaman, deneyimi geçirilen zaman çerçevesine bağlı olarak daha hızlı veya daha yavaş olarak algılanır.

3) Astrologlar insan organizmasının tepki verdiği bilinen birkaç tipteki zaman sikluslarını tablolarlar. Yeni çağın batı astrologlarınca kullanılan ve en popüler olan ikisi, Dairesel zaman siklusları ve Spiral zaman sikluslarıdır.

4) Astrolojik "transitler" çoğunlukla dairesel tipteki zaman siklusunu temsil eder. Astrolojik progresyonlar spiral tipteki zaman siklusu mekanizmasına dayanırlar.

5) Dairesel zaman sikluslarının temeli, ayınların tekrarıdır. Spiral zaman sikluslarının esası ise üslü yansıtılmış ve böylece (üslü olarak uzatılmış zaman birimleri bulunan spiral üzerinde) daha yüksek ve daha düşük oktavlar arasında harmonik rezonans bağları oluşturan seçilmiş zaman birimleridir.

6) Dünya, Ay ve Güneş'in ekliptik boylamın 360 derecelik dairesinde tamamlanan yörüngeleri, spiral zaman sistemlerinin veya gün=ay ve gün=yıl ve ay=yıl'a dayanan progresyonlarının teorik temelini meydana getirir. ■

SÖZCÜKLERİN AÇIKLAMALARI

- 1) Progresyon: Yıldız haritasını tarihte geriye doğru götürerek yorumlamak
- 2) Sidereal: Yıldız hareketlerine göre hesaplanan zaman
- 3) Transitler: Sabit olmayan veya hızlı hareket eden gezegenler

*Borderlands Dergisi, sayı 4, yıl 1995
Çeviren: Dani Siyalom*

Yardımlaşma ve Dayanışma

Varlık: Andre LUIZ

Kardeşinin yaşamı üstüne hüküm kırbağını şaklatmaktan vazgeç.
Kendi içsel barışını korumak için nankörlüğün acı tadını unut.
Kardeşine yardım bahanesiyle onun yaşaması gereken deneyimleri sen yaşama.

Dolaylı olarak ve haberin olmadan gelişimini engelleyip, seni küçük düşürebilecek yaşam koşullarını ve araçlarını değiştir.

Bazı insanları, ıstırapın zorunlu sürgünleri olarak kabul edip, onları önemsememezlik yapma.

Boş mideden anlayışı ve dengeyi bekleme.

Birinin sana dostluk belirtileri olarak gösterdiği küçük sevgi işaretlerini iyi niyetle kabul et.

Senin gibi epröv içinde olan arkadaşına dikkat ederken, onunla senin aranda ortaya çıkabilecek sorunları da çöz.

Arkadaşlarıyla olan etkileşimde, her zaman aynı güven ve neşe ortamını koru.

Şiddet ve sempatinin bağdaşmayacağını akılda tutarak, insanlara şefkat ve açıkyüreklilik göstermeyi elden bırakma.

Verdiğin sözlerde dakik ol. Asla sabırsızlık ve kızgınlık gösterme.

En kolay işlerde bile aracı kullanma ve söz verdiğin şeyi yerine getir.

Nerede olursa olsun tüm yaratılanlara aynı nezaketi göster.

Yardımanın; yaşam yolunda alan ve veren için destek, teselli, iyilik, alçakgönüllülük, açıkyüreklilik, dayanışma, güvenirlilik ve mutluluk içerdiğini de unutma.

IDEAL SPIRITE' den Çeviren: Aznif ATASEV

Dünyanın hemen hemen tüm toplumlarında bir Kurtarıcı beklentisi vardır. Kurtarıcı'nın asıl fonksiyonu ise insanları kurtarmak değil insanların kendilerini kurtaracak Evrensel Bilgiyi sunmak, Baş ile Son'u birbirine bağlamaktır.

KURTARICI

Halûk HACALOĞLU

YERYÜZÜNÜN bir özelliği vardır. Olan her şey (buna belli başlı bilgiler de dahildir), bir zaman sonra bozulmaya, dağılmaya yüz tutar. Bu dejeneratif özellik; dünyanın doğal bir özelliği olduğu kadar, icaplar dediğimiz, zaman ve zeminin özelliğinden, varlıkların ihtiyaç ve şursal durumlarından da kaynaklanır.

Bu yazımızda, her devrin kutsal bilgisini ve o bilgilerin uygulayıcılarını ele almaya çalışa-

Kurtarıcıların ortak noktası; bozulan hiyerarşiyi ve düzeni bilgi ile düzeltme esasına dayanır.

cağız. O uygulayıcılar, o bilgilerin müminiydiler. Ne yazık ki o bilgiler, hiçbir zaman tümel bir bilgi olamamış ve dünya icaplarına uyararak, yani dejenerasyondan etkilenererek, bir süre sonra inananlarına eskisi kadar hitap edememeye başlamıştır. Bunu beşerî bir gözle gözlemleyenler; zaman ve mekânda birçok şeye çare olamayan bilginin aczini yanlış yorumlayarak; bu eksikliğin, kendisinden ve sosyal çevresinden kaynaklandığını zannetmeye başlamıştır. İşte burada bir yol göstericiye, hatırlatıcıya -ki genel olarak *Kurtarıcı, Mehdi, Mesih, Avatar* olarak isimlendirilirler- ihtiyaç duyulmuştur ve sanki yeni bir Buda, yeni bir İsa, yeni bir Halife beklenir, umut edilir olmuştur. **Kurtarıcının asıl vazifesi; insanlığa, kaybedilen bilgeliği tekrar buldurmak ve inananlarına yardım etmektir.**

Ancak bütün bunların oluşabilmesi ve beklenen bu büyük randevunun gerçekleşebilmesi için, önce bir doyumun yaşanması gerekmektedir. Bu doyumsa; daha başka icapların devreye girmesi, yani karşı bilgi (negatif plân) uygulayıcılarının ortaya çıkması neticesinde yozlaşmaların hızlanmasıyla oluşacaktır. Bu hızlandırıcılar, tarihte çeşitli isimler altında anılmıştır. En çok tanınanlarından olan şeytan ve hizmetkârları gibi; görünen veya aynı fonksiyonu daha da özel olarak ifa eden Antechrist'tir, Angra Mainyu'dur ya da kültürümüzdeki adı ile Deccal'dir. Güneşin doğması için, karanlıklar beklenir olmuştur. "Cennete kavuşmak için, cehennemden geçilmelidir." cümlesindeki sembolik ifadede belirtildiği gibi, dünyanın kozmik mukadderi bunu zorunlu tutmuştur. Bu mukadder aslında; bilinen, sürpriz olmayan Kozmik Ti- ➤

yatronun, dünyaya düşen nasibidir.

Bu oyunda Kurtarıcı veya Mehdilik iddiasında olanlar; diğer insanları (eski şeriatla) tekrar yola sokma görevinin Tanrı tarafından kendilerine bizzat verildiğini söyleyerek kendilerini lanse ederler. Anlamı *rehber edinilen* demek olan *Mehdilik* kelimesi; geçmişte bazı kimseler için, gelecekte de, kıyamet ile alâkalı bir şahsiyet için kullanılmaktadır.

KADİM KURTARICILIK

Hinduizm, Hristiyanlık gibi, Vişnu'nun (Tanrı'nın) enkarnasyonuna, inişine ve Avatar inancına bağlıdır. Rama, Krişna ve Buda da bunlardan olup, yedi, sekiz ve dokuzuncu Avatardır. Onuncusunun, "beyaz atlı süvari" Kalkini zamanının bu son devresini bitirme ve bir sonrakini (Altın Çağ'ı) başlatma gibi, evrensel bir işlevi vardır. Bu da İsa'nın ikinci gelişine (Karanlık Çağ'a) tekabül etmektedir. Hinduizmin bir başka kolunda, ısrarla beklenense Maitreya'dır. (1)

Ezoterik Hint görüşüne göre, Kutsanmış 6. İrk, Çiva-Parvatî'ye emanet edilecektir. O da, İsa'nın dediği gibi, sonuncusu büyük irkin, yani 7. İrk'in şafağına kadar, Teselli Edici olacaktır. **Tanrıların tekâmülleri bizimkine paraleldir.** Brahma, yerini Vişnu'ya ve o da yerini Çiva'ya bırakmış olduğundan; 6. İrk'in sonunda Vişnu yönetimi tekrar devralacak, sonra Brahma onun yerine geçecek ve kâinatın, bir Anka Kuşu (föniks) misali, küllerin içinden yeniden doğmasını bekleyerek, dünyanın sonuna dek hüküm sürecektir. Evolüsyon ve envölüsyonun keşiştiği o büyük kırılma noktası bizim ırkımızdan, yani 5. İrk'tan geçmekte ve insanlığın ayıklanması için gerekli olan imtihan da, zaten şu anda gerçekleştirilmektedir. (2)

Eski İran dininde ise; Zerdüştcülükte, Ahura Mazda ile Angra Mainyu arasındaki savaşın başlamasından sonra, her biri üçer bin yıl sürecek, dört devre geleceği, 9000-12000 yılları arasında, Ahura Mazda'nın insanlara yardım için Zerdüştcü'yü yeryüzüne gönderdiği, ama bu peygamberden sonra, zaman geçtikçe, dünyada ahlâkın bozulacağı inancı vardı. İşte o zaman Ahura Mazda, Zerdüştcü'nün bir gölde saklanmış tohumları ile orada yıkanan, saf bir bakireyi hamile bırakacak; bu kızın oğlu da bir peygamber olacak ve kısa zaman için dünyayı düzeltecektir. (3)

SEMİTİK GELENEK

Semitik gelenekteyse, toplumun bozulacağı zaman bir kurtarıcının geleceği inancı yaygındır. Yahudiliğin kutsal kitabı Tevrat'ın son yapıtı olan Aziz Malaki'nin kitabında, Tanrı Yahova, "Rabbin büyük ve korkunç günü gelmeden önce, ben size Peygamber İlyayı göndereceğim" der. Bu inançla kurtarıcının gelmesini bekleyen Filistin kavmi ve o zamanın Musa şeriatına bağlı din adamları, İsa Peygamberi önceleri İlya Peygamber zannetmişler ve hatta ona, "Sen İlya mısın?" diye de soru yönelmişlerdir. Tevrat'ta (İkinci Krallar Kitabı 13:21), İlya ile ilgili bölümler vardır. Yahudi inancında, varlığını zamanımıza dek sürdürmüş bulunan, önemli bir mitolojik özellik vardır. Bu; İlya'nın, Yahova'nın, Vahiy Gününden az önce, Karmel dağındaki sahneyi yinelemek ve tüm ulusun yaptıklarından pişmanlık duymasını sağlamak üzere, yeryüzüne döneceği inancıdır. İlya'nın geri döneceğine olan bu inanç, İsa zamanında ortalıklarda doluşmaktaydı ve İsa onu havarilerine, Vaftizci Yahya'nın vaizliğinde ve ölümünde gerçekleşmiş olarak, yorumladı. Günümüzde uygulanan Yahudi Fısıh ritüelinde; masanın üzerinde, her birinin ayrı sembolik anlamı bulunan dört kupa bulunur. Bunlardan şarapla doldurulmuş olan üçüncüsü, "İlya kupası" olarak bulundurulur ve hiç kimse tarafından tadılmadan, öylece bırakılır. Bu şarabın, Mesih'in gelmesinden önce gelecek olan İlya'nın dönmesini bekleyeceği düşünülür.

Yahudi sinagoglarının duvarında bulunan bir girinti içinde "İlya'nın tahtı" olarak bilinen ve döndüğünde oturması için bekletilen bir sandalye bulunur. Sinagoga sünnet edilmek üzere getirilen çocuklar ise, bu tören esnasında bu sandalye üzerinde oturtulur. Çünkü her bir Yahudi çocuğu, birer İlya adayıdır. Binlerce yıldır, Yahova'dan, verilen sözün gerçekleşmesi beklenir durur. (4)

Yahudi peygamberlerin gerek sayıları, gerekse vizyonları pek çoktur. Bunlardan Daniel Peygamber; rüyasında, zodyaktaki dört sabit burcu gösteren, dört hayvan (boğa, arslan, akrep ve kova) ve bunların arasında da, onları yöneten güçlü dünya kuvvetlerini görür. Şeytan kılıklı olanı tüm dünyayı yutar, parçalara ayırır, ama "insanoğlu" şeklindeki İsrail tarafından yenilir. Yiğit ve kahramanca hareketlerinden do-

layı İsrail'e, sadece Kudüs değil, tüm dünya mükâfat olarak verilir. Sonsuz, şeytanî bir tahrip potansiyeli olan zalim güçlerin üstesinden gelmesiyle ilgili bu motifi, güçlü bir arşetipik imajdır. Bu aynı zamanda, Yahudilerin, binlerce yıldır kullandıkları ve aynı şekilde Hristiyan dünyasına aktardıkları bir propaganda aracıdır. Onları utançtan kurtaracak bir kurtarıcı isteği, Yahudi dininin bir özelliğidir. Hanuk kitabı, yaradılıştan beri hayata getirilmiş olan bütün şeylerin görüntülerini kapsayan, bir kozmik perdeyi tasvir eder. **Her şeyin, Tanrısal Âlemden hep var olmuş bir gerçeği bulunmaktadır ve tüm insanlar; onların nesilleri, hayatlarındaki olaylar ve hareketleri, her şey, bu perdenin dokusunun bir parçasıdır.** Eflâtun'un İde'leri gibi, bütün hareketler sonunda, iyiyile kötü arasında geçen, nihai bir savaşa (tıpkı Zerdüştü'lükteki Angra Mainyu ile Ahriman arasında; Mısır'daki Set ile Osiris arasında; Babil'deki karanlıkların idarecisi Tiamat ile Tanrı Oğlu Marduk arasındaki bitmek bilmeyen kadim savaş gibi) varır ve dünyanın sonunda Mesih'in (Kurtarıcının) görünmesiyle de sonuçlanır. (5)

Yahudilerin sahte mesihleri pek çoktur: M.S. 5. yüzyılda, Giritli Moşe; 7. yüzyılda, Ebu-Musa İsfahani; 8. yüzyılda, Şarini; 12. yüzyılda, David Alroy; 13. yüzyılda, Abraham Abu Cafya; 14. yüzyılda, Aser Lemlein; 17. yüzyılda, Sabatay Zvi vb.

Yine Eski Ahit'te (Tevrat'ta), Hezekiel'de (xxxviii, 38) geçen diğer uluslarda, İran, Babil gibi mitlerde bulunan şer kuvvetlerinin bir gün dünyaya hâkim olacağı ve dünyanın negatif güçlerin eline geçeceği beklentisinin ilk örneklerini görüyoruz. Yahudi inancındaki şeytanın bir ismi olan Belial, Deccal kavramında rol oynamış, hatta özdeşleştirilmiştir. Daha sonraki dönemlerde, aynı Belial'ın Deccal kelimesiyle eşanlam taşımaya başladığını görmekteyiz ki, bu, Anti Mesih'in adı Armilus'tur. "Nur ile karanlığın ne iştiraki olur? Mesih ile Belial arasında ne ittifak olur? "(ii. Korintoslulara, vi, 15) Görülüyor ki, buradan da Yeni Ahit'e geçmiştir.

İsa Peygamber'den sonra, Yahudilerin dünyanın sonuyla ve kurtarıcıyla ilgili kehanetlerini Hristiyanlar devraldılar. Hristiyanların doktrininin özünü oluşturan bu görüş, İsa Peygamberin geri döneceğine ve ilk Hristiyanların, İsa'ya bağlılıklarından dolayı zulüm gördüklerini doğrulayacağına inanıyorlardı. Matta'nın kehanetinde İnsanoğlu dönecek ve tüm insan-

ları, yaptıkları işlere göre mükâfatlandırılacak. Gelecek ve bedeli ödenmiş olan, yani tarihin yanlışlarının düzeltilmiş olduğu bir dünya, hevesle bekleniyordu. Çünkü İsa'nın sözü vardı; **"Melekût yeryüzüne inecek."** idi. Bu beklenti Hristiyanlığın odak noktasını etkilediği için; Hristiyanlar, İsa'nın yeryüzüne dönüp, burada bir krallık kuracağına ve binlerce yıl galip kalacağına inanıyorlardı. Dünyanın sonunun bu barış ve bolluk dolu tasvirleri, yaşadıkları şiddet dolu gerçeklerle zıtlık teşkil ediyordu. Hristiyanlıktaki bu inanç, Mesihçilikle sürdürülmektedir.

Matta'da şöyle denilmektedir (Matta, xxiv, 3-4 ii-13): "İsa şakirtleri; 'Dünyanın sonunda alâmet ne olacak?' diye sordular. İsa cevap verip, onlara dedi: 'Sakin kimse sizi saptırmasın. Çünkü birçokları 'Mesih benim.' diye benim isimle gelip, birçoklarını saptıracaklardır. Ve birçok yalancı peygamberler, kalkıp birçoklarını saptıracaklar ve fesat çoğaltacağından ötürü, birçokların sevgisi soğuyacak. Ancak, sona kadar dayanan, kurtulan odur."

Markos'ta ise Deccal şöyle anlatılıyor (xiii, 5-7, 21-23): "Sakin kimse sizi saptırmasın. Birçokları 'Ben O'yum.' diyerek benim isimle gelecekler ve çok adamları saptıracaklar. Eğer biri size o zaman; 'İşte Mesih burada, işte orada.' derse, inanmayın. Çünkü yalancı mesihler ve yalancı peygamberler, kalkıp mümkünse seçilmiş olanları bile saptırmak için, alâmetler ve harikalar yapacaklar. Fakat siz sakının, işte size hepsini önceden söyledim."

Mesih'in geleceği inancı, Yahudi ve Hristiyan inancının temelini oluşturuyor. Bu beklenti de; bunun şuurunda olsalar da, olmasalar da, modern dünyadaki birçok insanın büyük beklentisini oluşturuyor. Bu konularla ilgili tarihsel saplantılar; şuuraltlarına ekili ve gömülü olanların -etkisini bilerek veya bilmeyerek- hareket ve inançlarını etkilemektedir. İsa'dan sonra Yuhanna'nın Vahiy kitabı, ezoterik ve mistik Hristiyanlığın temelini teşkil etmektedir. Vahiy, çok çeşitli şekillerde yorumlanmış ve hakkında çok bahsedilmiştir. Yuhanna, eski geleneksel birçok sembollerini almıştır: O ana kadar bilinen, tüm ortak özellikli tasvirlerden zor anlaşılabilen; ama İsa'nın Tanrı'dan kitabı alışı ve sonra, görünen mahşerin dört atısından biri olan ölümün; son dünya çağına ve dünyanın bir çeyreğine

hükmederek, açlık ve kılıçla öldürmeye çalışışı vb. Yedinci ve son mühür açıldığında, bir süre için barış gelir. Sonra Tanrı'ya saygısız olanlar, inananlara saldırırlar, işkence ve zulüm yaparlar. Vahyin sonlarında, üzerinde Tanrı'nın kelâmı olan, beyaz bir at görünür. Beyazlar giyinmiş olan Tanrı'nın ordusu tarafından takip edilir. Zirhında "Krallar Kralı ve Tanrılar Tanrısı" yazılıdır. Ordular canavarla savaşır onu katlederler ve şeytani bin yıl için bağlarlar. Bu süre sonunda, tekrar özgür olacaktır.

Hristiyanlıkta, birçok mahşeri denen türde kitaplar çıkmıştır. Bunlardan bazıları; *Thomas'ın Mahşeri, Bakirenin Mahşeri, Stephen'in Vahyi, Peter'in Mahşeri, Paul'un Mahşeri...* Bunlar genel olarak, Yuhanna'nın vahyine benzerler. M.S. 300'de Montanus; kendisinin, Kutsal Ruh'un enkarnasyonu olduğunu ilân etti ve vahiydeki gerçek mesajı, kendisinin göstereceğini kehanet etti. Nesilden nesile herkes, Hristiyan dünyasını fethedecek olan, boynuzlu İsa Muhallifi'nin görünmesini bekliyordu. Büyük katedrallerin pencerelerinde ve oymalarında, dünyanın sonuna ait böyle imajlar kullanılarak, kitlelerin çekilmeye çalışılması da, efsanelere katkıda bulundu.

Vahiylerde İsa'nın gelişi için çoğunlukla, bin yılın sonu, deniyordu. Bu beklenti, o zamanlardaki inançlılar için bir umuttu. M.S. 1000. yılda, dünyadaki tüm kiliseler, büyük umutlarla İsa'nın gelişini beklediler. Ama ne İsa geldi, ne de dünyanın sonu geldi. Bu sefer gerçek inananlar hedef tahtalarını ileriye attılar. Bin yıllık süre İsa'nın doğumundan değil, çarmıha gerildiği sene olan M.S. 33'te başlamalıydı. Dolayısıyla yeni bir tarih, 1033, ileri sürüldü ve kurtuluş için yeni bir şans tanındı. Ama yine her şey boştu. Tüm bunlardan sonra, artık herkes, her bir olayı kendince yorumlayarak veya ilham aldım diyerek ya da numerolojik hesaplarla, bitmez tükenmez bir şekilde, İsa'nın tekrar dünyaya gelişi veya dünyanın sonunun tarihlerini verdiler. (6)

Bazı batılı düşünürlere göre St. Augusti-ne; tarihi, Logos'un veya Oğul'un zamana inişi ile noktalan tek bir çizgi veya hareket olarak görmüştür. Buna göre, zamanın üç referans noktası vardır. Son devrenin Âdem'inin yaratılışı, İsa'nın gelişi ve İsa'nın ikinci gelişi ki; Yuhanna'nın vahyindeki "Baş ve Son Benim" ile irtibatlandırıyor ve gerek İslâm, gerekse Hristiyan

inanışı, dünyanın sonunu İsa'nın ikinci gelişi ile de birleştiriyor. Bu, önemli bir noktadır.

Mehdi inancı, Mesih inancının İslâmlaşmış biçimidir. Muhammed Peygamber kimi hadislerde, kendisinden sonra "kendi soyundan gelecek bir Mehdi'nin, zulümle dolmuş olan âlemi, adaletle dolduracağını" söylemiştir. Peygamberin, -kiyametle ilgili olarak geleceğini haber verdiği- Mehdi için söylediklerinde belirttiği gibi; Mehdiliğin, geçmişte bazı kişiler tarafından kullanıldığına ait birçok örnekler vardır. Hatta işi öyle duruma getirmişlerdir ki; Emevî ve Abbasî halifeleri bunlar, şeref unvanı olarak bile kullanmışlardır.

İslâm geleneğine göre Mehdi, ya Peygamber neslinden, ya da İsa Mesih'in kendisi olacaktır. Ali'nin, Fatima'dan başka bir eşinden olan, oğlu Muhammed al-Hanafiya için kullanılmıştır. Her ne kadar kendisi reddetmişse de, çevresi onun Mehdi olduğunu düşünüyordu ve ölümsüz olarak bulunduğu Razva dağından geri gelmesini bekliyorlardı. Böylelikle, 12 imamlı Şiiilerin gizli imamı gibi, bir mehdi muntazar (beklenen mehdi) hâline geldi. Hemen bunun karşısına, rakibi Muhtar Muhtariye fırkasını kurdu ve Huseyn b. Ali'yi destekledi. Mehdi inancı sonraları öylesine yaygınlaştı ki; bazı tarikatların, her birinin mehdisi başka olmaya başladı. Örneğin; Kurebiyye Tarikatı, Muhammed bin Hanefiye'nin; İmamiyye Tarikatı, Hasan el-Askeri'nin oğlu Muhammed el-Muntazar'ın; Mehdeviyye Tarikatı, kurucusu Seyyit Muhammed Mehdi'nin gerçek Mehdi olduğuna inanırlar. Bu açıdan Mehdiler sayılamayacak kadar çoktur. Her devirde, her toplumda bir Mehdi çıkmış ve halen de çıkmaktadır.

Mehdiyi bekleyen Sünniler için Mehdi, Peygamberin son bir halifesidir. Bu görüşler çoğularak, bunlardan kimisi, kişinin kendi kendini idare etmesi gerektiği ve yakın hâle bizzat kendi cehdi ile erişebileceğini söylerken; diğer birileri de, Mehdi'nin geri geldiği zaman, "İlâhî bir hak ile kendisi şahsen idareyi ele alacaktır." gibi fikirler öne sürmüşlerdir. Mehdi rolünü oynamak için İsa'yı bekleyen Sünnilere göre; o, kendi Resullüğü olan bir peygamber olarak geri gelmeyecektir. Bu; o zaman bir dönüş değil, fakat sadece bir iniş olacak ve peygamber şeriatine göre insanları idare edecektir. Hatta Şam'daki beyaz minareye gelecek, gibi ifadeler de vardır.

(Devam Edecek)

DEĞİŞEN DÜNYADA ACIDAN HUZURA

Roberto ASSAGLOLL

ACIDAN MEDİTASYONA

ACI ve huzur; insanın içsel gelişiminde, gerçek benliğinin şuruna varmaya başlamasından, evrensel yaşama can-ı gönülden birleşmesine, kozmik ritimlerle uyum hâline ulaşmasına kadar takip ettiği yolda iki zıt kuttur.

Gelişime götüren geniş yelpazenin büyük bölümünde acı kaçınılmazdır. Acının yararlı, değerli ve gerekli işlevleri göz ardı edilemez. Bu işlevler sayılamayacak kadar fazladır, fakat başlıca dört yararlı işlevinden söz edebiliriz.

Beşerî gelişiminin ilk devrelerinde, bir ölçüde daha sonraki devrede de, acının; pasif durumdaki kişiyi sarsmaya, rahatlığından, alışkanlıklarından, zihinsel ve ahlâksal tembelliğinden, kısıtlayıcı egoizminden kurtarmaya yönelik bir değer taşıdığını görüyoruz. "lyi acı" çok farklı şekilde insanı harekete geçirir, onu "uyanmaya" zorlar, uyumakta olan enerjisini uyarır, yeteneklerini değerlendirme isteğini yaratır. Birinci yararı budur.

Acının yine yararlı, bir anlamda ilkinin zıttı olan ikinci işlevi de varlığı eşya veya kişilere bağlanmaktan kurtarması, onu içgüdülerinin, hırslarının, isteklerinin kölesi olmaktan özgür kılması, kişinin yeniden hata ve günah işlemesini engellemesidir. O hâlde bu, acının arındırıcı ve özgürleştirici bir işlevi olmaktadır.

Bundan öncekine bağlı bir üçüncü işlev, kişiyi disipline kavuşturmasıdır. Kişinin içinde kaynaşan düzensiz, içgüdüsel, duygusal ve mental enerjilere hâkim olmasına, bunları yıkıcı değil de yapıcı şekilde kullanılmak üzere düzene sokmasına yarar. Böylece varlık bu enerjileri, yücelticî, insancıl amaçlar uğruna yararlı ve üretken

Tekâmül demek ıstırap ve acı demektir.

davranışlarda kullanılabilecek hâle dönüştürebilir ve yönlendirebilir. Bu da sürekli ve enerjik bir "içsel çalışma" gerektirir, fakat ulaşılabilecek mucizevi sonuçlar bu yorgunluğa değecek özelliğindedir. İçsel âlemde elde edilen kendine hâkimiyet, güven ve güçlülük hissi, derin ve sürekli bir memnuniyet kaynağıdır. Düzen ise ahenk ve güzellik demektir.

Son olarak, acının, insanı harekete geçirci, bütünleştirici, düşünmeye ve meditasyona yöneltici, sıklıkla içine düştüğümüz dışa yönelik, dağılmış, ziyan olmuş, aldatıcı, yapmacık ve materyalist yaşantımızdan geri çekme gibi değerli ve gerekli bir işlevi de vardır. **Acı bizi sarsar, kendi benliğimize tekrar dönmemizi sağlar, soluk soluğa koşturduğumuz yaşamdan bizi alıkoyar; bakımımızı içimize ve yukarıya çevirmemizi sağlar.** Sonuçta gerçekten düşünmeye, hayatın önemli sorunlarını değerlendirip tartmaya, nedenlerini bulmaya ve anlamlarını kavramaya, sezgisel yoldan amaçlarını, hedeflerini anlamaya başlarız. O hâlde kendi içimizde sükûneti yaratmaya, olayları sorgulamaya, dua etmeye, arzu etmeye başlamalıyız. Ancak o zaman kendi yüce gerçekliğimizle, derin ruhumuzla, Tanrı'yla içsel diyaloga girmeye başlayabiliriz. Bu

çabanın değerli sonuçlarına daha sonra değineceğiz.

Acıyla ilgili olarak, yine de aşırı durumlardan kaçınmak konusunda bazı gerçeklere değinmemiz gerekir.

"Acı"nın söz konusu değerli işlevlerini bilmek bizi; onu bir kült hâline getirmek, çok abartmak, yerli yersiz uygulamalarda bulunarak kendimize ve başkalarına zarar vermek gibi yanlış değerlendirmelere götürmemelidir. Biraz çelişkili gibi görünen bu durumu aydınlatmak için, diyebiliriz ki acı, ancak onu yok etmeye, üstesinden gelmeye çalıştığımız ölçüde değerlidir.

Başka bir deyişle acının kendisi tek başına amaç değil, bazı etkileri gerçekleştirme ve ders çıkarma aracıdır. Bu etki ve dersler gerçekleştiğinde, acılara müteşekkir olmak ve onları kesinlikle geride bırakmak gerekir.

Acının bu şekilde değerlendirilmesi bize, neşeyi küçümsemeye, ondan kaçınmaya yol açmamalıdır. Çünkü, onun da acı gibi değerli ve gerekli işlevleri vardır. Neşenin her şeyden önce dinamik, enerjimizi uyandırıcı ve artırıcı bir etkisi vardır. Organlar arası alışverişi hızlandırır; yaşamsal etkinliklerimizi canlandırır, dolayısıyla yüksek etkiye sahip iyileştirici bir araçtır. Neşe, depresyon bulutlarını söküp atar, bizi korkudan uzaklaştırır; sağlıksız kendine acıma duygularından uzak tutar. Bunların dışında yayılma özelliğine sahiptir; taşar, başkalarına da yarar getirecek bir şekilde yayılır, bizimle başkaları arasında uyumlu ve verimli ilişkiler kurdurur. Bunun için de neşe, kaygılanılacak bir şey olmaktan çok, başkalarıyla ilişkilerimizde üstlenmemiz gereken gerçek ve doğru görevdir.

DÜŞÜNCE DEN ANLAYIŞA

Yüzeysel yaşamayan, içgüdüsel ve duygusal tepkilerin kendisini yönetmesine izin vermeyen kişilerin, üzerinde düşünceleri gereken en önemli konu "iyi" ve "kötü" kavramlarıdır.

Doğal insanın iyi-kötü konusunda spon-

tan tavırlanması iyiyi zevk sağlayan, kötüyü ise acı veren olarak algılamasıdır. Fakat biraz daha düşünmeye devam ederek, sebep-sonuç zincirine bir göz attığımızda, bu değerlendirmemizin noksanlığını fark ederiz. O anda "kötü" olarak algılanan olayların ileride "iyi" sonuçlar getirmesi pek ender değildir. Aynı şekilde anlık zevklerde de oldukça hoş gitmeyen sonuçlar doğurabilmektedir.

Kişi düşünmeyi sürdürür ve derinleştirirse, daha da önemli bir gerçeği keşfeder: "İyi" ve "kötü", dış olaylarla ilgili objektif durumlar değildirler; onların etkisi kendi tutumlarımıza, değerlendirmemize ve tepkilerimize bağlıdır. Dolayısıyla başımıza gelenlerin yararlı veya zararlı oluşu her şeyden önce bize bağlıdır.

Bu anlayışın çok önemli, hatta kelimenin etimolojik anlamıyla devrimci bir etkisi vardır; bu anlayış, sorunun merkezini dışsallıktan içsellığe dönüştürür. Anlayışımıza göre, eğer biz davranışlarımızla izin vermezsek kimse bize kötülük yapamaz ve biz akıllıca değerlendirmedikten sonra kimse bize iyilik yapamaz.

Bu şekilde mutlu bir içsel özgürlükle, dünyadan, dış koşullardan, başkalarından bağımsız olma anlayışına kavuşuruz. Fakat aynı zamanda sorumluluğumuzun farkına varırız. Artık insanları ve kaderi mutsuzluğumuzun tek, hatta başlıca nedeni olarak suçlayamayız, aksine mutsuzluğumuzun nasıl düşünce, his ve davranışlarımıza bağlı olduğunu görürüz.

Dünya, yaşam ve kendimiz üzerine düşünmek, daha başka pek çok yararlı farkındalıklara götürür.

Bunlardan ilki, gerçek bir alçakgönüllülük ve sade davranışlar edinmemizdir. Bu dikkatli ve tarafsız araştırma ne kadar hata işlediğimizi ve sürekli işlemekte olduğumuzu gözlerimizin önüne serer. Bunun yararı tartışılmaz; çünkü gerek daha fazla hata yapmamızı önlemede, giderek yanlış tutumlarımızı azaltmada, gerekse anlamsız kuruntularımızdan, gülünç

kendini beğenmişliğimizden kurtulmamıza ve boş gururumuzu bilge bir alçakgönüllülükle değiştirmemize yardımcı olan ilk ve en önemli adımdır. Şu noktayı belirtmemizde yarar var: Bunun haksız ve zararlı bir aşağılama ile ilgisi yoktur. Dahası, insanlık onuruna yakışır bir durumdur; çünkü eksikliklerin farkına varmak, bunları gidermek için başlangıçtır. Ayrıca yeteneklerimizi, uykuda olan harikulâde güçlerimizi, çağrıldığımız yüce kaderi bilmemize engel değildir. Böylece sağlıklı ve haklı bir iyimserliğe, aydınlık umutlara, sarsılmaz inanca ulaşırız. Bunlarsa sınavları başarabilmemiz, yaşam savaşını verebilmemiz için gerekli cesareti doğurur ve beslerler.

Bizleri öznellikten, bencillikten, gururdan çekip kurtaran düşünce iki grupta toplanan yüce spiritüel özellikleri (iyilik, yardımseverlik, sevgi ile bilgelik ve derin anlayış) geliştirmemiz için gerekli koşulları oluşturur.

Bu iki yetenek grupları birbirlerini tamamlamakla kalmaz, aynı zamanda birbirini geliştirir, ortaya çıkarırlar.

Erçekten de iyilik, sevgi; ruhumuzu başkalarınınkine, dolayısıyla başkalarının ruhunu bize açarak insanları anlamamızı, onlara yaklaşmamızı, birleşmesine içlerine girmemizi, birbirimizin içerisinde eritemizi sağlar. Böyle birlik ve kaynaşma direkt olarak anlayışa, bir başka deyişle "içsel anlayışa" götürür. Aynı şekilde bilgelikten doğan spiritüel anlayış doğal olarak bizde iyiliği, yardımseverliği yüreklendirir.

Bu iki gruptaki yeteneklerin sentezi anlaşmazlıkları, antipatiyi, düşmanlığı ortadan kaldıran, aileden tüm insanlığa kadar yaşamın her alanında karşı koyulmaz bir araç ve her kalbin anahtarı olan saygıdeğer anlayışı oluşturur.

ANLAYIŞTAN HUZURA

Yüce bir değere sahip olan bilgece ve sevgi dolu anlayış, onu elde edebilen ve uygulayabilene önemli birçok spiritüel yeteneğin kapısını aralar, gelişimleri sağlar.

Anlayış, her şeyden önce bize, doğru değerlendirme yeteneği kazandırır. **Genellikle bencilliğimiz ve miyopluğumuz yüzünden yanlış ölçü ve şekillerde değerlendirdiğimiz kişileri ve olayları doğru perspektiften bakıp değerlendirme şansı verir.** Bize dokunan ve bizi ilgilendiren şeyler önemsiz de olsalar önemli görünürler. Uzaktaki olaylar ise ne kadar büyük ve önemli olsalar bile gözümüze küçük, değersiz görünürler veya en azından bunlara gereken değerden çok azını veririz.

"Komik" ve "gülünç" her şeyden önce orantısızlıkların ve perspektif hatalarının ürünü olduğu için, onları fark etmemizi sağlayan anlayış bize mizah gücü verir.

İnsanın alıp verebileceği en yüce değerlerden biri olan "dostluğun" da temeli yine anlayışa dayanır. Dostluk çoğunlukla aşk gibi kör olmaz ve olmamalıdır. Gerçek arkadaş yanılmasız dostunun en ciddi eksiklerini, kişilik hatalarını görebilen; fakat aynı zamanda iyi yönlerine dikkat eden, onda bulunan yetenekleri, olumlu özellikleri, kötü olanları göz ardı etmeden iyileri cesaretlendiren, ortaya çıkmasına yardımcı olan kişidir.

Karşılıklı anlayış, ister kişiler, ister gruplar olsun, her iki taraf arasında uyumlu ve verimli bir işbirliği sağlamak açısından gereklidir.

Anlayış insanlar arasında doğru ilişkiler kurmaktan başka, bizimle yaşam, evren ve Tanrı arasında da doğru ilişkiler kurmaya yarar. ■

KAYNAK: *Psicosintesi*
Çeviren: *Alin ASLAN*

"Deryaya bakarak, 'Acaba nerede su bulabiliriz?' diyen insanlara benzersiniz. Rab'bin ummanı payansızdır. Siz istedikçe o çoğalır. Fakat o çoğaldıkça siz alabilmelisiniz. Çünkü o, almanız için çoğalır."

Muhiddin Arabi

• Bilim Aktüalite •

tek ve çok hücreli canlı türlerinden farklı

3. TÜR BULUNDU

Amerikalı bilim adamları, yeryüzünde bugüne kadar varlığı bilinen tek hücreli (bakteriler) ve çok hücreli (insanlar, hayvanlar, bitkiler) canlılar dışında yeni bir canlı türü olduğunu ortaya çıkardılar.

Bu gerçek, bilim adamlarının, *Methanococcus jannaschii* adı verilen mikrobun 1.700 tane geninin şifresini çözmesiyle ortaya çıktı.

Yeni keşfedilen ilkel canlılar, hem tek hücrelilerin hem de çok hücrelilerin bazı özelliklerini taşıyor. Örneğin bakteriler gibi çekirdek yapıları yok ve tek kromozoma sahipler, bunun yanında hücresel fonksiyonlarıyla çok hücreli canlılara oldukça benzerlik gösteriyorlar. Araştırmayı gerçekleştiren gruptan J. Craig Venter, *American Science* dergisine yaptığı açıklamada, "Bunların yaşayışı bildiklerimizden çok farklı; organizmadaki genlerin üçte ikisi bilim ve biyoloji dünyası için oldukça yeni. Ayrıca daha önce bilinen tek hücreli ve çok hücrelilerden farklı yaşıyorlar" dedi.

Bu ilkel mikroorganizmaların keşfi aslında 1977 yılında yapılan araştırmalara kadar dayanıyor. Okyanus diplerinde kaynamış su sıcaklığında metan gazı çıkararak yaşamlarını sürdürebilen bu canlılar, Amerikan İllinois Üniversitesinden Carl Woese ve Ralp S.J. Wolfe tarafından keşfedildi. Çok kapsamlı olarak yürütülen araştırmalar ancak 20 yıl sonra sonuçlanabildi.

Bu ilkel mikroorganizmalar gezegenimizde çok sıcak, çok soğuk ya da aşırı yüksek basınçlı yerlerde, yani diğer canlı türlerinin yaşayamadığı ortamlarda hayatlarını sürdürüyorlardı.

Araştırmacı gruptan J.Craig Venter, "Diğer organizmaların öldüğü yerlerde, bunlar keyiften şarkı söylüyor" diyerek yeni türün özelliklerini esprili bir ifadeyle özetliyor.

Methanococcus jannaschii adlı mikrop, o yıllarda, Büyük Okyanus'un 2582 metre derinliklerindeki bir volkanın ağzında bulundu. Vol-

kandan çıkan gazlar nedeniyle ısının 85 dereceye kadar yükseldiği sulara ve metrekeye düşen basıncın 1.665 kilogram olduğu bir yerde yaşayan yeni bir tür canlının, diğerleri gibi doğrudan veya dolaylı olarak güneş ışığına ve organik karbonlara ihtiyaç duymadığı da belirlendi. Bunun yanında, volkan ağzından çıkan karbondioksit, nitrojen ve hidrojen gazları ile yaşadığı ve metan gazı salgıladığı da ortaya çıkarıldı.

İllinois Üniversitesi bilim adamları bu canlıları laboratuvar şartlarında canlı tutabilmek için çelik kaplar kullandıklarını, aşırı basınç ve ısı uyguladıklarını ifade ediyorlar.

John Hopkins Üniversitesinden uzmanların da katıldığı araştırmalarda, öncelikle mikropların DNA'ları inceleme altına alındı. Bunun sonucunda, 1.700 tane genetik yapı ortaya çıkarıldı. Uzmanlardan Craig Venter şimdiye kadar bu ilkel canlıların 500 türünü belirlediklerini ve daha milyonlarcasının olduğunu tahmin ettiklerini ifade ediyor.

Öte yandan bazı bilim adamları da bu mikropların dünya yüzeyindeki canlı türlerinin ilk temsilcileri olduğunu ileri sürüyorlar. Ayrıca, evrendeki diğer gezegenlerdeki ilk canlı türlerinin bunlar olabileceğini, çünkü diğer gezegen ortamlarında yaşamlarının mümkün olduğunu ileri sürenler de var.

Yeni canlılar sindirim yapabilme, ağır metalleri özümseyebilme yeteneğine de sahipler. Ayrıca, metan ve doğal gaz açığa çıkardıklarının anlaşılması üzerine, Amerikan Enerji Bakanlığının araştırmalara maddi destek sağlama kararı aldı.

Evrende zeki hayatın ortaya çıkabilmesi için oksijen, güneş ışığı ve organik karbonlara mutlaka gerek olduğunu öne sürenler, bu yeni bulguların ışığında, yeniden düşünmek zorunda kalacaklar. ■

CNN Haber Merkezi,
Teletext yayınından alınmıştır.

Varlığımız bizimle çeşitli şekillerde iletişim kurar. Bunların başlıcası da bilgi kaynağı olan vicdanımızdır. Vicdanın bilgiyle olan ilişkisi o bilginin tatbik edilip uygulanmasının da bir kontrolü olmaktadır.

VİCDAN ÜZERİNE

Cengiz CEVRE

VİCDAN kavramının hem tekâmülle hem de insan ruhuyla ilgisi vardır. Tekâmül etmenin, yani gelişmenin göstergesi vicdanın açığa çıkma ölçüsüdür. Bu da varlıksal ilke ve kanunlara uyan yanımızı belirtir. İşte insanın bu tarafı vicdandır.

Vicdan için "**ruhun iyiyi kötüden ayırma melekesidir**" tanımı yapılmıştır. Bu tanımla biz dünya hayatımızda iyi ve kötü diye nitelediğimiz özellikleri bir bakıma birbirinden ayırmayı kastediyoruz. Gelişmemiz oranında bizim iyi ve kötü kavramlarımız da değişmektedir. Ona bağlı olarak vicdan anlayışımızda da belirgin farklılaşmalar gözlenmektedir. "**Vicdan merhaleleri**" denen bir basamaklar silsilesiyle birlikte olmaktadır.

Günlük yaşamda yanlışlıkla "**vicdanım beni rahatsız ediyor**" denmektedir. Vicdan sesi insanı rahatsız etmez, tersine mutluluk verir. Çünkü o ses, nefsanîyet dediğimiz bencilce düşünce ve duygularla bir anlamda çarpıştıktan sonra bizde tezahür etmiş olan varlık

sesimiz'dir.

Varlığımız bizimle çeşitli şekillerde iletişim kurar. Bunların başlıcası da bilgi kaynağı olan vicdanımızdır. Vicdanın bilgiyle olan ilişkisi o bilginin tatbik edilip uygulanmasının da bir kontrolü olmaktadır. Bilgiyi alan varlık bunu günlük hayat içinde çeşitli şekillerde uygular. Yaptığı hareket, **niyet**, düşünce ve katıldığı olaylar içindeki tutum ve davranışları onun o bilginin hangi aşamasına vardığının en doğru göstergesidir. İşte vicdan ölçüsünü de bu belirliyor. Vicdanın ne derecede ortaya çıktığı, **parladığı** ve nasıl kendini gösterdiği de bununla anlaşılabilir.

Vicdanlı davranışlar neledir ve nasıl belli olurlar? diye düşünebiliriz. Bencil olmayan, başkalarını düşünen tutum ve davranışların bizdeki gelişmeye paralel ifadeleridir. Vicdanlı davrandığımız, içimizdeki **huzur**'la belli olur. Şayet biz herhangi bir söz, davranış ya da eylem sonucunda sıkılıyorsak, bilelim ki nefsanî hareket ediyoruz. Çünkü vicdanlı hareket **içsel huzur** getirir.

Vicdanın gelişmesi de sürmektedir. Nefsanî tutumdan vicdanlı harekete, oradan

makul vicdana ve vazife seziğine geçilmektedir. Bu ise söylendiği kadar kolay olmayan bir yoldur. İnsanlar, enkarnasyonları boyunca tekâmüllerini sürdürürken vicdanın da belirli aşamalarına gelebilmektedirler. Belirli vicdan tatbikatlarını tam bilgiyle yapabilmek için hayatlar geçmektedir.

Hayat içinde "**kendi anlayışımızla, en gerekli olan ne ise onu yapmaya, makul vicdanlı hareket**" denmektedir. Burada anlayışla, bilgiyle, birlikte bir şeyler yapmak kastediliyor. Tabii insanın kendini nasıl bilip nasıl tanıdığı da önemlidir. Tamamıyla düşüncesinin yanılması çerçevesinde nefsanî hareketlerini vicdanlı hareket de zannedebilir. Özellikle günlük yaşamın bizlere verdiği çeşitli deney imkânları içinde bunun ince tatbikatları yapılmaktadır. Birisine yardım ettiğimizde acaba hangi duygu ve düşüncelerle bunu yapıyoruz? Sözlerimizdeki samimiyetin gerçek değeri nedir? Hangi realitemize dayanarak bazı hareketler yapmaktayız? Fedakârlık, sevgi, anlayış, hoşgörü, merhamet, ince duygular ve yüksek hisler için sadece sözcük düzeyinde miyiz yoksa pratik uygulamalar içinde miyiz?

Ruhsallık Üzerine Denemeler'de (1) şöyle deniyor:

"Bilgi devrinin, gerçeğin ve doğru olanın önünde hiçbir dünya gücü duramaz, engel olamaz. Zira bütün sahte, yalancı, karanlık olan söz ve fiilin vicdan ve idraklerde uyanan İÇ IŞIKLA foyası meydana çıkacaktır. Niyet ve fiilin gölgede kalmasına imkân olmayan mihenk taşı, vicdan uyanıklığıdır : Kor-

kulması gereken **İLÂHÎ GÜÇ** işte budur. Onun silâhî dört yana hükmeden bilgisidir.

Tek boyutlu ya da ters yüzlü yaşamanın hüsrân dolu sonuçlarına onursuzca katlanan insanlığımız, çok boyutlu ve düzyüzlü yaşamanın sevinç dolu sonuçlarına bilgisi ve vicdanı ile ulaşmayı hak etmiştir.

Uyananlara ne mutlu!"

* * *

Dünya hayatında uyanmak kolay mı? İnsanı o kadar uyutan dış tesir varken, çeşitli alan hareketleri sürerken acaba bizler vicdan için hangi düşünceleri taşıyoruz?

Vicdan için "**murakabe ve muhasebe melekesidir**" tanımını yapmıştır. Böyle bir meleke hem inceleyecek hem de hesap yapacak demektir. Bu da insanın kendini incelemesinin sonucunda ortaya çıkar. Yani kendini tanıma çalışması yapmanın bir niteliği de vicdanın hangi seviyede bulunduğunu tespit etmektir. Bunu da varlığın kendinden başkası daha iyi yapamaz. Hangi olayın hangi nedenle yapıldığını kendisi bilir. Eğer vicdanlı duygu ve düşüncelerle hareket ederek yerine gelmişse onun seviyesini de belirleyecek olan kendisidir. O seviyeyi daha üst seviyelere çıkarmak için ise **cehit ve gayret** göstermesi icap edecektir.

Önce sadece kendini düşünen bir kimse iken, daha başka seviyede ailesini de düşünmeye başlar. Giderek geliştikçe başkalarını da düşünmeyi sürdürür. Bunun sonucunda başkasının uğradığı bir haksızlığı kendine yapılmış hissederek, onun ıstıraplarını duyar. Böy-

lece vicdan da ilerlemesini sürdürür. Artık öyle bir hâle gelir ki kendiyi başkalarını ayırt etmeden ilerler. İyilik ve kötülük anlayışı değişmiştir. Kendisi değişmiştir. Vicdanı değişmiş ve gelişmiştir.

Vicdan

Telâkileri'nde (2) şöyle deniyor:

"Vicdanın genişliği ve derinliği, bilgi ile mütenasip olarak artar. Vicdan genişleyip şumullendikçe daha çok derin bilgilerin öz varlığına mal edilmesine yardım eder.

Halbuki tekâmülün mühim bir tezahürü de, bilgi idrakinin ve bilgilerin gittikçe öz varlığa mal edilerek **öz bilgiler** dağarcığının kabarmasıdır.

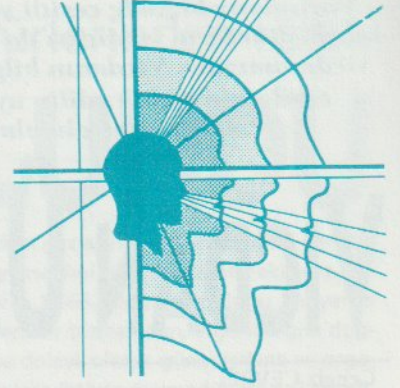
İŞTE BU YOLDAN, VİCDANIN TEKÂMÜLDEKİ HIZ VERİCİ MEKANİZMASINI SEZMEYE VE GÖRMEYE BAŞLARIZ.

Vicdan, **HER REALİTE VE TEKÂMÜL SAFHASINA GÖRE MAHİYET VE KARAKTERİNİ DEĞİŞTİREREK ALT VE ÜST SAFHALARIN BİLGİLERİ VE KAZANÇLARI ARASINDA YAPTIĞI MÜTEMADİ BİR MUHASEBE VE MUKAYESE FONKSİYONU İLE, DAİMA ÜST SAFHANIN YENİ REALİTESİNİ VARLIKLARA KAZANDIRMAK SURETİ İLE ONLARA LÂZİM OLAN BİR MELEKE OLARAK DEVAM EDECEKTİR.**"

* * *

Vicdanın gelişimi içindeki en önemli husus, vicdanın ilk

"Vicdanın genişliği ve derinliği, bilgi ile mütenasip olarak artar. Vicdan genişleyip şumullendikçe daha çok derin bilgilerin öz varlığına mal edilmesine yardım eder."

İnsanda yerleştirilmiş bulunan en büyük haslet ve kudret, ruhun vicdanlı oluşudur.

nefsanî basamaklardaki kesin başarısıdır. İleri aşamalara geçmek isteyenler arasında, alt vicdan basamaklarındaki nefsanîyetleri karşısında, bunu başaranlar olacaktır. O nedenle bencil tutumlardan başkalarını düşünen tutumlara geçmenin büyük önemi işte burada yatmaktadır.

Her türlü nefsanî duygu ve düşüncenin, yani intikam, kıskançlık, öfke, hırs, nefret, acımasızlık, anlayışsızlık gibi, kökende nefsanî niyetler olan düşük seviyeli aşamalardan bunun zıddı olan yüksek seviyeli vicdanlı hareketlere geçmenin öyle kolay olmadığını da belirtelim. Fakat imkânsız değildir ve yapılabilir. **Üst vicdan safhası** denilen insan tekâmülündeki yüksek aşamaya geçişin adayıdır ve onlar olacaktır.

Sadıklar Plânı'nda (3) şöyle deniyor:

"En kıymetli varlığınız vicdanınızdır. Vicdanınızın pırıl pırıl ortaya çıkması için bütün gücünüzü seferber ederek, iradenizi bu gü-

cünüze bağlayarak, nefsinize olan savaşı kazanmaya çalışınız.

İnsanda yerleştirilmiş bulunan en büyük haslet ve kudret, ruhun vicdanlı oluşudur. Zira, ruhun vicdanlı oluşu, ruhun en mukaddes addedebileceğiniz bir tesire teşne bulunmasındandır. O, ona bir sahnedir. Ve böylece insan, Âdem hikâyesinde de zikredildiği gibi, bilmediğini de bilen, bilecek olan bir mahlûktur.

Vicdan sesi insan şahsiyetinin ve benliğinin en veciz ifadesidir. Yani şahsiyet, ancak vicdan sesinin tebellürü ile bir

varlık hükmündedir.

Sizler için en büyük rehber, makul vicdanınızdır. Bunu duyunuz, bunun anlamını kavrayınız ve doğru olunuz.

Vicdan realitesine ulaşmanın zarureti, bu ince ve yüksek tesirlerin sizler tarafından alınması ve daha üstün bir merhaleye doğru tırmanmanız içindir. İşte vicdanın en önemli mekanizmalarından biri budur.

Vicdan plânı, ruhî bir Mekanizmadır. Kâinatın müspet, ışık, hayır, yüce, iyilik tarafıdır.

Bir kimsenin vicdanının uyanması veya vicdan sesi ile hareket edebilmesi demek,

kendisine kadar ulaşan ve Vicdan Plânı ile alâkalı bulunan tesirleri alabilmesi, benimseyebilmesi demektir." ■

KAYNAKLAR

- (1) Ergün Arıkdal, Ruhsallık Üzerine Denemeler, s.42: 76
- (2) Bedri Ruhselman, Vicdan Telâkkileri, Ruh ve Madde Dergisi, Eylül 1989 s.30; Ekim 1989 s.43 ile Mukadderat ve İcabat
- (3) Sadıklar Plânı, Ruhsal Tebliğler, s.436, 438, 439, 501, 444, 410

KİTAPLAR

Serpil ŞİMŞEK

KİTAP okumayı sever misiniz? Peki, hiç dikkat ettiniz mi kitaplarınızı nasıl seçtiğinize?

Bir zamanlar kitap kataloglarını, gazete ve mecmuaların kitap köşelerini dikkatle okur ve alacağım kitapların listesini yapardım. Kitap evine gittiğimde ise yaptığım listedeki kitapların çok azını bulurdum. Büyük bir bölümünün ise o anda mevcut olmadığını veya henüz gelmediğini görürdüm.

Sonra dikkat ettim. İstedğim kitap, şu veya bu şekilde mutlaka karşıma çıkıyor. Hiç ummadığım anda ve yerde, çok istediğim, arayıpta bulamadığım kitabı karşımda görüyorum. Bir defasında çok uzun süre aradığım, hatta başka şehirlerde arattığım ve bir türlü bulamadığım bir kitabı, gezmek için gittiğim Bursa'da çok küçük bir kırtasiyecide tesadüfen gördüm.

Aslında buna tesadüf denilemez. O anda kafamda bir şimşek çaktı. Bu kitabı okumanın zamanı gelmiş diye düşündüm.

Şimdi inanıyorum ki, ruhsal tekâmülümüz için gerekli bir kitap, zamanı gelince karşımıza zaten çıkıyor. Bu sadece kitapla sınırlı değil. Bir olay, tanıştığımız bir insan, tekâmülümüz için gerekli bilgiyi bize sağlıyor.

Mutlaka sizin de başınıza gelmiştir. Bir

olay birden bire bizi olgunlaştırır. Bir yakınımızın ölümü, bir trafik kazası, bir ayrılık ve hatta evimizde beslediğimiz bir hayvanın ölümü gibi...

Bunlardan en az biri veya birkaçı mutlaka başımızdan geçmiştir. Olayın şokunu atlattıktan sonra, bir daha asla o olay olmadan önceki hâlimize dönemeyiz. Çünkü, ruhsal tekâmül okulumuzda bir üst sınıfa geçmiş bulunuruz.

Bir öğrenci, gerçek hayatta nasıl daima bir üst sınıfa geçmek için çabalıyorsa, ruhsal hayatımızda da farkında olarak ya da olmayarak başımıza gelen olaylar ile imtihan edilerek bir üst sınıfa geçeriz. Bazen bir kitap okuyarak bile sınıf atlayabiliriz. Öyle bir hâle geliriz ki, o andaki ruhsal yardımı, karşımızda "tesadüfen" çıkan bir kitabı okuyarak, "tesadüfen" tanıştığımız bir insanla konuşarak, "tesadüfen" dahil olduğumuz bir olayın sonucunda fazlasıyla alırız. Böylece ruhsal tekâmül okulumuzun bir üst sınıfına geçeriz.

Karşımıza herhangi bir şekilde çıkan kitabı mutlaka okuyalım. O sebepsiz yere karşımıza çıkmamıştır. Mutlaka bir yerinde bize verecek bir mesajı vardır. Tanıştığımız insanlar ve karşılaştığımız olaylar karşısında da aynı şekilde düşünelim. Mutlaka alacağımız bir ders vardır ve bu da bir üst sınıf demektir. ■

DOĞRU ve KAVRAMLA

RÉSURRECTION "Diriliş"

Lâtince "RESURGERE": kalkmak fiilinden.

Yatmış insan kalkar ve yataktan çıkar.

Ölü insan uzanmış ve yatmış vaziyettedir ("REQUIESCAT IN PACE").

Mezarının üzerinde şöyle yazar: "CI-GIT..." Bu söz "burada yatıyor" anlamına gelen eski bir fiil olan "GESIR"den türemiştir. Bu şekilde yatmış olan Hristiyan, "Sonsuz uykuya dalmıştır." Ama bir gün gelecek o kalkacak ve "dirilecektir". Çünkü kıyamette bedeni tekrar canlanacak ve "son yargı" gününde yargılanacaktır.

Edmond BERNARD

Alman tarihçi Strauss'a (1) göre; "Diriliş olayı tarihî bir yutturmacadan başka bir şey değildir."

Böylesine aşırı uç bir görüşü kabul etmeden önce, bazıları için bir iman konusu olan bu kavramın sağduyuyu tedirgin edecek bir yapıda olduğunu bilmek gerekir.

İncillerin yazarları, İsa'ya atfedilen üç "diriliş"ten söz ederler (Sinagog başkanının kızının, dul kadının oğlunun ve herkesin çok iyi bildiği gibi Lazar'ın). Ama bu olağanüstü şeyler İsa'ya doğaüstü bir varlık niteliği kazandırarak, yapmış olduğu diğer mucizelerle birlikte anıldılar ve Hristiyanlığın temel taşlarından biri olan bedeninin diriliş dogmasına yeni bir anlayış getirdiler.

İsa'nın "dirilen" kişi olması için kendi kendine ölmesi ve sonra tekrar hayata dönmesi gerekiyordu.

Oysa ki, bedeni çarmıha gerildiği gece kayanın içine oyulmuş geçici bir yere konmuş ve Yahudilerin sabat günü (cuma akşamı ile pazar sabahı arasında geçen süre) kaybolmuştu.

Ceset çalınarak gömme işine bir saygısız-

lık mı yapılmak istenmişti?

Bu bayağı bir polisiye bilmece miydi?

2000 yılında bile hâlâ birsürü varsayım var. Bazıları İsa'nın mezara konduğu sırada ölmediğine inanıyorlardı: Tekrar canlanmış, gizlice tedavi edilmiş ve yakınları tarafından saklanmış olmalıydı. Bu iddia bir kitapta savunulmaktadır (2).

Yazar Hindistan'a, Pakistan'a ve Keşmir'e yaptığı seyahat sırasında İsa'nın çarmıha gerildiği dönemde Keşmir'in başkenti Srinagar'da yaşayan Yus Asaf isimli bir azizin izini bulmuştu. O da İsa gibi vaaz veriyordu. Onunkine çok yakın bir öğretiyi insanlara anlatıyor olmalıydı. Evliydi, birsürü çocuğu vardı. Kırk yaşlarında ölmüş olmalıydı. "Rozabal" adıyla bilinen Srinagar'daki mezarı bir peygamber mezarıymış gibi saygı görüyordu (Yazar kitabında mezarın resmini de yayınlamış).

Yus Asaf'ın çarmıhtan kurtulmuş İsa olduğunu ispatlamaya çalışan kanıtlar bana pek inandırıcı gelmiyordu. Hatta iyileşerek yaşamını sürdürdüğü varsayımı bana olanaksız ve şüpheli gibi geliyordu.

Çiçeron tarafından "en acımasız ve en korkunç ceza" diye anlatılan çarmıha gerilmenin özellikle caydırıcı bir amacı vardı: Çarmıha

(1) David Strauss, "La vie de Jésus" (İsa'nın Hayatı), 1835

(2) Jésus a vécu au Cachemire (İsa Keşmir'de Yaşadı), Andréas Faber-Kaiser de Vecchi Yayınları, 1988

HATASIZ RA DOĞRU...

2000 yıldır, haça gerilmesi kadar, yeniden diriliş hakikati de tartışılıyor.

gerilen kişinin ölümü halkın gözü önünde ağır ağır, ıstıraplı ve acımasız oluyordu. Genelde son nefesi verme birkaç gün sürüyordu. Roma tarihinde anlatılan en çarpıcı ve şaşırtıcı çarmıha geriliş M.Ö. 71 yılında meydana gelmişti. Spartacus tarafından yönlendirilen esirlerin isyanının bastırılması oldukça etkileyiciydi. Roma'daki Capoue yolu boyunca yolun her iki yanına dikilen darağaçlarına 6.000 kişi çakılmıştı. Bu insanlar burada terk edilmiş bir vaziyette günlerce süren ıstıraplar içinde çürüyüp gitmişledi.

İsa'nın öldürülüşünün özelliği ise olayın sabat gününün arifesinde olmasıydı. Yahudi geleneklerine göre her şey güneş batmadan önce olup bitmeliydi. Acaba bu yüzden mi İsa çarmıha gerilmek kadar ıstırap verici ve öldürücü olan kamçılanmaya da (3) maruz kalmıştı?

Mahkûm ayrıca infaz yerine kadar da (5500 metre olan dik bir yokuş) "Patibulum"u (çarmıhı) da taşımak zorundaydı:

(3) Markos'un İncili

"Çok yorgun olan İsa hemen yere yığıldı. Romalı askerler Simun adlı Kireneli bir adam buldular. İsa'nın haçını taşımasını diye onu angaryacı ettiler." (Matta 27, 32)

Yani İsa çarmıha gerildiğinde zaten yorgunluktan bitmiş tükenmişti. İnsanlar bu olayı düşündüğünde akıllarına, sadece çivilerin çakılması sırasında meydana gelen korkunç acılar, kas krampları, susuzluk, açlık, sıcaklık, sineklerin ve el yiyen kuşların saldırıları geliyor. Halbuki bilmiyorlar ki eprövelerin en ıstıraplısı ve en yavaş öldüreni soluk tıkanmasıyla oluyor. Vücudun anormal durumundan dolayı göğüs kafesi çöküyor ve akciğerleri sıkıştırıyor. Eğer ayaklar çivili olmasa soluk tıkanması daha hızlı oluyor ama bu durumda ayaklar bir destek oluşturduğundan zavallı vücudunu biraz düzeltip nefes alabiliyor. Ölüm, artık kılmıdayacak hâli kalmayıp hiçbir kasını oynatamayacak hâle geldiğinde yavaşça onu sarıveriyor.

Günün sonunda, Romalı askerlerin Yahudi inançlarına karşı gelmemek için 3 mahkûmun işkencesine aynı anda son vermedikleri biliniyor. Önce iki haydutun bacıklarını kırıyorlar (ve hemen boğulma meydana geliyor). Mademki İsa çarmıhta çoktan ölmüştü, neden ona da aynı şeyi yapmadılar? Şu Romalılarda hiç düşünme kabiliyeti yok. O kadar titizler ki, kendilerine öldürmeleri için verilen kişiyi baygın vaziyette bırakıyorlar. Zaten Yuhanna'nın İncilinde, bir askerın, öldüğünden emin olmak için İsa'nın böğrünü mızrağıyla deldiği anlatılıyor. Gerçekse, kalbi hedef alan mızrak darbesi hem İsa'nın ölüp ölmediğini anlamak için bir dene-

me hem de bir an önce onu ıstıraplarından kurtaracak bir yardım darbesiydi.

Mademki İsa'nın çarمیhta öldüğüne iyice inanmışlardı; peki vücuduna ne oldu?

XIX. yüzyılda yaşamış Rus bir araştırmacı olan Notovitch 1887'de (4) Hindistan'a yapmış olduğu seyahatinin raporunda, Budist bir manastırda (Ladak'ın başkenti Leh'te bulunan ünlü Himis Manastırı) çevirisini kendi için bir Lama'nın yaptığı Tibet dilinde el yazmalar bulduğunu yazmıştı. (İssa diye çağırılan) İsa'nın hayatını anlatan bu el yazmaları, görgü tanıklarının ifadelerine göre, onun ölümünden 3 veya 4 yıl sonra yazılmıştı. Halbuki çok daha sonra kaleme alınan İnciller olayları saptırmışlar ve anlamlarını değiştirmişlerdi. El yazmalarında şu anlamlı bölüme rastlanmıştı:

"İssa'nın acıları gün batımıyla son bulmuştu; şuurunu kaybetti ve ruhu bedeninden ayrıldı. Pilatus yaptıklarından korktu, azizin vücudunu ailesine verdi. Onlar da işkence yapılan yere yakın bir mezara onu gömdüler.

Halk gelip mezarı başında ağladı. Sadece hıçkırık ve inleme sesleri duyuluyordu. Üç gün sonra yönetici askerlerini göndererek İssa'nın bedeninin oradan alınmasını ve başka bir yere gömülmesini istedi. Halkın ayaklanmasından korkuyordu. Ertesi gün halk mezarı açık ve bomboş buldu."

"...işte, muhafız askerlerden bazıları şehre geldiler, vaki olan bütün şeyleri baş kâhinlere bildirdiler. Ve onlar ihtiyaçlarla toplanıp öğütlettikten sonra askerlere çok para verdiler ve dediler: Şakirtleri geceleyin geldiler, biz uyurken onu çaldılar, deyin. Onlar da parayı alıp kendilerine öğretildiği gibi yaptılar ve bu söz ta bugüne kadar Yahudiler arasında yayılmıştır." (Matta 28, 11)

Bu paragrafta ise Yahudiler tarafından "diriliş" kavramına karşıt olarak üretilen ve İsa'nın şakirtlerini suçlayan bir anlatıma rastlıyoruz.

Bu iki tez arasından birincisi (bedenin Romalı askerler tarafından kaçırılması) dönemin sosyal, politik ve dinî çevrelerin çıkarına uygunluğundan dolayı bana daha gerçekçi gelmektedir. Unutmayalım ki, İsa'nın ölüme mahkûm edilmesi Yahudilerin büyük ricalarıyla olmuştu. Romalılar ise İsa'nın devrimci düşüncelerinden dolayı, mezarının onu takip edenlerin nazarında bir sembol ve toplanma yeri olmasından çekiniyorlardı.

Sabat günü bedenini alıp götürmek onlar

(4) *La vie Inconnue de Jésus-Christ (İsa'nın Bilinmeyen Hayatı)*, N. Notovich, Yenibaskı "Le Basileus", Tunus 1990

(5) Ernest Renan, *Origines du Christianisme (Hristiyanlığın Kökenleri)*, tekrar basım Calman-Lcvy, 1928

için sorun değildi. Halbuki Yahudilerin uymak zorunda oldukları bir tabuları vardı. Bu tabii şakirtleri, ailesi ve onu sevenler için de geçerliydi.

Zaten İsa'nın sevenleri tam bir şok içindeydi. Üzüntülerine utanç ve hayal kırıklığı da karışmıştı: Çarمیha gerilme o dönemde aşağı tabakaya uygulanan bir cezalandırma şekliydi. Onun ilâhî kimliğine inanmış birçokları için çarمیhta acı çekerken İlâhî Babası tarafından kurtarılması en inanmışların bile imanını sarsacak nitelikteydi. Hangi nedenden dolayı bu toplumun mensupları onun bedenini yok etmiş olabilirlerdi? Üstelik "diriliş" doğrulamak gibi bir niyetleri de yoktu. Alman tarihçi Strauss'un söyledikleri ise bugüne kadar hiçbir yazarın söylemeye cesaret edemediği kadar aşağılayıcı bir suçlamadır.

Bana göre diriliş tezi bu tarihinin iddia ettiği gibi bir hokkabazlık numarası değildir. Dirilişin işleyiş biçimi, ancak o dönemin insanlarının kültürel seviyesini ve İsa'nın ölümünün yarattığı heyecansal şoku anladıktan sonra kavrayabileceğimiz bazı koşulların gerektirdiği bir olaydır.

Tarihçi Renan'a (5) göre İsa'nın çarمیha gerildiği dönemde, "Filistin en geri ülkelerden biriydi. Galileliler, Filistinlilerin en cahillerinden-di. İsa'nın şakirtleri Galile'nin en aptal insanlarından-di."

Şüphesiz bir şeyler ispat etme ihtiyacından doğan bir abartma da var. Bu görüş de tarihsel bir gerçeğe dayanıyordu.

Ssa vaaz vermeye başladığından beri ona sadık olanlar olağandışı masalsi bir ortamda yaşıyorlardı. Alışılmamış şeyler öylesine önem kazanmıştı ki, görgü şahidi oldukları en küçük olaylarda bile hayranlık dolu uğultular yükseliyor, gerçekler düşlerle karışıyordu. Bedeninin esrarlı kayboluşuyla ortaya atılan doğaüstü "diriliş"e de şaşmamak gerek. İsa'nın bizzat kendisinin ve meleklerin insanlara görünme metinleriyle daha da inanılır hâle gelen bu olay ağızdan ağıza yayıldı.

Bu kadar çok değişik tezahürat karşısında zaten kim onları incelemek, karşılaştırmak istiyordu ki? Diriliş tezi, hiçbir ilâhî müdahale olmadan İsa'nın kötü ve lekeleyici ölümü karşısında şaşılacak derecede ikilem içine düşen inanları yatıştırmıştı.

Çekimserliğin açıklaması şöyleydi: Tanrı tarafından gerçekleştirilmesi beklenen mucize

O'nun ölümden kurtarılması değil, O'nun ölümü yenmesini sağlamaktı.

Cahillik batıl itikatla aynı değerde. Tabii korku da. Ve özellikle ölüm korkusu. Oysa ki İbraniiler için ölüm pek de iç açıcı bir olay değildi. Ölümlerin gömülü olduğu yer olan "Shéol" terk edilmiş, bomboş, kasvetli (biraz Homeros'un Odyssea'sındaki cehennemlere benziyordu) gölgelerin hâkim olduğu, insanın girmeye korktuğu, hiç de güvenilir olmayan bir yerdi. Böyle bir anlayış ancak bir defa hayata gelindiği ve insanın bedenini çok sevmesi gerektiği anlayışını daha da kuvvetlendirmekten başka işe yaramıyordu, çünkü dolu dolu yaşama, bir kişiğe sahip olma, mutlu olma hissiyatına sadece bedenle sahip olunabileceğine inanıyorlardı.

İmanlı olarak bilinen kişiler tarafından aktarılan göze gözükmeye olayları doğal olarak, çok sevilen ölmüş kişinin bedensel hayatına geri döndüğü kanısını sağlamaştırıyordu. İncil'de birçok yerde diriliş olayları geçmiyor muydu? O güne kadar çok belirsiz kalan bu kavram birden çarpıcı bir aydınlığa kavuşmuştu:

"İsa bedenine geri döndü, O ölümü yendi."

Ve hiç kimse bu ifadenin, ruhsallığı inkâr ederek, Hristiyanlık mesajıyla ters düştüğünün farkına varmıyordu.

"Benim krallığım bu dünyada değildir

Krallığım, şimdi burada aşağıda değildir." (6)

Ama tekrar hayat bulup, insanlar tarafından ara sıra örülen veya dokunulan bu beden, kısa süre sonra tedirgin edici bulundu. "Diriliş" kavramının tamamlayıcısı "göğe yükseliş" oldu: Güzel bir günde İsa "göğe götürüldü" (7), "göğe alındı ve Tanrı'nın sağına oturdu." (8) Ne Aziz Matta'nın ne de Aziz Yuhanna'nın bu olağanüstü olay hakkında tek bir söz bile etmemeleri kayda değerdir. Bununla birlikte, Diriliş ilkesi bir iman meselesiydi ve yeni doğan Hristiyanlığın temelini oluşturmuştu.

Bedenin dirilişi dogması kısa sürede tüm Hristiyanlar için iman meselesi olmaktan çıkıp belli bir kalıba döküldü. Bunun en açık ifadesini Aziz Pavlus'un "Korintoslulara Mektupları"nda rastlıyoruz:

"Eğer İsa'nın ölümlerinden dirildiği vaaz ediliyorsa, nasıl olur da içinizden bazıları ölümlerle dirilmez der. Eğer ölümler dirilmiyorsa o hâlde İsa da dirilmedi. O zaman bizim vaazlarımız da boş, sizin imanınız da."

(6) Yuhanna'nın İncili

(7) Lukas'ın İncili

(8) Markus'un İncili

Bir de Clément de Rome'u dinleyelim:

"İçinizden hiç kimse bu bedenini yargılanmayacağına ve dirilmeyeceğine sakın söylemesin."

Bedenin ahiret gününde diriliş dogması Hristiyanların temel inançlarından biridir. "Son yargı" kavramına da doğrudan bağlıdır: Bütün ölümler kalkacak ve hayattayken yapmış olduklarının karşılığını alacaklardır. Doğrular cennete, kötüler de cehenneme gideceklerdir (Bu ayırım dünya çapında olacaktır.).

Bu öğreti Müslümanlar için de bir iman meselesiydi. Kur'an'ın 75. sûresi ahiret gününde ölümlerin dirileceğini ve yargılanacaklarını söyler: "Cehennem büyük günahkârları ve kâfirleri hizmet ettiği şahane bahçelere giderek sonsuz mutluluğa kavuşacaklardır."

Dün olduğu gibi bugün de tarihimizde "doğru" olarak kabul edilebilecek hiçbir güvenilir diriliş olayı yoktur.

K

elimenin kendisi bile yavaş yavaş ilk anlamını kaybetmeye başlamıştır. Halk veya medya bunu kullandığı zaman ya bazı hayvanlar gibi kişi uykusuna yatmaya benzer bir uyku hâline geçen yoginin marifetini, ya organik sakatlıkların neden olduğu letarjik bir durumu, ya ÖYD'leri (Ölüme Yakın Deneyimler) ya da şu korkunç zombilerin mezardan çıkıp bir robot gibi en kötü işleri yapmalarını kastediyor.

"Diriliş" kelimesiyle ilgili olan kavrama gelince... O da zaman içinde büyük ölçüde değişti. Ölümden sonra tekrar aynı bedende hayata dönüş fikri onun saçmalığını fark eden şuurlu Hristiyanlar tarafından hemen terk edildi. Ölümler çürür ve toprak olurlar. İşte bu yüzden dinbilimciler kıyamette "yüce bir beden" tekrar dirileceğine ve yargılanacağına inanırlar.

Sadece maddeye has olan "uzay-zaman" kavramına değinmeden nasıl kıyametten söz edebiliriz? Böylece "yüce bedenimizin" dirilişini uydurarak kaçmaya çalıştığımız saçmalığın içine düşmüyor muyuz?

Ölümden sonra uzay-zamana ve maddeye dönüşün tek mantıklı şekli Allan Kardec'in art arda gelen hayatlar doktrininde ifade ettiği şu meşhur sözünde bulunmuyor mu?

"Doğmak, ölmek, tekrar doğmak ve durmadan gelişmek. İşte yasa budur." ■

**Kaynak: Renaitre 2000 (Ekim-Aralık 1994)
Çeviren: Aznif ATASEV**

BİRLEŞTİRİCİ AHLÂK

Dünya Düzleminin üzerinde çeşitli ırk ve inançların bulunması, acaba gelecekte bizlere neler hazırlamaktadır?

İnsanlar arasındaki bu çeşitli mesafeleri azaltmak için, beraberce inanılan ve saygı duyulan kavramlar neler olabilir?

Ergün ARIKDAL

BİZ insanlar, gerçek olan şudur ki, belirli kural ve ilkelere bağlı olarak ve onu ne pahasına olursa olsun koruyarak yaşamak eğilimine ve içgüdüsüne sahibiz. Görgü ve âdetlerin verdiği kendiliğinden hareket ile (Otomatizma) yaşamayı daha bir kolaylıkla yaparız. Kural ve ilkeleri de, doğru ve iyi olan ile doğru ve iyi olmayan şekilde ayırma tâbi tutarız. Halbuki, tarihin akışını iyi bir gözlemlerle inceleyerek doğru ve iyi kavramlarının sürekli bir değişim içinde olduklarını görürüz. Sanki "doğruluk ve iyilik" kavramının her boylamdaki tarihi ve uygulanması değişiktir. Zaman ve yere göre değişkenlik gösteren "ahlâk kavramı", yeryüzünde esaslı iki kaynaktan çıkmaktadır: dinler ve felsefe.

Din ve felsefenin ahlâk yönünden ortaya koymak istedikleri, bütün insanları birleştirecek şaşmaz kurallar meydana getirmektedir. Gerçekten bu işlerinde başarılı olmuşlardır mı? İnsanların birbirleriyle "çatışma" hâlinde olmalarına

sebebiyet vermediklerini düşünebilir miyiz? Hayır. Şahıslar ve toplumlar, kendi doğru bildiklerini ve kendi ahlâklarını savunmak için başka toplumları kurmaya, yermeye, kınamaya ve hatta lânetlemeye kalkışmışlardır. Tarih bunların örnekleriyle yüklüdür.

Çağımızın içinde bulunduğu inanç ve felsefe çatışmalarını, kanaatimizce, bütün insanların uyacağı bir "doğru" kavramı azaltabilir. Herhalde, bütün problem, bütün insanları kavrayacak "şaşmaza yakın doğrular" bulmak olsa gerek.

Ahlâk'ı bir bilim hâline getirmek çabaları boşuna olacaktır. Çünkü kurullarla ilgili olan bir sistemin bilimsel bir durum olması mümkün değildir. Kurulların tartışılmaz olması buna engel teşkil eder. Gerçek bir gözlem zaten bunu bize ayrıca ispat da eder: İnsanlar arasındaki ayrılıkları temin eden taasup ve bilgisizliktir.

Dinler tek bir kaynaktan verilen semavi bilgilerdir. "Asıl ilkede" hiçbir zaman birbiriyle çatışma ve zıtlık hâlinde değildirler. Dogmalarının sınırları dışında bir şey kabul etmemek, ken-

İnsanlar arasındaki ayrılıkları temin eden taasup ve bilgisizliktir.

di aralarında kavgalara sebep oldukları hakikatini inkâr etmek mümkün değildir.

Bugünün insanının beraberce kabul edebildiği şeyler, gerçekten de, bilimin ortaya koyduğu sonuçlardır. Bilim, kendi şartları içinde sağlam ve mantıklıdır. Araştırmak, bilmek, öğrenmek gibi eşsiz yürütmeye (muhakeme) ispatlara giderek "birleştiricilik" rolünü yerine getirmektedir. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, bilimin koyduğu bir prensip insanları birleştirir; onların anlaşmalarını temin eder.

Şimdi, Bilimsel spiritüalizmayı incelersek bilimin yapmak istediklerini, her iki yönü - madde ve ruhu - göz önünde tutarak yaptığını görürüz. Spiritüalizmin bilimle olan müşterek noktalarına bir göz atarsak bunu anlamak daha kolay olacaktır:

1. Gerçek bilim, insandan "asıl üstünlüğünü öğrenmek yolunda bitmez tükenmez çaba" ister.

Spiritüalizm bu işi çok daha derinlere ve ince noktalara kadar götürerek "**Cehit Kanunu**" gibi evrensel bir hareket içinde asıl üstünlüğün mütealligini öğretir. Yani herkesi yaratılmış olmak ve tanrısal bir düzenin yürümesinde hizmetkâr bulunmak gibi yüksek ve geniş bir noktaya yönlendirir. **İnsancı bir idrak ve sevgi kuşağı ile her şeyi sarar ve kapsar.** Bu kapsama fiili ise, bütün insanlık için aynı derecededir; herkes bu üstünlükten yararlanmak hakkına sahiptir.

Bütün insanlar, kendi üstünlüklerini eşitçe tadarak maddî baskılardan kurtulabilirler. Bilim bu hususu her zaman yerine getiremez. Onun yapamadığını, Ruh - Madde ikiliği içinde, bilimsel Spiritüalizm yapmaktadır.

2. Bilimin ortaya koyduğu ispatlar kendiliğinden benimsenir. Spiritüalizme bilimsel is-

mini veren "deneysel yönü" de aynı şeyi yapar. **Mantıkî delilleri ve kendine has metotları içinde vardığı neticeler sağlamdır.** İnsan kafası bu ispatlara "hürriyet içinde" katlanır ve itaat eder. Felsefe ve dogmatik inançlarda bu hâli görmek mümkün müdür? Onlar hür olarak kabul etmek gibi bir kuralı benimsememişlerdir.

3. **Hürriyet bilimsel davranışın en belli başlı yasaıdır ki,** aynı yasa spiritüalizmin bilimsel araştırmasının temel taşıni teşkil eder: Herkes, bilgisi nispetinde, her deney yapmakta hür ve sonuçlarını benimsemekte bağımsızdır. Ayrıca, hürriyeti dar bir açıdan ve sadece maddî bir aksiyondan almadığı ve insan ruhunun her hareketinde hür iradesinin dahli bulunduğunu göstermekle de spiritüalizm, müspet bilimden daha ileri gitmiştir. Kaderi, maddî değişmelere bağlamaz. Âlet tekâmülü değil, tekâmül (ruhsal gelişme, olgunluk) âleti meydana getirmiştir.

4. Nihayet, "**hoşgörü - tolerans**" bilime nazaran, spiritüalizmde daha çok itibar görür. Zira hoşgörü insanın ruhsal olgunluğunun verdiği bir haslettir. İnsan ön plânda gelir. Kural ve dogmalar geri plânlarda kalır. Fiilin bizzat kendisi değil, fiili yapan ve niyeti kıymetlidir. **İnsancılık, hür davranış ve üstünleşmek yolunda baskılardan sıyrılmak spiritüalizmin yoludur.**

Kısaca şunu söyleyebiliriz ki, **spiritüalizm, bugün için, insanların birleşmesini ve bu birleşmenin sağlanması için manevî desteği, bağı (birleştirici ahlâk) bilimsel olarak ortaya koyan bir tekâmül yoludur.** Çatışmalara sebep olan aykırılıkları çözen usta bir el, umutsuzlukları kaldıran evrensel tesellici, müspet ilimle dogmaları bir potada birleştiren iyi bir terkipçi ve her şeyi hoşgörü içinde mütalâa eden insancı bir bilimsel - felsefî realitedir. ■

BİLGİ ÇAĞININ RADYOSU

Lütfen Sorularınız ve Düşüncelerinizle Yayınlarımıza Siz de Katılın.

META FM
105.6

YENİ ÇAĞ'IN FREKANSINDA BULUŞALIM.

DİNLEYİNİZ • DİNLETİNİZ

GENETİK HASAT

EİTLERİ çok esnek, aynı zamanda çok sert. Belki güneşlerinin parlaklığından dolayı böyle olmuştur. Beyinleri, bizimkinden çok daha karmaşık. Bizimkinden fazla lobları var. Gözlerin bağlantısı beyinlerinin ön kısmıyla oluyor. İşitme organları bizimkinden daha duyarlı, hatta köpeklerden bile daha iyi işitiyorlar. Erkekleri ve kadınları var. Böbrek ve mesaneleri yine tek organ hâlinde birarada. Boşaltım organları var. Ayrıca, bizim bilim adamları ne isim verecekler bilmiyorum, ama katı gıdayı sıvı artığa dönüştüren bir organları daha var. Üzerinde baş parmağı olmayan dört parmaklı elleri var. Ayakları küçük ve örümcek ağını andıran bir görünümüne sahip. Ortalama ömürleri dünya yılıyla 350-400. Buna çok şaşırılmamalıdır. Çünkü bunlar daha çok bizim bildiğimiz sürüngenlere benzer yaratıklar. Dünyadaki sürüngenler arasında da ömrü 400-500 yıl olanlar vardır. 850 yaşında bir kertenkele bile bulunmuştur. Benim anladığım kadarıyla, zekâ düzeyleri 200'ün üzerinde. Toplumsal yapılanmaları gelince:

FALCON: Bir tür dinleri var ama evrensel nitelikli. En üstün varlık olarak evrenin kendisini kabul ediyorlar. Müziği çok seviyorlar. Özellikle Tibet stili müziği... Sebze ile besleniyorlar. Dondurmayı (özellikle çilekli dondurmayı) çok seviyorlar.

LAZAR TİPİ

Araç tiplerinden biri Robert LAZAR tarafından çizilmiştir. Dr. LAZAR, Nevada'daki 51 no'lu bölgede çalışmış fizikçilerden biridir. Bu bölge, Las Vegas'a 125 mil uzakta ve Groom Lake tesislerinin güneyinde bir yerdedir. Burası hep gizli çalışmaların yapıldığı bir yer olagelmıştır. SR75, F-117A, SR71 ve U2'lerin projelerinin geliştirildiği yer burasıdır. 51 no'lu bölgenin başka bir adı da S.4 olup, dokuz büyük hangardan oluşmuş dev bir yapıdır. Bu hangarlar Papoose Dağı'nın eteklerindedir. Hangarların girişleri araziye öyle uydurulmuştur ki, gözle fark etmek çok zordur. Ayrıca uydru fotoğrafçılığına karşı da kamufle edilmiştir.

Dr. LAZAR'ın üzerinde çalıştığı bu model o kadar düzgün ve parlak bir görünüme sahip ki, (LAZAR tarafından buna) "Spor Model" takma adı verilmiştir. ABD hükümetinin elinde buna benzer 9

(Geçen Sayıdan Devam)

model daha var. Bu şekilde geliştirilen model çalışması için "de-engineering" terimi kullanılmıştır. Bu terim genellikle, halihazırda var olan, ama iç yapısının nasıl olduğunu anlamak için geliştirilen modellerde kullanılıyor.

Dr. LAZAR'ın geliştirdiği modelin 2 tür uçuş özelliği vardır: Bunlardan biri, çekim yükselticilerinin "OMICRON" durumunda olduğu sistemdir. Bu uçuş şekli daha çok bir uzaysal objenin (örneğin, bir gezegenin) yakın çevresindeki kısa mesafelerde devreye sokulur. Ötekisi de, çekim yükselticilerinin "DELTA" durumunda olduğu sistemdir. Bu uçuş şekli daha çok, daha uzun mesafeleri (yıldızlar arası uzaklıkları) kat ederken devreye sokulurdu. Bir disk (uzay aracı), dünyaya benzer başka bir çekim kaynağının yakınında yolculuk ettiği zaman, diskten dışa doğru yayılan A-dalgası, dünyadan dışa doğru yayılan çekim B-dalgasına faz kayması yapar ve bir (asansör gibi) "kaldırma" oluşur. Diskin çekim yükselticileri (amplifiers) bu etkilerden bağımsız olarak değiştirilebilir (ayarlanabilir) ve sürekli olarak aynı durumda kalmaz. Yükselticilerin hepsi yolculuk için kullanıldıkları zaman DELTA durumundadırlar. Yükselticiler sadece bir yolculuk amacıyla kullanılırsa OMICRON durumundadırlar.

Bu yıldızlar sadece güney yarıküreden görülebilen Reticulum Takımıyıldızı'ndadırlar. Zeta Reticuli, bir çift yıldız sistemidir ve dünyadan uzaklığı 38 ışık yılıdır. Bu varlıklar Reticulum 4'ten geliyor. Reticulum 4 hem dünyadan, hem de Zeta 2 Reticuli'den 4. gezegendir. Raporda, yıldız sistemlerinden bu şekilde söz edilmektedir.

Doğrudan doğruya yıldızın adını; ondan sonra da en yakındakinden başlayarak, en uzak yıldızla göre gezegenleri numaralandırıyorlar. Örne-

ğın, bizim güneş "Sol" olarak adlandırılmış ve "Sol 3" olarak numaralandırılmış. Çünkü biz güneşimizden itibaren 3. gezegeniz.

Reticulum 4'teki bir gün (ki "yabancılar" bu gezegenden gelmiş) 90 dünya saatine eşit. Bu demektir ki, tıpkı dünya gibi, onların gezegeni de kendi eksen ve güneşleri (Zeta Reticuli) etrafında dönmektedir. Varlıklar 90-120 cm boyundalar ve yaklaşık 11-12 kg ağırlıkları var. Dış görünüş olarak; günlerce aç bırakılmış, bir deri bir kemik görünümünde sıkı cılız çocukları anımsatıyorlar. Yeşile çalan renkte ciltleri, üzerinde iri badem şeklinde gözler olan kocaman kafaları var. Saçsız başlarında çizgi şekilli ağız, burun ve kulak delikleri bulunuyor.

Tek parçadan (dikışsiz, eksiz) oluşan giysileri, maviye çalan gri renkte ve vücutlarına tamamen yapışmış bir görünümde. Bu giysi vücutlarına öyle yapışmış duruyor ki, ilk bakışta, giysiden çok, ciltlerinin grimsi mavi renkte olduğunu zannediyorsunuz.

SPOR MODELİ

Diskin dış yüzeyi, parlatılmamış çelik görünümünde metal. Spor modeli enerjile yüklenmediği zaman şişkin kısmının üzerine oturuyor; üç ayakları (tripod) üzerine değil. Giriş kısmı, üst yarıdadır. İç kısım üç kattan oluşuyor; en alttakinde üç çekim yükselticisi (amplifier) ve dalga yönlendiricileri bulunuyor. Bunlar itici sistemin parçalarıdır ve çekim A dalgasını yoğunlaştırmakta ve yükseltmekte kullanılıyor. Reaktör, bu yükselticilerin tam üzerine yerleştirilmiş (orta katta). Bu orta katta aynı zamanda kontrol panoları ve koltuklar bulunuyor. Kendi boy ve cüsselerine uygun olarak yere (tabana) çok yakın. Orta katın duvarları kemerli görünümüne sahip. Diske enerji verildiği zaman, bu kemerler şeffaflaşır ve dışarının görülmesi mümkün oluyor. Şeffaflaşan bir kemerin yanında, şimdiye kadar hiçbir dünya alfabesinde görülmemiş türden yazılar ve şekiller belirebiliyor.

Uçsuz bucaksız yıldızlar arası ortamlarda ışık hızını aşmaksızın yolculuk etmek nasıl mümkün oluyor? Birbirinden ışık yıllarıyla ayrılmış bulunan noktalar arasında makul bir süre ve ekonomik olanaklar içinde nasıl seyredebilirsiniz?

Unutmayalım ki saniyede 300.000 km/sn. olan ışık hızı, saatte yaklaşık olarak 1,1 milyar km'dir. Bir ışık yılı, yaklaşık 9,6 trilyon km'lik bir uzaklıktır. Örneğin, bize en yakın yıldız sistemi olan Proxima Centauri'ye (bizim henüz beceremediğimiz) ışık hızıyla 4 yılda gidilir. Örnek olsun diye, bizim Pioneer araçlarından biri dünyadan ayrılmış

bulunuyor ve Proxima Centauri'ye doğru yol almaktadır ve 28.000 yılında oraya varmış olacaktır. Burada söz konusu ettiğimiz uzaklık türü budur.

Buraya kadar, bu uzaklıkları katetmek için gerekli olan şeyleri incelerken ışık hızına yakın hızlarda seyretmenin sorunlarını söz konusu ettik. Konuya bu açıdan yaklaşmak, itişle ilgili, nakil ve yakıtla ilgili sorunları ortaya çıkarmaktadır. Hatta, eğer uzay/zamanın neler tarafından etkilendiğini de işin içine katmak istersiniz ki bunun içine zamanın açılması (genişlemesi), kütle artışı, boy kısalması ve daha başka birçok yan sorun da ortaya çıkar. O zamanda anlaşılır ki, böyle bir yolculuk ancak, şimdiye kadar insanoğlunun ulaşamadığı bir teknolojiyle başarılabilir. Söz konusu ettiğimiz uzaklıkları katetmenin ışık hızında lineer uçuşla ilgisi yoktur.

Biz biliyoruz ki, iki nokta arasında en kısa yol, doğru bir çizgidir. Bu düşünceden hareketle şimdiye kadar hep kabul ettik ki, bir A noktasından bir B noktasına gitmenin en hızlı yolu, bu iki nokta arasında doğru bir çizgi boyunca ışık hızında hareket etmektir. Ama diğer bir gerçek de var ki uzay/zaman konusu işin içine girdiği zaman, çok yoğun bir gravitasyonel alan yaratmanın söz konusu olmasıdır. Bu yüzden, bir A noktasından bir B noktasına en hızlı gitmenin yolu, bu iki nokta arasındaki uzay/mekânı eğip bükme ya da katlamaktır. Yani bu şekilde, A ve B noktalarını birbirine yaklaştırmak... Gravitasyon alanı ne kadar yoğun olursa, uzay/zaman distorsiyonu (eğilip bükülmesi) o kadar fazla oluyor; buna bağlı olarak da aradaki uzaklık kısalıyor. Çoğumuz uzay/zaman ortamını bomboş sanırsanız ve hiçbir şeymiş gibi düşünürüz. Bir zamanlar atmosfer için de böyle düşünürdük. Ama zaman içinde atmosferin içindeki havayı oluşturan gazların farkına vardık. Aslında, uzay/zaman bir varlıktır ve bir özelliği de gravitasyon alanı etkisiyle eğilip bükülebilmesidir.

Bildiğimiz kadarıyla, çekim gücü, görebildiğimiz yıldızlar nedeniyle uzay/zamanı ve ışığı eğip büküyor. Şimdiye kadar radyoteleskoplar ve optik teleskoplar kullanarak yıldızların ve öteki gökssel yapıların haritalarını yaptık. Bunların ne zaman, nerede olmaları gerektiğini biliyoruz. Güneş bizimle yıldız arasında bulunduğu zaman, yıldız farklı bir pozisyonda olduğu zaman bile onu görmeye devam etmişizdir.

Şu gerçek nedeniyle çekim gücünün, zamanı eğip büküğünü biliyoruz: Zaman içinde dakikanın varyasyonlarını ölçebilen iki cihaz alır; birini deniz kıyısında, ötekini yüksek bir dağın tepesine bırakır-

sak, kayıtları karşılaştırdığımızda değişik zamanları gösterdiğini görürüz. Bu değişikliğe neden, gravitasyonel alanın, ondan uzaklaştıkça zayıflaması gerçeğidir. Burada gravitasyonel alanın kaynağı dünüydür. Dağın tepesine bırakılan cihaz deniz kıyısındaki nazara daha zayıf gravitasyonel alan gücüne maruz kalmıştır.

Bu tür ölçümler için bir atom saati kullanılmıştı. Atom saati, milyon yılda en fazla bir saniye fark edecek kadar hassas bir cihazdır. Görüldüğü gibi, uzay/zaman üzerinde gravitasyonel alanın etkisi, bizim gözleyebildiğimiz ama üzerinde deney yapamadığımız bir konudur. Bu, bir gravitasyonel alan üretmemekten kaynaklanan bir yetersizliktir. Zaman içinde bu noktaya kadar bizim fark edemediğimiz yegâne gravitasyon alanı, bir gezegen, yıldız ya da Ay gibi bir uzaysal objenin gravitasyon alanı olmuştur. Gerçekte, bir gezegenin (ya da yıldızın) etrafındaki gravitasyon alanını uzay/zamanı eğip bükteğü gibi, yapay ya da doğal olsun, herhangi bir gravitasyonel alan da uzay/zamanı eğip bükür. Bu, güçlü bir gravitasyonel alan yaratılmak ve onu uzay/zamanı eğip bükmede kullanmak suretiyle başarılı. Bu şekilde, ışık hızıyla lineer yolla birçok ışık yıllık uzayı katetmeye gerek kalmadan, menzil, kayaya yaklaştırılmış olur.

Yoğun bir gravitasyonel alan yaratmanın yararı sadece onu açmakla sınırlı kalmaz, aynı zamanda onu isterseniz kapayabilirsiniz de... Uzay/zaman ve bulunduğunuz yer ile, ulaşmak istediğiniz yer arasındaki uzaklığı eğip bükebilirsiniz. Ondan sonra, bulunmak istediğiniz noktaya göre bir pozisyon alabilir ve gravitasyon alanı yaratmayı (uzay/zamanı doğal formuna döndürerek) durdurabilirsiniz.

Bu şekilde, çok küçük bir lineer hareketle, çok büyük uzaklıkları katedebilirsiniz. Bu noktaya kadar, bir gravitasyonel alan üretme kapasitesini tanımlama için "üretmek/yaratmak" sözcüğünü kullandık. Ama, mademki bir gravitasyon alanı yaratmayı bilmiyoruz, daha doğru bir sözcük (ya da terim), bir gravitasyonel alanın "içine girmek ve yükseltmek" olabilir. Bununla birlikte, gravitasyonun nasıl üreteceğinin ya da "içine girip yükseltileceğinin" anlaşılması için önce gravitasyonun ne olduğunun anlaşılması gerekir.

Günümüzde çekim (gravitasyon) hakkında belli başlı iki esaslı teori bulunmaktadır: Çekimin bir dalga olduğunun ortaya koyan "dalga teorisi" ile; "gravitonlar"ı ya da "atomaltı partiküller"i içeren teori. Çekimle ilgili "dalga teorisi", birçok bilim adamını aslında var olmayan atomaltı partikülle-

rini düşünmeye zorlamıştır. Bu, partikül fiziğinde birçok zorluğa ve karışıklığa neden olmuştur.

Her neyse, çekim bir dalgadır ve iki tür dalga vardır: çekim A ve çekim B. Çekim A mikro ölçülerde; çekim B daha büyük ya da makro ölçülerde çalışır. Biz çekim B'yi tanırız. Dünyayı yerinde tutan çekim B'dir. Tüm öteki gezegenleri de oldukları yerde ve birarada tutan budur. Tüm insan yapımı uydularla, gezegenler ve Ay, Güneş etrafındaki yörüngelerinde çekim B sayesinde dururlar. Çekim A'yı o kadar tanımıyoruz. O, proton ve nötronlardan oluşmuş olan "kütle"yi birarada tutan küçük çekim dalgasıdır. Bir şeyin madde olarak kabul edilmesi için en azından onun bir atomu elinizde bulunması gerekir; hiç değilse, bir proton, elektron, çoğu durumlarda da bir nötron. Atomu olmayan kuarklar (ki proton ve nötronlardan oluşmuştur) atomları oluşturan kadar, "kütle" olarak kabul edilir. İşte bunlardan dolayı, kütleli birarada tutanın çekim A olduğunu söylemişim. Bir atom oluştuğu zaman, elektromanyetik güç de özde olan bir faktördür. Çekim A halen fizikte "kuvvetli nükleer güç" olarak adlandırılan konudur ve çekim A, yıldızlararası yolculukta uzay zaman distorsiyonu için gerekli olan "içine girmek ve yükseltmek" için lazımdır. Unutmayalım ki, çekim A, atom düzeyinde; çekim B ise gezegenler arası ve yıldızlar arası ortamda çalışır.

Bununla birlikte, bu dalgaların kuvvetlerine bakıp onların genişlikleri (ölçüleri) konusunda yanılığa düşmeyin; çünkü çekim A, çekim B'den çok daha güçlüdür. Dünya üzerinde çekim B alanını an be an kırabilirsiniz. Bu nedenle bu, yoğun bir gravitasyonel alan değildir.

A'nın yerinin belirlenmesi sorun değildir. Çünkü o, Dünya'da ve bizim evrenin her yerinde her atomun çekirdeğinde bulunur. Bununla birlikte "nüfuz edici" çekim A (Dünyanın doğal elementlerinde bulunduğu şekliyle) büyük bir sorundur. Doğal ya da sentetik olsun, herhangi bir Dünya elementini kullanarak, çekim A'nın "içine girilebilecek" bir yöntem var mıdır, bilmiyorum.

Proton ve nötronlarla, öteki atomaltı parçaları birarada tutan temel gücün çekim A olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Bu demektir ki, çekim A'ya girmeye çalışma gayretimiz fiilen ulaşılabilecek bir şey değildir. Çünkü o, bu dünyada bildiğimiz maddenin içindedir. Bununla birlikte, Dünya, bizim evrenimizdeki maddenin temsilcisi değildir. Güneş sisteminin yaradılışından sonra ortaya çıkan artık madde tamamen, güneş sisteminin yaradılışında var olan yardımcı faktörlere bağımlıdır. Evrenin nasıl yaratılmış olduğuna inanırsanız inanın fark etmez, bu yaklaşım (her evren modeli için) doğrudur. ▶

Güneş sisteminin yaratılışından sonra arta kalacak maddenin ne olduğunu belirleyen iki temel faktör; elektromanyetik enerjinin miktarı ve güneş sisteminin yaratılış sırasındaki kütle miktarıdır. Bizim güneş sisteminin bir tek yıldızı var; ona "güneş" (sun, sol, soleil, sonne) adını vermişiz. Fakat galaksimiz Samanyolu'ndaki güneş sistemlerinin çoğu iki (binary) ya da çok yıldızlıdır (multiple star systems).

Gerçekte, pek çok tek yıldızlı güneş sistemlerinin yıldızları (güneşleri) o kadar büyüktür ki, bizim yıldızımız (güneş) onların yanında "cüce" olarak adlandırılabilir. Tüm bunları göz önünde tutarak diyebiliriz ki; ister tek, isterse iki (binary) ya da daha fazla (multiple) yıldızlı bir güneş sistemi, oluşumu sırasında, mevcut elektromanyetik enerjinin ve önceden gerekli olan kütlelerin daha çoğuna sahip olmuş olabilir. Bilim adamları uzunca bir süreden beri öne sürdüklerine göre; sabit elementler oluşturmak üzere, proton ve nötronların, elementler tablosunda bulunanlardan daha büyük sayılı elementlerle potansiyel kombinasyonları söz konusudur. Ama gel gör ki, bu ağır elementlerin hiç biri Dünya'da bulunmaz.

Uranyumdan daha ağır bazı elementler az miktarda da olsa Dünya'da bulunmaktadır. Ama çoğunlukla bu elementleri biz laboratuvarlarda sentez yoluyla elde ederiz. Sentez yoluyla elde edilmiş bu ağır elementler (atom numaraları büyüdükçe) azalmakta, eksilmektedir. Bununla birlikte, Almanya'daki ağır iyon laboratuvarındaki araştırmalar göstermiştir ki, bu husus belli bir noktaya kadar doğrudur. Çünkü element 109'un yarısı hayatı, element 108'inkinden daha uzundur. Bu durum onların, elementler tablosunda sabit bir adanın kıyısında yer almış olabileceğini düşündürüyor. Burada önemli ve gerçek olan şudur ki, bizim gözlemlerimiz ve teorilerimiz ince ve kusursuzdur. Ayrıca, daha ağır ve atom numarası büyük sabit elementler, atomlarında, Dünya'da herhangi bir elementinkinden daha fazla proton, nötron ve elektrona sahiptir.

Tarihte bugüne kadar, bunu doğrulayacak hiçbir fiziksel kanıt rastlanmamıştır. Şimdi kanıt, ABD hükümetinin vesayeti altında bulunmaktadır. Bu daha ağır ve sabit elementlere en önemli ispat, çekim A'nın her yerde yaygınlığıdır. Çekim A o kadar yaygındır ki, atomun çevresine kadar uzanır. Bu daha ağır, sabit elementler tüm öteki maddelerde de bulunan çekim B alanına ek olarak, gerçekten çevrelerinde kendi çekim A alanlarına sahiptir. Dünya üzerinde doğal olarak bulunan hiçbir atom, birikerek, atomun çevresine kadar çoğalarak uzanacak kadar çok çekim A dalgasına sahip değildir ki, onunla atomun içine girebilesiniz. Çekim A dal-

gasının atomun çevresine kadar uzandığı mesafe sıfıra çok yakın olsa bile, onun içine girilebilir. Elektromanyetik spektrumda bulunan herhangi bir dalga gibi onun da genliği, dalga boyu ve frekansı vardır. Çekim A dalgasına bir kez girebilerseniz, öteki elektromanyetik dalgaları yükselttiğiniz gibi, onu da yükseltebilirsiniz.

ÖZET

Diskin reaktörü, doğal olarak Dünya'da bulunmayan bir yakıt kullanmaktadır. Bu yakıt, 115 atom numaralı, süper ağır, sabit ve elementler tablosunda bulunmayan bir elementtir. Element 115'in iki amaçlı kullanımı söz konusudur: Birincisi, dünya bilim adamlarınca henüz tanınmayan bir çekim (çekim A) kaynağıdır. İkincisi de, güç sağlayan antimadde kaynağıdır.

 çekim A dalgası, element 115'in çekirdeğinden yayılır ve atomun çevresine kadar uzanır. Disk'in itici sistemi bu çekim A dalgasını (uzay/zamanı eğip bükerek şekilde), tıpkı kara deliğin yoğun gravitasyonel alanı içinde uzay/zamanın bükülmesi gibi, çekim A'yı yükseltir ve odaklaştırır. Uzay/zamanı distorsiyona uğratmak üzere çekimi yönlendirme becerisi, diskin, çok yüksek hızlarda lineer yöntem dışında, uçsuz bucaksız mesafelerin katetmesini mümkün kılar. Reaktörün içinde element 115, element 116'ya dönüştürülür. Element 116 ise sabit olmayan hemen antimaddeye dönüşen bir niteliğe sahiptir.

Antimadde, gazımsı bir madde ile tam bir imha reaksiyonuna girerek, maddenin tamamen (% 100) enerjiye dönüşmesini mümkün kılar. Bu reaksiyondan açığa çıkan ısı, termoelektrik jeneratörle elektrik enerjisine dönüştürülür ki, çekim A dalgasını yükseltgeyen enerji de budur.

Bu yolculuk şekli diskin kullandığı iki itme yönteminden sadece bir tanesidir. Bu yöntemde, diskin çekim yükselticileri "Delta" konumundadır ve rotasyonel (eksen üzerinde döner gibi) bir düzende nabız atar (pulse). Bu yükseltgenmiş çekim A dalgası o kadar güçlüdür ki, doğal olarak bunu bozacak tek çekim kaynağı bir kara deliktir.

Bu teorilerin kavranması güç olabilir ama güvenilir tanıklarca beyan edilen bilimsel kanıta sahiptir ve bugün galaksimizdeki "yabancılar"ın mevcudiyetiyle ilgili eski kuşkuvarlı azaltacak durumdur. ■

*Kaynak: ENCOUNTERS, Ocak '96
Çeviren: Selman GERÇEKSEVER*

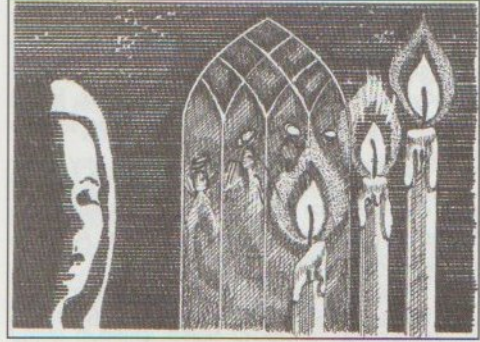
ZİHİNSEL İLETİŞİM TELEPATİ

Ercüment KAYA

DUYULAR Dışı Algılamaların (DDA) belki de en yaygın ve çoğu zaman da farkında olmadan kullanılan çeşididir telepati. Özellikle, uyuyan kâhin olarak da adlandırılan ünlü durugörü medyomu Edgar Cayce'nin verdiği bilgilerde de açıkça görülmektedir ki, telepati vasıtasıyla iletişim Mu ve Atlantis uygarlıklarında çok yoğun olarak kullanılmaktaydı. Bu uygarlıkların dejenerasyonlarına paralel olarak bu duyular dışı algılamanın da körellediği ifade edilmektedir. İnsanların birbirlerini anlamak için seçtikleri kelimelerin ne kadar yeterli olduğu tartışılır. Bedenin algılama araçları olan beş duyunun yeterliliği de tartışılabilir. Halbuki telepatinin, diğer tüm DDA'da olduğu gibi bedenin algılama araçlarıyla bir ilgisi yoktur. **Telepati, bilinen duyular ya da herhangi bir araç kullanılmaksızın, her türden düşünce ve duyunun zihinden zihine gönderilip alınması şeklinde yapılan bir iletişimdir.**

19. yüzyılın sonlarında başlayan telepati çalışmaları 20. yüzyılın başlarında başta Duke Üniversitesinden Dr. Joseph B. Rhine olmak üzere bazı bilim adamı ve araştırmacılar tarafından deneysel olarak, uygun düzeneklerin ve şartların oluşturulduğu parapsikoloji laboratuvarlarında yapılmıştır. Bu çalışmaların günümüze kadar gelen çok değerli örnekleri mevcuttur (1). Dr. Rhine özellikle "Zener Kartları"nı kullanarak yaptığı çalışmalarla, DDA'nın ihtimal hesapları ötesinde değere sahip olduklarını ortaya çıkarmıştır. Günümüze kadar Sovyet Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yapılan Telepati çalışmalarının casusluk amacıyla da kullanıldığı anlaşılmıştır (2).

Telepatik iletişimin gerçekleşmesi için en az iki insanın olması gerekmektedir. Bu iki insandan birisi VERİCİ, diğeri ALICI durumunda-

Telepatinin gerçekleşmesi için sempati önemli bir faktördür

dır. Bu iletişimde **şekil, fikir, sembol olarak gönderme-alma** yapılmaktadır. Böyle bir iletişimde insanlar arasındaki sempati bağının kuvveti önemli bir unsurdur. Bu duruma en güzel örnek, anne ile çocuğu arasındaki bu sessiz iletişimdir. Sevgililer, yakın arkadaşlar, kardeşler, eşler arasında meydana gelen telepatik iletişim, gerçekleşme yoğunluğu bakımından üst sıralarda yer almaktadır. Bazen araştırmacılar, açmadan, sizi kimin aradığını söylersiniz. Yolda yürürken uzun zaman görüşmediğiniz bir arkadaşınıza rastlamadan önce düşüncelerinize o gelir. Veya aynı anda aynı şeyleri düşündüğünüzü, biriniz o düşünceleri ağzından kelimelere döktüğü zaman anlarsınız. **Çünkü bu iletişim bağı tüm varlıklar arasında mevcuttur.** Bunlar tesadüf değildir. Çünkü TESADÜF diye bir şey yoktur.

Telepatik iletişim, bunun dışında, kontrollü ve deneysel olarak da birbirini tanımayan fakat telepatik yetenekleri gelişmiş süljeler tarafından oluşturulmuştur. Özellikle Sovyet Rusya ve ABD'de yapılan denemelerde, birbirlerinden birkaç bin km uzaklıkta bulunan alıcı ve verici telepatların çok doğru ve sağlıklı bir şekilde gönderme-alma yaptıkları araştırmacılar ve

gözlemci bilim adamları tarafından tespit edilmiştir.

Beyindeki her aktivite, atom seviyesinde kimyasal bir değişime neden olur. Bunun sonunda esirî ortama bir tür enerji dalgaları yayılır. Her enerji formunun da bir yayını vardır. Radyasyonsuz hiçbir şey var olmaz. Her şey hayat denizi içinde titreşir durur. Bu sadece canlılar için değil, cansızlar için de geçerlidir. Bilime göre fizik radyasyonların tümü uzaklığın karesiyle azalır. Yani bir verici telsizden çıkan radyasyon uzaklık arttıkça gücünü yitirir. Denemelerle sabit olmuştur ki telepatide uzaklık arttıkça böyle bir durum söz konusu değildir. Hatta uzaklık arttıkça telepatik iletişim daha sağlıklı olmuştur.

Telepatik iletişim zaman ve mekânla sınırlı değildir. Hızı hiçbir iletişim vasıtasıyla mukayese edilemez şekildedir. Bu iletişim, ANINDA gerçekleşmektedir.

Telepati aslında sadece insanlar için geçerli değildir. Hayvanlar ve bitkiler de bu iletişimi kullanmaktadırlar. Kendi aralarında olabildiği gibi, insanla hayvan, insanla bitkiler arasında da telepatik iletişim gerçekleşmektedir. Bunlara ait yapılmış birçok lâboratuvar çalışmaları bunun geçerliliğini kanıtlarken, çevremizde bulunan hayvan ve bitkilerle kurduğumuz özel yakınlıklar en doğal olaylar olarak yaşanan örneklerdir.

Telepatide tespit edilen önemli bir gerçek de, zihnin, bu iletişim sırasında alfa dalga boylarında yayın yapmasıdır.

Telepatide, özellikle vericinin derin bir konsantrasyon ve vizüalizasyon (işsel canlandırma) içinde olması gerekmektedir. Alıcı durumundaki süje için, zihnini alfa dalga boyunda yayın yapar hâle getirmesi yeterli olmaktadır. Amerikan Deniz Kuvvetlerinin ilk atom denizaltısı olan Nautilus'un kullanıldığı telepati denemeleri, bilimsel şartlar altında bilim adamlarının gözetiminde yapılan önemli bir örnektir. Bu denemede hem insanlar hem de hayvanlar kullanılmıştır. Denizaltı hiçbir radyo dalgasının ulaşamayacağı derinliğe kadar inmiş ve denizaltı içinde tecrit edilmiş özel bölmeler ve düzenekler kullanılmıştır. Bu denemede hayvan denek olarak tavşanlar kullanılmıştır. Anne tavşan, denizaltının içinde çeşitli kayıt cihazlarına bağlı olarak bulunurken birkaç gün önce doğmuş olan dört yavrusu karada bulunmaktaydı.

Deneme gereği yavru tavşanlar sırasıyla boğularak öldürülmüş ve öldürme sırasında denizaltında bulunan anne tavşanın ıstıraplı durumu hem görsel olarak hem de cihazlar tarafından tesbit edilmiştir. Bu denemenin yapıldığı sıralarda insanlar arasında da denemeler yapılmıştır. Meselâ denizaltında özel tecrit edilmiş odada bulunan süje (telepat) ile karada bulunan süje arasında mükemmel tarzda gönderme-alma gerçekleştirilmiştir.

Bütün bu gerçeklere rağmen bugün insanlar diğer duygular dışı algılamalarda da olduğu gibi telepatiyi sürekli ve istedikleri zaman kullanamamaktadırlar (özel çalışmalardaki denemeler hariç).

Sadece bir balığın nadiren suyun dışına bir anlık sıçraması ve tekrar suya dalması gibi gerçekleştirilmektedir. Neden? Acaba insanlar böyle bir yeteneği kullanabiliyor olsalardı, bunu günün dejenere, egoist tarzda yapılmış insanı hangi amaçla kullanırdı? Düşünmesi bile ürkütücü!...

Telepati olayının bize getirdiği en büyük özellik, bütün canlılar arasında bir alışverişin mevcut olduğunu göstermesidir. İşin felsefi tarafı budur. Sadece iki zihin arasındaki pire yarışı gibi düşünce sıçraması değildir bu (3).

Hepimiz birbirimize bağlıyız. Hiç kimse müstakil bir varlık değildir. Kesinlikle sizin kendinize ait bir düşünceniz yoktur. Muhakkak o düşüncenin kökeninde size başka yerden intikal etmiş bazı ipuçları vardır. Siz onu üretirsiniz, büyütürsünüz, kendi düşünceniz zannedersiniz. Telepatinin geliştirdiği etik sonuçlar bunlardır. Yani sadece bir şey var demekle iş bitmiyor. Bunu askerî meselelerde, casusluk işlerinde vs. kullanacak değiliz. Bize lüzumlu olan tarafı bu. Hepimiz birbirimizle bir ağ içerisinde bir şebeke sistemi yaratılmış, bilgi alışverişi içindeyiz. Bunu da biz şuurlu veya şuurdışı tarzda meydana getiririz.

Bu telepatik alışveriş hepimizin içinde vardır. ■

KAYNAKLAR

- (1) *Parapsikoloji Dersleri*, Ruh ve Madde Yayınları
- (2) *Gizli Parapsikoloji Savaşı*, Ruh ve Madde Yayınları
- (3) Arıkdal E. "Telepati" konferansı, Aralık 1994 ARAD / Ankara

FAUST

Selman GERÇEKSEVER

İNSANIN görünen fizik bedeninin ötesinde, aslanan bir ruhsal yanının da bulunduğuna dair Goethe'nin çeşitli vesilelerle söylediği şu sözler de bize gösteriyor ki; şairliği, yazarlığı, hukukçuluğu, botanikçiliği yanında kendisinin, belki de çok az tanınmış bir spiritüalist yanı vardır. Şimdi söz konusu vecizelerinden bazılarını birlikte inceleyelim:

"Derin ruhlar hem geçmişte, hem gelecekte yaşamak zorundadır." (Dichtung und Wahrheit II, 7)

Zaten bedenli ruhlar olarak dünyada yaptığımız bundan farklı bir şey midir ki...? Kaçımız, daha doğrusu hangimiz, içinde bulunduğumuz anı yaşayabiliyoruz? Evet, her an, anı yaşamıyoruz. Ya geçmişi, ya geleceği yaşıyoruz. Zira anı yaşamak çok büyük bir ruhsal olgunluğu ve şuurlanmayı gerektirir.

"Bitkisel ruhlar vardır, hayvansal ruhlar vardır. Aşağı yukarı bitkiler ve hayvanlar gibi, ya da kadınlar ve erkekler gibi..." (Weimer, Mart, 1814)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ruh denen varlık, maddesel ortamlara, incelemek ve uygulamak amacıyla en basit bir tek hücreli bitkiden başlayarak en şuurulu insan bedenine kadar sayısız enkarnasyonlar boyunca nüfuz eder, gitgide daha şuurulu varlıklar olarak tezahür eder. Bitki, hayvan ve insan bedenini, ruh için sadece bir tezahür vasıtasıdır. Esas olan, ruh denen varlıktır. Dolayısıyla *"bitki ruhu"*, *"hayvan ruhu"*, *"insan ruhu"* demek yanlıştır.

Aşağıdaki iki vecizesinde de Goethe ruh-beden ilişkisinin dinamizmine ve hayatiyetine

(Geçen Sayıdan Devam)

açıka değişiyor:

"Ruh ve vücut birbiriyle yakından akrabadır. Biri şen mi, öbürü hemen kendini özgür ve iyi hisseder." (Prolog, Halle, 6.8.1811)

"Ruhun, vücudun hayatta kalması için neler yapabildiği inanılmaz bir şeydir. Ruhun, ne olursa olsun vücuda ödün vermemesi gerekir." (Eckerman, 21.3.1830)

Goethe'nin yukarıda ikinci vecizede de belirttiği gibi, bedenlin canlı hâlde bulunması ruh varlığı için hayatî öneme sahip bir konudur. Çünkü o belirli hayat programı uygulamak ve bazı noksanlarını telâfi etmek amacıyla o bedene bağlanmıştır. Belki de bin bir güçlkle bir bedenle bağlantı kurma olanağına kavuşmuştur. O beden kendisi için son derece önemli bir tekâmül vasıtasıdır.

Johann Wolfgang Goethe

İşine yaramaz hâle gelene kadar kullanması ve ondan yararlanması kendi çıkarınadır. Ruh denen varlık bu durumla ruhun efendisidir. Goethe'nin dediği gibi, ne olursa olsun vücuda ödün vermemesi gerekir. Yani bir ruhsal evrimimizi gerçekleştirmek üzere dünyaya inmişken maddenin kölesi olmamalıyız. Bedenli olmaktan dolayı dar şuuruluk nedeniyle her an dünya maddesinin ağına düşme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Bu da beden-

sel rahatsızlıklara düşkünlükle başlar. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bedenli olmaktan dolayı sahip olduğumuz nefis terbiyesi ruhsal evrimi hızlandıracak ve Goethe'nin belirttiği, ruhun vücuda ödün vermesi söz konusu olmayacaktır.

"Bu kadının benim için önemini, gücünü ancak tekrardoğuşla açıklayabilirim." (Wieland, Nizan, 1776)

Burada spiritüalizmin (ruhçuluk) temel konularından biri olan tekrardoğuşun ele alın-

dığını ve beşerî ilişkilerde göz önünde bulunması gerektiğini, en azından kendisi, söz konusu hanımla (Charlotte von Stein) ilişkilerini ve yaklaşımını böyle açıklayabildiğini ifadeden çekmemektedir.

“Cennet nedir, dünya nedir, insanın onları tasarladığından başka? Ruh huzuru olmazsa, tüm tantananın bize yararı ne?” (Parabolisch)

Cennet ve cehennem kavgaları gerçekten de insanın imajinasyon ve ruhsal gelişimiyle ilgili, çok kullanılan ve çok istismar edilen kavramlardır. Goethe'nin dediği gibi cennet (ve cehennem, ki mecazî anlamda dünyalardır) insana yanlış öğretilen dolaylı ancak imajinatif olarak, öldükten sonra ortaya çıkacak bir ortamdır. İnsan dünyadayken, cenneti nasıl düşünecek şekilde bir eğitim aldıysa, öteâlemde de imajında öyle bir cennet yaratır. Öteâlemin maddesi düşünce gücüyle şekillendiğinden, insan oradaki zihinsel etkinliğiyle bir cennet veya cehennem hâli içinde bulunabilir. Önceden yapılmış bir cennet ya da cehennem mekânı söz konusu değildir. Cennet, içinde bulunulan rahatlatıcı (vicdanî huzur veren) bir şuur hâli ve zihinsel durumdur. Cehennem de bunun tersi... Dünyada da cennet ve cehennem anlarımız olmuyor mu? Spatyomda bedensiz olduğumuz için bu hâl daha da deruni ve gerçekmiş gibi görünür ve yaşanır.

Dünya da gerçek anlamıyla malûm fiziksel özellikleri taşıyan bir uzaysal obje olarak olsa da; algılamasını beş duyumuzla yaptığımız, ruhun sınırsız yetenekleri yanında çok sıkıcı ve sınırlı olan ve belirli bir düzeye gelinerek bir an önce (bir hayat önce) kurtulması gereken bir ruhsal evrim ortamıdır. Bu da daha muktedir varlıkların imajından doğmuştur. Bu imajla halen varlığını sürdürmektedir. Ruhun (daha doğrusu bedenlenmiş olan şimdiki bizlerin) dengeli ve uyumlu bir hâlde bulunmasından daha önemli ne olabilir? Fisagor, Hermes ve Platon'da (Eflâton) işlenen *“ahenk”* konusu... Dünyaya ve hayata bakışımız ruh ve madde dengesi içinde olmazsa, gerçek ahenk içinde, gerçek huzur içinde bulunmayız. Maddesel anlamda huzurun ve mutluluğun peşinde olmak insana, ruhsal evrim açısından, verimsiz bir hayat geçirir. Rahata, kolayla, maddeye düşkünlük insanın nefsinin iyi eğitememiş olduğunun

belirtisidir ki, bunun insanın esaslı olan ruhsal huzura götüreceği, yani dinsel ifadeyle insana bir cennet hayatı yaşatacağı düşünülemez. Öğretim metoru ıstırap olan bir ruhsal evrim okulunda (dünya) huzur ve mutluluk peşinde koşmak kapalı şuurulluğun ve uyur gezerliğin en belirgin işaretidir. Zaten nasıl düşünürsek düşünelim, cehennemden geçmeden cennete ulaşılmaz, Yani cennete girmek için cehennemden geçmek şarttır. Başka bir deyişle ıstırap çekilmeden huzura ulaşılmaz, zihinsel bir uyanıklığa kavuşulmaz. İnsanın ruh varlığı olarak, değil ıstıraplardan kaçmak, bilerek ıstırap içine girmesi, maksatlı ıstırapla şuurulanmaya çalışması daha büyük sonuçlar getirecektir. Cesaretsiz ve korkak olmak insanın birçok iyi şeyi yapmasına engel olur. Korkaklığın ve cesaretsizliğin kaynağında kendini bilmemek, dolayısıyla nefsanîyet yatar. Aslında ıstırapın (ve ne anlamda alınırsa alınsın cehennem) kaynağı nefsanîyettir.

“Ruh, hayatı hep yanında taşır, yani ölmez.” (Ephemerides, 1770)

Ruhun ölümsüzlüğünü ve hayattar bir varlık olduğunu belirten güzel bir ifade. Ölümlü ve geçici olan, bedendir. Ruh denen varlık her istediği zaman plân düzenleyerek, kendi amacı uğruna bir bedeni canlı tutuktan sonra (bedenin işe yaramaz hâle gelmesiyle) onu terk eder. Beden de dağılıp, toprağa karışır. Aslına dönmüş olur. Ruh da daha önce gelmiş olduğu ana vatani olan (astral bedeni içinde olmak üzere) ahiret âlemine çekilir. Ama beden gibi ölümlü değil, ölümsüzdür, ebedidir. Başka bir deyişle ebedî olan ruh, ebedî yolculuğunu evrenler boyunca sürdürürken sonsuz sayıda beden değiştirir. Bedenleri ölümlü, fakat kendisi hayattar bir varlıktır.

“Her ruh, günlerin akışı içinde, önüne çıkacak şeye az çok hazırlanır. Öyle ki, çoğunlukla en olağanüstü şey bile olduğu zaman, ilk şaşkınlık anları geçer geçmez, normal, bildik ve katlanabilir görünür.” (Theatralische, Sendung II. 5)

Karşılaşılan şey hayat plânında varsa (ki büyük bir olasılıkla böyledir), ve onunla ilgili şeyleri doğmadan plânladığına göre şaşırmasının söz konusu olmaması normaldir. O ilk inti-

basızlık da; bedenli olmaktan, dolayısıyla dar şuurlu bir varlık olarak maddenin ve fenomen âleminin her türlü değişikliğine ve formuna adapte olabilecek ve gereken tepkiyi gösterebilecek yetenek ve yaralıdır.

"Şu kadarı kesin ki; özel durumlarda ruhumuza hissetme ve ona bir sezgi, hatta geleceğe gerçek bir bakış izni verilmektedir." (Ekermann, 7.10.1827)

Burada Goethe ruhsal yeteneklerimize ve duyular dışı algılarımıza (DDA) değişiyor. Bunlar, günümüzde parapsikolojinin konusudur. *"Özel durumlarda..."* demesi de; söz konusu yeteneklerin belirli şartlarda gerçekleştirilmiş deney ortamında ortaya çıkmalarından dolayıdır. Aslında beş duyumuz var, ama bunlarla sınırlı değiliz. DDA'larımızı geliştirmek her zaman olasıdır.

"İki ruh bulunur ah şu benim göğsümde. Biri ötekisinden ayrılmak ister.

Biri kaba şehvete dayanarak, Dünyaya yapışan organlarla sımsıkı bağlanır.

Öteki kendini toz dumandan kuvvetle kurtarıp,

Yüce ataların alanlarına yükselir."
(Faust I. Vorden Tor/FAUST)

Bedenli bir ruh olarak kendisinin, yani insanın iki yönünden söz ediyor. Biri organizatör varlık olan kendisi, yani ruhu; ötekisi de bedenli olmaktan dolayı nefsanîyet tarafı... Esas *"organizatör varlık"* dediğimiz kısmı *"vicdan"* olarak da düşünebilir. Yani (+) yanımız olan vicdana; (-) yanımız olarak nefsanîyete bağlıyız. İnsan bu bakımdan bir ucu pozitif, bir ucu negatif olan bir sopaya da benzetilebilir. Ya da başka bir deyişle nefis ile vicdan aynı sopanın iki ucu gibidir.

Nefsanîyet insanın kendi kendisine örtüdür, gözüne perdedir. Bağlı şuurlu benliğidir. Tekâmül için yapılan her türlü hareket nefis terbiyesine girer, dinsel anlamda ibadetler de dahil... Nefis yönetimi ve eğitimi şuurlu hareketleri gerektirir. Bunun yanı sıra bilginin ve tüm iyiliklerin kaynağı olan özümüz ve bunun bedendeki tezahür şekli olan vicdanımız var. Goet-

he'nin sözünü ettiği şehvet, tüm ihtirasların genel adıdır. Bunlar nefsanîyet derecemize göre azalır veya çoğalır.

Vicdan ise bir melekedir. Dolayısıyla zamanla öteki melekeler gibi gelişecektir. Bu da bilgi ve şuurlu zenginliğiyle olur. Herkesin kendi düzeyine uygun bir vicdanı vardır. Vicdan, içinde bulunduğu şartlara göre değişik yönler arz eder. Hangi şartlara bağlıysa, ona göre tezahür eder. Elcilik ve bencilik arasında çizgidir. Vicdan, aynı zamanda, sırat köprüsüdür. İnsan bencilik ve elcilik arasında mücadele ederken vicdanı efor sarf eder. Vicdanın derinliği ve genişliği bilgiyle artar. Bu duruma gelen vicdan, daha büyük bilgilerin öz varlığa aktarılmasına yardım eder. Vicdan her zaman aynıdır, fakat biz değiştikçe ondan yararlanma liyakatimiz artar. Belli bir idrak düzeyinden sonra, insana vicdanı mürşit olur. Ama günümüz dünyasında insanların büyük çoğunluğunda nefsanîyetleri mürşit durumdadır. Vicdan daima, içinde bulunduğumuz realitenin bir üst bilgisine sahiptir. Bu nedenle daima yukarı doğru çekme durumu vardır. Üst vicdan aşamalarına ulaşmayı istemek, nefsanîyeti terbiye etmekle başlar. Vicdan bireyseldir, toplumsal değildir. Toplumsal uyarılar dıştan içedir. Halbuki ferdi olan vicdan içten dışadır. *"Vicdan muhasebesi"* ifadesi doğru reğildir. Çünkü vicdan, muhasebe ya da murahebe edilecek bir şey değildir. Bunun yerine, *"iç muhasebe"* demek gerekir. Bir insan için vicdanı, onu en iyi etkileyen olmalıdır. Halbuki insan kendi dışında birçok şeyin etkisi altındadır. İnsanın iyi vibrasyonlarının düşmesi (düşünce ve niyetlerin kalitesinin azalması) vicdan azabını doğurur. Faust'ta örneğini gördüğümüz gibi, şeytan daima bu vibrasyonu düşürmeye çalışır. Vicdan bağlarının çözülmesi büyük ıstırap kaynağıdır.

5. Faust-Wagner diyalogunun başka bir yerinde (Kocatürk, Sayfa:29)

"...Bu hususta bir şeyler bilen üç beş kişi coşkun kalplerini tutamayacak kadar çılgıncasına hareket ederek, sezdiklerini ve gördüklerini halka açıkladıkları için her devirde çarımha gerdiler ve ateşe atıldılar."

İnsan çeşitli şekilde liyakat kazanarak, şuur geliştirici bilgi bakımından, içinde bulundu-

ğu realitenin üzerine çıkmış olabilir. Öteki insanların sahip oldukları bilgiden çok fazlasını biliyor olabilir. Bu liyakati ve bilgisi arttıkça kendisinin de sorumluluğu artıyor demektir. İşte tüm zorluk, çok dikkatli bir şekilde ve çoğunlukla sükût ederek bu bilgiyi dağıtmaktır.

Sükût ederek bilginin dağıtımından; lâıyk olana gereği kadar vermeyi, lâıyk olmayana da ketum olmayı kastediyoruz. Bunu tamamen iyi niyeti ve samimiyetle başkalarına ifade etmeye kalkarsa, cahil insanın ne yapacağı belli olmaz. Çünkü cahil cüretkârdır. O yüksek bilgiyi başından aşağıya birden döküceğine, onu eğitip şuurlandırarak o bilgiye yükselmesini sağlamak daha doğrudur. Tedriç Yasası'na da uygundur, Sempatizasyon Yasası'na da... İşte bu ölçüyü tutturamamış bazı ulu kişiler bu hatalarını hayatlarıyla ödemişlerdir (Hallaç ve Bruno gibi...).

6. Piyestin başlarında Faust-Wagner diyalogunun sonunda, Wagner dışarı çıktıktan sonra yalnız kalan Faust kendi kendine konuşmasına devamla (Kocatürk, Sayfa:29)

"Burada, ruh kitlelerinin etrafımı sardığı bu yerde..." diyerek ahiret âleminin de burada dünyada bizimle iç içe olduğunu açıkça söylüyor. Evet, ruhçulukta spatyom dediğimiz "ahiret" âlemi de dünya maddesiyle iç içe bulun-

maktadır. O kendi titreşim sınırları içinde bizimle birlikte aynı mekân ve ortamda bulunmaktadır. Vibrasyon farkı onu algılamamızı engeller. Fakat bilindiği gibi, medyomlar "trans" denilen özel bir hâl ile kendi titreşimlerini ayarlamak suretiyle spatyoma akort olabilmektedirler.

7. Yine Faust kendi kendine yaptığı konuşmasının başka bir yerinde (Kocatürk, Sayfa:30)

"...Ruhun idrak ettiği en ulvî şeylere boyuna yabancı maddeler gelip karışıyor; bu dünyanın nimetlerine nail olduğumuz zaman da iyi şey, yalan ve serap adını alıyor. Bize hayat veren yüksek duygular dünya hadiselerinin girdabı içinde donup kalıyor..."

Ruhçuluğa göre; burada bedenlenen ruhun şuur kararından ve daralmasından söz ediliyor. Öz varlık olarak ruh %100 küllî ve şura sahipken, bu gücünün ancak %25'i ile bir bedene bağlanabilir. Bu kararma ve daralma kendi aslını inkâr edecek kadar şuuruzlaşması doğaldır. Bir dünya hayatı boyunca bir bedeni idare etmesi için %25'lik bir kapasite yetmektedir. Fakat Faust'un da dediği gibi bu daralma ve büyük kısmının kararmasıyla; ruhun idrakinde olan ulvî şeylere dünya maddesi karışıyor; iyi şey yalan ve serap adını alıyor, hayatımızın kaynağı olan yüksek duygular dünya hadiselerinin girdabı içinde donup kalıyor.

(Devam Edecek)

Sevgili Okuyucularımıza Duyuru SONBAHAR GRUP ÇALIŞMALARI

20 Eylül-25 Ekim tarihleri arasında, Cumartesi günleri saat 14:00 ile 16:00 arasında BİLYAY Vakfı merkezinde 6 hafta boyunca, özel grup çalışmaları yapılacaktır. Toplam 6 hafta sürecek olan çalışmada ele alınacak olan 3 ana konunun her biri 2'er hafta olmak üzere dönüşümlü olarak sürdürülecektir. Üç ayrı grupta aynı anda sürdürülecek olan bu özel çalışma, sohbet tarzında yürütülecek olup, çalışma boyunca soru sormak ve aktif katılım serbest olacaktır. Çalışma sonunda, 1 Kasım tarihinde arzu eden katılımcılarla birlikte sentez çalışması yapılacaktır. Konular ve tarihler aşağıdaki tabloda belirtilmiştir. Seminere katılmak isteyenlerin telefonla veya bizzat Vakıf Merkezine müracaat ederek, isimlerini ve başlamak istedikleri grubu bildirmeleri rica olunur.

20 Eylül	ÖTEÂLEM	PSİŞİK YETENEKLER	KENDİNİ BİLMEK
27 Eylül	ÖTEÂLEM	PSİŞİK YETENEKLER	KENDİNİ BİLMEK
04 Ekim	KENDİNİ BİLMEK	ÖTEÂLEM	PSİŞİK YETENEKLER
11 Ekim	KENDİNİ BİLMEK	ÖTEÂLEM	PSİŞİK YETENEKLER
18 Ekim	PSİŞİK YETENEKLER	KENDİNİ BİLMEK	ÖTEÂLEM
25 Ekim	PSİŞİK YETENEKLER	KENDİNİ BİLMEK	ÖTEÂLEM
01 Kasım	TUM GRUPLAR / SENTEZ ÇALIŞMASI: SADIKLAR PLÂNI TEBLİĞLERİ, YENİ RUHÇULUĞUN İLKELERİ, VAZİFE		

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 87

26.02.1966

İstirabın Tekâmüldeki Rolü

“İstirap, temel olarak bir varlığın bir safhadan diğer bir safhaya geçişinin ifadesidir. Fert iki baskı altında -nefis ve vicdan- kalmak suretiyle daima çalkantılı bir durum gösterir. Nefsin istekleri aynı zamanda ferdin emelleri demektir. Halbuki insan kendi düşüncesini, kendi muhayyilesini, kendi fiillerini tabiata iyi uyduramadığı için, her tekâmül hamlesinde ıstırap içinde kalır. Çünkü bir tekâmül hamlesi, bir düzenin ve yeni kanunun ve yeni boyut anlayışının kendisi demektir. Fert, dağınık bir zihinsel yapıda bulunduğu için, bu unsurları toparlayamayacak, kendiliğinden bir bina inşasında bulunamayacak ve dolayısıyla daima sarsıntı içerisinde kalacaktır. İnsanın başına göreli olarak iyisi de kötüsü de dahil pek çok olaylar gelebilir. Gene gözlem olarak saptanışınızdır ki, sayısı az olmakla beraber, birçok insan, iyilik ve kötülüğün hazmını aynı derecede kolaylıkla yapabilmıştır. Dünya ölçülerine göre, felâket tarzında görünen her olayı büyük bir olgunluk, bir incelik ve hatta bir şükür içerisinde karşılayabilmiş, bunun için de yeni durumunu da kolaylıkla ayarlayabilmiştir. Bu, mutluluk için de böyledir. Birtakım yeni olanakları hiçbir zaman hora kullanmamış, kişiliğinin bütünlüğünü zedeleyici herhangi bir faaliyette de bulunmamıştır. İşte yukarıdaki kısa izahlardan anlayabileceğiniz üzere, insanın ıstırabının bir tekâmül süreci olmasının makul sebebi budur. Bir merdiven basamağından diğer bir merdiven basamağına atlanmak için bile, yerçekimi kanununa karşı gelmek zorundasınız. Hayatın çeşitli tesir sahalarına geçebilmek için de, aynı şekilde bazı çekim sahalarını yınmek zorundasınız. Meselâ nefsin çekim sahasının dışına çıkmak zorundasınız. Bu, başka bir kanunla yerine geliyor. Siz bu kanuna vicdan sezgisi deyiniz.”

Kendi Kendini Organize Edebilen Varlık

Elvan ÖGÜT

KENDİ kendisini organize eden evrenlerin bir parçası olan insan, ruhsal bir varlık olarak orijinalde, kendisini organize edebilen bir varlıktır.

Fakat dünyadaki enkarnasyon süreci içerisinde bunu ne derecede uygulayabilmektedir? Kendisini gerçek anlamıyla organize edebilmektedir mi?

Kendi kendini organize etmek, insanın ruhsal ilkeler doğrultusunda, kendisini doğru yönde motive edebilmesi, iradesini gelişimi yönünde kullanabilmesidir, diyebiliriz. Bir başka anlamda ruhsal plânımızın etkilerine açık yaşayarak, bağlı bulunduğumuz ruhsal organizasyona uyumlu yaşamaktır. Bu çerçevede insan, dünya yaşantısı içerisinde ruhsal ilkelerle göre yaşıyor mu? Veya bu ilkeleri ne derecede şuurlu uygulayabiliyor?

İnsan ruhsal ilkelerin otomatik bir uygulayıcısıdır. Yani kendisi şuurlu bir uygulayıcı olmadığı için, kendi ruhsal plânının ve Ruhsal İdareci Plânların yönlendirme ve yardımlarıyla bunu yapabiliyor. Çoğu zaman da ruhsal ilkelerle uyumlu olmaktan dirençler gösterdiği için birtakım şoklar, sarsıcı olaylar yaşayabiliyor. Çünkü böyle yapmakla, doğal akışa, evrenin işleyişine uyumsuz hareket etmiş oluyor.

Çok basit bir örnekle konuyu daha iyi anlamaya çalışalım: Önümüzde çeşit çeşit yiyecekler, tatlılar, meyveler ve içeceklerle donatılmış bir masa var. Buraya gelmeden önce kendi kendimize, "Çok karışık ve ihtiyacımızdan fazlasını yemeyeceğim." diye bir karar alıyoruz. Çünkü gelmeden önce bizim için önemli olan bedenimize en yararlı şeyleri yemek, ya-

rarlı şekilde beslenmektir. Fakat bu masanın önüne geldiğimiz zaman gördüğümüz manzara bize önceden almış olduğumuz bu şuurlu kararı unutturuyor ya da egomuzu kontrol edemeyip, "Bu seferlik yesem bir şey olmaz, bir daha sefere dikkat ederim." diyoruz ve masadaki neredeyse her şeyden yemek üzere, âdeta bir yarışa giriyoruz. Sonunda pişmanlık ve vicdan azabı duyduğumuz gibi bir de midemizi bozuyoruz ve burnumuzdan geliyor. İşte, genel ilkelere bir uyumsuzluk örneği!

Dünya hayatını da buna benzetebiliriz. Bizler yaşantımız içerisinde bu denli açgözlü ve şuursuz hareket edip, ihtiyacımızdan fazlasını ve hatta ihtiyacımız olmayan şeyleri de kendimize yapay ihtiyaçlar yaratarak yaşıyoruz. Oysa dünyaya doğmadan önce yapmış olduğumuz bir plânımız var. Fakat dünyaya enkarn olunca, aynı o masanın başında yapmış olduğumuz gibi, plânımızı ve sorumluluklarımızı unutuyoruz. Bütün bunlar egomuzu, duygularımızı ve irademizi kontrol edemeyişimizin bir sonucudur. Yani böyle yapmakla ilkelere uyumsuz hareket etmiş oluyoruz.

Oysa çok değerli dünya yaşantımızda, irademizi mümkün olduğunca ruhsal ilkelere uyumlu yönde kullanırsak; ruhsal bir varlık olduğumuzu hatırlayarak egomuzun, duyu ve duygularımızın bizi yönlendirmesine izin vermek yerine, biz onları şuurlu bir şekilde kullanabilirsek evrenle daha uyumlu bir yaşamımız olabilir. Böylece gelişim ve değişimimiz de o yönde bir ivme kazanmaya başlar. Bunun sonucunda da yalnız kendisi için yaşamayan, çevresindeki varlıklar için de bir şeyler yapmayı düstur edinen, sorumluluk sahibi bir varlık ortaya çıkar. Yani kendisini doğru yönde (ruhsal ilkeler çerçevesinde) organize edebilen bir varlık. ■

Ihtiyacımız olmayan şeyleri kendimize yapay ihtiyaçlar yaratarak yaşıyoruz.

Phoenix'in(*) Dönüşü: NASA SETİ Projesi Yeniden Doğdu

Seth SHOSTAK

AVUSTURALYA'DA kuru-
lu Parkes radyoteleskobu
Phoenix Projesi'nin ilk göz-
lemlerine ev sahipliği yap-
maya devam ediyor. Dünya
dışı bir uygarlığın sinyalleri-
ni dinleyen bir teleskop bu.

Phoenix Projesi, zeki sinyaller için yaklaşık 1000 yıldız sisteminin çevresini sistematik olarak iyice incelemeye yönelik bir programdır ve SETİ Enstitüsü tarafından yürütülmektedir. Projenin temeli, 1993 sonbaharında, bütçeyi kısma çareleri arayan Amerikan Kongresi'nin baltaladığı NASA SETİ'sine dayanır. O tutkulu girişimin iki özelliği vardı; yakınlarındaki yıldız sistemleri üzerinde hassas gözlemler yapmak ve tüm gökyüzünü taramak ama daha az hassas şekilde.

NASA programı için gözlemler yeni başla-
mıştı ki Kongre'nin müdahalesi araya girdi. Ama California'da bulunan ve kâr amacı gözetmeyen bir araştırma kurumu olan SETİ Enstitüsü, NASA'nın yürüttüğü bu girişimi sürdürmek için özel kaynaklar bulmayı başardı. Enstitüdeki mühendis ve bilim adamları, 2000'e kadar sürmesi beklenen gözlemlere hazırlanmak için, NASA'dan uzun vadeli olarak ödünç alınan donanımı yenilemek için bir yıl uğraştılar.

PHOENIX NEREYE BAKIYOR ve NASIL ÇALIŞIYOR?

Projenin gözlemeye yöneleceği yıldızlar arasında özellikle ekvatorun güneyine düşen 200 kadar yıldız var. Bu yıldızlar ekvatorun kuzeyi kurulu büyük radyoteleskopları tarafından

görülemeyi için gözlem yeri Avusturalya seçilmiştir.

Teleskobun spektrum analizi tümüyle otomatikleştirilmiş. Yaklaşık her bir saniyede yüksek hızdaki dijital işlemciler bir sinyal dökümü yapıyor. Önemli miktarda radyo enerjisi toplayıp toplamadıklarını görmek için 28 milyon kanal kontrol ediliyor. Tıpkı mektup olup olmadıklarını kontrol etmek için posta kutularının taranması gibi. Bunların numarası ve içeriği yazılıyor. Ardından işlem, sonraki saniyede aynı şeyleri tekrarlıyor.

Sabit bir sinyal aynı kanalı veya posta kutusunu sürekli dolduracaktır ve böylece kendisini hem dijital işlemcilerle hem de astronomlara belli edecektir. Phoenix Projesi'nin yüksek hızdaki donanımı, bu tür gezginci postayı belirlemede eşsiz bir niteliğe sahip. Sinyaller saniyede 1 hertz kadar hızda dolaşmaktadır. Donanım ayrı- ➤

(*) Phoenix: Zümrüdüanka kusu. Mitolojik kaynaklı bu kuş, tekrardoğuşun simgesidir.

SOFYA TELKİNBİLİM ENSTİTÜSÜ

PROF. Lozanov Sofya Telkinbilim Enstitüsü'nde yönetici olarak görev yapmaktadır. Çalışmaları ile Amerika'da bile tanınmış ve kendisine haklı bir ün sağlamıştır. Lozanov ilk çalışmalarında, yabancı dil öğreniminde oldukça kolaylık sağlayan bir metot keşfetmiş ve geliştirmiştir.

Bu enstitüde, Lozanov metoduyla oldukça hızlı ve sıkılmadan yabancı dil öğretimi yapılmaktadır.

Daha ilk derste, bu kursa katılan her meslekten ve yaştan insan şaşkınlıklarını gizleyemez. Dershane salonları daha çok, derin koltuklarla döşenmiş ve yumuşak tonda ışıkla aydınlatılmış, rahat bir oturma odası havasını verir.

İlk aşamada kursiyerlere, öğrenecekleri dile uygun olarak yeni bir isim, meslek ve adresi benimsemeleri için istekte bulunulur. Böylece alıştıkları, uzun zamandır içinde buldukları sosyal kişiliklerini bir kenara bırakmış olurlar. Bunun için kursiyerlerin çok fazla bir gayret sarf etmeleri gerekmez. Yalnızca orada olmaları ve bundan dolayı kendilerini mutlu hissetmeleri yeterlidir.

Öğretim esas olarak, gündelik olayların neşeli sohbetler hâlinde sürdürülmesine dayanır. Bu aşamada, sürekli tekrarlar, konu çözümlenmeleri ve öğrenilen yeni kavramların hafızaya aktarılması ile bilgiler aktif hâle geçirilir. Kursiyerlerin öğrendikleri dilin ana hatlarına hâkimiyetleri artıka diğer bir aşamaya zemin hazırlanmış olur. İkinci aşamada Lozanov, üzerinde çalışılan okuma parçalarını değişik ses tonları kullanarak kursiyerlere dikte eder. Bazen çok güçlü ve otoriter sesle, bazen de yumuşak bir fişliyle sürdürür okumasını.

Bir sonraki aşamada, fonda hoş bir müzik çalarken, aynı okuma parçası defalarca dinlenir. Kursiyerler hiçbir görsel destek olmaksızın (poster, slayt vb.) koltuklarına gömülmüş, Lozanov'un normal bir hızda okuduğu parçayı dinler durumdadırlar.

Burada amaç; süjenin o an gevşemesine yardımcı olan etkenleri kullanarak, üzerinde dikkatini yoğunlaştırdığı yabancı dildeki okuma parçasına hâkim olmasını sağlamaktır.

Prof. Lozanov bu şekilde, 96 bölümden oluşan dersleri, 45'er dakikalık seanslar hâlinde bir aylık zaman dilimine dağıtmıştır. Bu bir aylık dilimde, kursiyerler 1800 kelime, deyim ve gramer kalıbını kavramışlardır.

Yapılan testlerde başarı oranı yaklaşık %70 olarak tespit edilmiştir. Kursiyerler, kendilerine verilenin büyük bir kısmını akıcı bir konuşmada kullanabilmişlerdir.

Elde edilen bu hız, fazlasıyla ilginç ve düşündürücüdür.

Genelde, kişiye, hızlı öğrenilen kavramlar çok daha çabuk unutulmuş gibi gelir. Oysa Lozanov'un ekibi, kurs bitiminde sükelerin herhangi bir yardım olmaksızın, %93 düzeyinde öğrendiklerini hatırladığını gösterdi.

Kurs bitiminden üç ay sonra seviye azalacağına, %100 gibi bir değere ulaştı ve altı ay sonrasına kadar durumunu korudu. Aradan bir yıl geçmesine ve süje hiçbir ara çalışma yapmasına rağmen değer %80 olarak ölçülmüştür. Ancak iki yıl sonra %60'a düşer.

Görüldüğü gibi sonuç fazlasıyla hayret vericidir. Lozanov özellikle ilk üç aylık dönem üzerinde dikkatini yoğunlaştırmıştır. Bu dönemde şuuraltı bilgileri saklayan, muhafaza eden derin bir kap gibi görev yapmıştır.

Bu metodun başarısı üzerine psikoterapide kullanılan teknikler sadeleşmiş ve yeni esaslara bağlanmıştır.

Telkin ile yapılan tedavilerde, fizik ve ruh gevşemesinin gerekli olduğu görülmüştür. Gevşeme sağlandıktan sonra, telkinler şuuraltını yeterli şiddette uyarabilmektedir. Böylelikle hastalardaki iyileşme oranı hatırı sayılır derecede artmaktadır. Hastalardaki bu telkine açık, aşırı duyarlı safhayı kesin çizgilerle ortaya koymayı düşünen Lozanov, işe dil öğrenen sükelerin elverişli psikolojik durumlarını inceleyerek başladı.

Bu konuda yapmış olduğu deneysel araştırmalarının özetini 1971'de bir kitap hâlinde yayınladı. Kitap "TELKİNBİLİM" adı altında İngilizceye de tercüme edilmiştir.

Prof. Lozanov telkinbilimde yeni bir çığır açmıştır. Telkin yardımıyla tedavi ve eğitim bu yeni psikolojik keşiflerin ürünüdür.

Telkinbilimin dayandığı teorik temelleri özetlemek gerekirse;

- Bütün insanlar telkine yatkın bir yapıya sahiptir, ancak kişiye özel durumlara göre telkine hassasiyet değişebilir.

- Uyanık durumda iken, şuuraltımızın ruhsal aktivitesi üzerinde telkin güçlü bir etkinliğe sahiptir.

- Telkin, ciddi ruhsal birikimlerin uzaklaştırılmasına büyük ölçüde yardımcı olur.

• Ruhsal Aktüalite •

TEKRARDOĞUŞ OLAYI

PARIS'TE yaşayan Angélique Van Den Kerckhove küçüklüğünden beri İngilizceye ilgi duyuyordu. Henüz altı yedi yaşındayken, özellikle dalgın olduğu anlarda annesinin sorularına İngilizce yanıt veriyordu. Angélique'in ısrarı üzerine annesi onu çocuklar için açılmış bir dil kursuna gönderdi. Daha önce hiç ders almadığı hâlde öğretmenin sorularına uzun cümlelerle yanıt vermesi herkesi şaşırtmıştı. Annesi olayın üzerinde durmayınca, bu ilginin esrarı çözülemedi.

Yıllar sonra İngiltere'ye okumaya giden Angélique hiç yabancılık çekmedi. Londra'nın sokaklarını, dükkânlarını sanki daha önce görmüş gibiydi. İlk günler aradığı yerleri bulmakta bile hiç zorlanmamıştı.

O sıralarda James ile tanıştı. Birbirlerini ilk gördükleri andan itibaren çok iyi dost oldular, sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. James'in bir trafik kazasında ölmesiyle Angélique,

Psikolojik tedavinin amaçlandığı ipnoz durumlarında ve ilâçla tedavi gören hastalarda telkinin mucizevi gücü gözlenmiştir. Böylece telkin uyanık durumdaki (şuuru yerinde olan) kişilerde de uygulama alanı bulmuştur.

Yani telkin metodunda kullanılan teknikler yardımıyla kişiye olumlu davranış ve düşüncelerden alıkoyan savunma ve bastırma mekanizmalarının önüne geçmek mümkündür. ■

Kaynak: Le Monte 1975, Çeviren: Murat OKUR

que, Fransa'ya geri döndü.

O artık eski Angélique değildi. Sürekli olarak kafasını kurcalayan sorular ona rahat vermiyordu. Arkadaşının önerisiyle medyom Jean Francis Golar'dı görmeye gitti. Medyomun uyguladığı regresyon seansları ile Angélique bir zamanlar İngiltere'de (18. yy'de) yaşadığını öğrendi. Öğrendikleri bu kadar da değildi. James de onunla aynı yerde ve aynı yüzyılda yaşamıştı. Her ikisi de yoksuldu ve beraber büyümüşlerdi.

Angélique, geçmişini bir film gibi izlemiş ve aklını kurcalayan soruların yanıtlarını bulmuştu. Tekrardoğuşa inanıyordu ama kendi geçmişini öğrenmek ve daha önce yaşadığı yerleri ziyaret etmek onun konuya olan ilgisini daha da arttırmıştı. Bundan böyle yaşamı olduğu gibi kabul edecek ve her anını gerektiği gibi yaşayacaktı. ■

KAYNAK: Fransız TFI kanalında yayınlanan "MYSTERES" (Sırlar) dizisinden derleyerek çeviren Azniv ATASEV

Sevgili Okuyucularımıza Duyuru "OKUYUCU KÖŞESİ"

Sevgili Okuyucularımız,

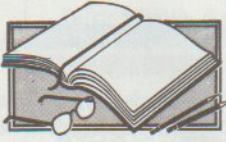
Bildiğiniz gibi Ruh ve Madde dergisi 37 yıldan fazla bir süredir hiç kesintisiz olarak ruhçu bilgiyi yayma yolunda hizmetini sürdürmektedir. Hizmet ettiği misyonun yol gösterici Üstat'larının işaret ettiği hedefe doğru son derece kararlı ve emin adımlarla ilerlediğinden hiç kemsenin kuşkusu olmamalıdır. Bu amaçla, siz değerli okuyucularımız ve Meta FM dinleyicilerinden gelen istek doğrultusunda, önümüzdeki aydan itibaren sormak istediğiniz sorulara cevap bulabileceğiniz bir okuyucu köşesi düzenlenecektir. Sorularınızı Vakıf merkezimize, Meta FM 105.6'ya telefonla bildirebilir veya "Okuyucu Köşesi" rumuzuyla aşağıdaki adrese postalayabilirsiniz.

Adresimiz : P.K.9 80072 BEYOĞLU / İSTANBUL

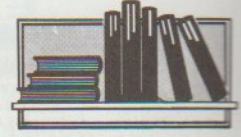
Telefonlarımız : BİLYAY VAKFI: (0.212) 243 18 14-249 34 45 • META FM: (0.212) 252 07 18

Faks numaramız : (0.212) 252 07 18

Bu köşenin, sizlerle olan irtibatımızı daha da güçlendireceğini umar, selâm ve sevgilerimizi sunarız.

KİTAPLAR ARASINDA

Dinlerde, Bilimde ve Metafizikte ZAMAN ENERJİSİ

Kitabın adı / Orijinal adı
TIME: THE ULTIMATE ENERGY
Dinlerde, Bilimde ve Metafizikte ZAMAN ENERJİSİ
Yazan / Çeviren
Murry HOPE / Mehmet İSMAIL
Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi
288 sayfa, 1997
RUH ve MADDE YAYINLARI
P.K.9 80072 Beyoğlu-İSTANBUL

Yazar Murry HOPE, yıllar boyunca metapsişik bilgiler ve eski uygarlıklar konusunda inisiye olmuş çok aydın bir araştırmacıdır. Şimdiye kadar yurt dışında 15 kitabı yayımlandı. Bu eser, onun ülkemizde çıkan ikinci kitabı. Eser, zamanı bir enerji olarak ele alırken, onun tarih boyunca ortaya çıkan kültürlerde nasıl kendisini gösterdiğini ayrıntılarıyla ve örnekleriyle gözler önüne seriyor. Ardından bilim çevrelerinin de artık bu olguyu deneysel gözlemlerle incelemekte olduğunu, ama metafiziğin çok uzun süredir zamanı bir enerji olarak işlediğini vurguluyor.

Gerçekten de zaman, yaratılıştaki çok önemli bir fonksiyon görmektedir. Ruh enerjisi, çok değişik boyutlarda çok farklı görünümde yaratılışlarda bulunurken mutlaka zaman enerjisinden yararlanmak zorundadır. Mekân ve hayat enerjisiyle birlikte, bu mütahş dönümlü yaratılışların mimarıdır.

Zaman enerjisinin fizik dünyamızdaki görünümü lineerdir. Bu lineer gidiş saatlerimizle, takvimlerimizle takip ederiz. Mutlaka bir sıra dahilinde olaylar meydana gelir. Geçmiş, şimdi ve gelecek bizim yaşamımız içinde gerçekmiş gibi algılanır. Halbuki lineerlik bir illüzyondur. Sıra ile giden bir şey yoktur. Her şeyde küresellik olduğu gibi, zamanda da bir küresellik vardır. Şuursal daralığımız, zamanı da daraltmıştır aslında. Ne geçmiş, ne gelecek vardır; her şey şimdi'dedir, her olay an'da olmaktadır. 360° lik bir enerji yumağı hâlinde fonksiyon gören zaman enerjisi, an içinde geçmişimize de geleceğimize de şekil vermektedir.

Yakın bir gelecekte nice sırların üstündeki ince perdeler kalkacak, elbette zaman enerjisi de bundan nasibini alacaktır. Bu kitap da, bu sürecin içindeki kilometre taşlarından biri olmaya adaydır. ■